

Regényei

Hedwig Courths-Mahler

Idegenben

Szívből fakadó tesvéri szeretet köti össze Traude Karstent mostohabátyjával, Heinz Ruthlanddal. Mindketten jólelkű, nemes gondolkodású emberek, akiknek a szülői ház korlátolt, rideg légköre sem tudott ártani. A szülők halála után Traude állandóan zsörtölődő rokonok felügyelete alá kerül, míg Heinz Amerikában próbál szerencsét. Amikor a Sternberg Műveknél elhelyezkedik, még nem sejtí, milyen sorsdöntő jelentősége lesz az ő és szeretett húga életében a Sternberg névnek...

Hedwig-Courths-Mahler Idgenben

I.

„Heinz, kedves Bátyám!

Utolsó leveled, amelyben beszámolsz New Yorkba érkezésedről, megkaptam. Örülök, hogy megtaláltad a számításodat, és reményeid összeomlása után sikerült új egzisztenciát teremtened.

Aggódtam érted, mert tudtam, végtelenül kétségbeesett voltál, amikor semmi, de semmi nem sikerült, amióta a háborúból hazatértél. Újra és újra a semmivel találtad szembe magad, s megijedtem, amikor sápadt arccal újabb kudarcról számoltál be. Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy kétségbeesésedben olyat teszel, ami helyrehozhatatlan. Ezekben az években keményen kellett küzdened, hogy talpon maradhass, s amit kerestél, abból éppen csak a betevő falatra futotta. Még most is látlak magam előtt, amikor bejelentetted, hogy Amerikába mégy. »Ez így nem mehet tovább, húgom – mondtad -, itt nem tudok zöld ágra vergődni. Harcolnom, dolgoznom kell, ha meg akarom kapni, amire szükségem van. Ne ijedj meg, de elvállaltam egy állást odaát egy nagy autógyárban. Tesztpilóta leszek, új kocsikat fogok bejáratni.«

Nem ijedtem meg, mint gondoltad, hanem csak annyit mondtam, hogy minden tisztas munká becsületet ad az embernek. Megfogtad a kezem és bátor kislánynak nevezted. »Elhagyom azt a világot, amelyhez eddig tartoztam – folytattad -, de végre elégséges pénzt fogok keresni, hogy emberhez méltó életet élhessek. A gyár, amelynél egy amerikai közvetítő révén állást találtam, a Stemberg Társaság New Yorkban. Olyan embert kerestek új motorok bejáratásához, aki nem ismeri a félelmet, akinél egy kéz- vagy lábtörés nem számít, viszont jól megfizetik a bátorságát.« Hosszú idő után először nevetél ismét.

»Most veszítéd el a bátorságodat, húgocskám? Isten már eddig is ezer veszélyen átvezetett, és hajam szála sem görbült. Most sem fog cserbenhagyni. « Ó, Heinz, nem is sejtetted, milyen nehéz volt a szívem. Hidegvérrel döntöttél, s nem szeretnék feleslegesen aggályoskodni. Mindenesetre gondolatban veled vagyok, és remélem, jó hírek érkeznek majd tőled.

Meghatóan kedves, hogy segíteni akarsz rajtam, s úgy tervezed, kimentesz nyomasztó helyzetemből, amint valamennyi pénzt meg tudsz takarítani. Bácsikám és nénikém természetesen magukon kívül vannak, hogy ilyen

alantas állást vállaltál. Helyesebbnek tartották volna, ha inkább éhen halsz, semmint hogy tesztpilóta légy. Beszűkült gondolkodásukkal ezt szégyennek érzik, s engem is felelősnek tartanak azért, hogy nem beszéltelek le erről az állásról. Hiszen ismered őket. Hagyom, hadd mondják a magukét, igazán nem számít. Egyet azonban szeretnék leszögezni: döntésed engem is felrázott tompultságomból.

Naponta százszor megkérdézem magamtól: miért eszed a kegyelemkenyeret a rokonaidnál, akiknek maguknak is alig jut? Nem volna helyesebb, ha pénzt keresnél, hogy megszabadulj ettől a nyomorúságtól? Szüleim úrilánynak neveltek. Mindenhez konyítok egy keveset, de semmit nem ismerek annyira, hogy a saját lábamra álljak. Amíg papa élt és a minisztériumban dolgozott, nem volt okunk aggodalomra. Mindig futotta a kellemes életvitelre, s úgy tervezték, hogy később majd egy gazdag férj gondoskodik rólam.

Mennyire másként alakult minden! Miután papa a háború kezdetén elesett, és hamarosan a mama is meghalt, ott maradtam egyedül és elhagyatva, mert Te is a fronton voltál. Gyámoltalanul hagytam, hogy Agathe néni elvonszoljon szerény lakásába, és még örülhettem, hogy tető volt a fejem felett. Az első években legalább öltözködni tudtam a szüléink bútoraiért kapott pénzecskéből, amelyet oly nagylelkűen átengedtél nekem. Azt követően azonban teljes mértékben a rokonaim kegyeire voltam utalva. Szörnyűnek találtam, hogy könyörödományokból éljek, ezért belementem, hogy Agathe néni elküldje a háztartási alkalmazottat és rám bizza a tennivalóit. Ugyanakkor, ha a nénivel elmegyünk valahová és ismerősökkel találkozunk, a munkáról szó sem eshet, dámának kell kiadnom magam, aki még életében nem dolgozott. Karsten titkos tanácsos unokahúgának haszontalan kenyérpusztítónak kell mutatkoznia. De miért? Ezekben a félelmetesen nehéz időkben miért van szükség ilyen maradi, állítólag a társadalmi helyzetünk megkívánta komédiákra? Miért nem kereshetem meg szabad emberként a kenyéremet?

Bárcsak tudnám, hogyan lehetnék független! Újra és újra azon gondolkodom, mivel foglalkozhatnék, mit is tanultam. Bizony, kiábrándítóan keveset. Beszélek angolul és franciául, de nem annyira jól, hogy azzal kezdhessék valamit. A varrásban nem vagyok ügyetlen, amit a néném és én hordunk, azt mind én varrtam, de ezt senki nem gondolná. Meg is kérdeztem a nénitől, nem végezhetnék-e el egy tanfolyamot, hogy varrónóként dolgozhassak. Majdnem elájult. Mit tudok még? Mosni és vasalni, hajat fésülni és varrni. Ám ha azzal állnék a bácsikám és a nénikém elébe, hogy házvezetónői állást keresek, azt hiszem, egyszerűen bezárnának. Bácsikám enélkül is tudomásomra hozta, hogy amíg nem vagyok nagykorú, a

hozzájárulása nélkül semmit nem tehetek. Különben már biztosan kezdtem volna magammal valamit.

Az egyetlen »ranghoz illő« (hogy utálok ezt a kifejezést!) állás, amelyet esetleg elvállalhatnék, az a társalkodónői, netán az ápolónői lenne. Ennek ellenére, kedves Heinrich, mégiscsak varrónőként vagy házvezetőnőként fogok elhelyezkedni, amint nagykorú leszek. Bácsikám és nénikém természetesen felháborodnak majd, de arra akkor már nem leszek tekintettel. Bátor lépéssel nekem is erőt adott ahhoz, hogy valami szokatlanra vállalkozzam, s bizonyítsam az életrevalóságomat. Nem szeretnék a továbbiakban mások kegyeiből élni, még a Te kezedből sem kell a kegyelemkenyér, kedves bátyám. Nem fogadok el tőled pénzt, szabad akarok lenni. Tedd csak félre a pénzedet! Egy szép napon talán majd visszatérsz a hazádba, és itt teremtesz magadnak olyan egzisztenciát, amely megfelel a képzettségednek. Én is szívesen mennék külföldre dolgozni, de az ilyen munkák nem pötty annak az égből az ember Ölébe. Mindenesetre ne lepődj meg, ha a huszonegyedik születésnapom után azzal jelentkezem, hogy állást vállaltam.

Kérlek, írj, amilyen gyorsan csak időd engedi. Hogy válaszolok-e, az attól függ, telik-e éppen bélyegre. A pénzem mindig kevés, és külföldre igen drága a levél. Ám ha nem is tudok neked írni, a szívem mindig nálad van, kedves Heinz, Sok szerencsét!

Húgod”

Traude Karsten fellélegezve tette le a tollat, miután befejezte a mostohabátyjához, Heinz Rutlandhoz írott levelét. A mostohatestvérek őszintén szerették egymást.

Heinz Rutland alig volt tizenkét éves, amikor apja másodszor megnősült. Anyjáról csak annyit tudott, hogy korán meghalt. Nem nagyon emlékezett rá, de időnként egy ragyogó nőalak jelent meg álmaiban, aki feléje nyújtotta a karját, s akit édesanyjának nevezett. A jóságos, ám színtelen és hervadt asszony, akit apja a második házassággal hazavitt, nem volt hasonlítható a ragyogóan szép álmok nőalakjához. Mindenesetre kedves volt a fiúhoz, nem viselkedett mostohaként. Az ő révén került Traude a családba.

Traude édes kislány volt. Alig egyévi házasság után apja baleset következtében elhunyt, s az egykor szeretett férfi helyébe két év gyász után az édesanyja elfogadta Rutland miniszteri tanácsost férjül, hogy gondoskodhasson apa nélkül maradt gyermekéről. Traude volt az összekötő kapocs mostohaanya és mostohafiú között. Heinz Rutlandot elbűvölte a kishúga. Eszébe sem jutott, hogy fellázadjon az anyja ellen, és az apróság is nagyon ragaszkodott hozzá. Bátyja jelentett számára minden jót, kedveset és szépet. Így nőttek fel együtt szüleik szenvedélymentes házasságában.

Rutland miniszteri tanácsos úr rendkívül korrekt és kissé unalmas úriember volt. Második felesége a szeretet hiányát alázatossággal igyekezett pótolni. Heinz és Traude túlságosan elevenek és vidámak voltak a merev légkörhöz képest, amelyben felnőttek. Az apa többször is figyelmeztette a fiát, hogy legyen nyugodtabb, fegyelmesebb. A miniszteri tanácsos úr gyakran mondogatta második feleségének, hogy a gyerek az anyjától örökölte ezt a szerencsétlen temperamentumot.

Később, amikor a mostohatestvéreket súlyos sorscsapások érték, erősen és hűségesen összetartottak.

Heinz Rutland katonatiszt volt, s miután apja és mostohaanyja elhunyt, semmit nem tehetett a hűgáért. Bele kellett törődnie, hogy a lányt apja egyik testvérénél, Karsten titkos tanácsosnál helyezték el. Akkoriban Traude Karsten tizenhat éves volt, egyedül nem szállhatott szembe az élet nehézségeivel. Kegyelemkenyérre szorult, amelyért kétszeresen, háromszorosan is meg kellett dolgoznia, mégis naponta az orra alá dörgölték, hogy eltartják, és benyújtották érte a számlát.

Bácsikája és gyámja, valamint hitvese, Agathe asszony nem voltak rossz emberek, de a gondok, a szükség és a korlátok kicsinyessé, szűkkeblűvé tették őket. Agathe néni bizonyára sohasem talált volna olyan cselédet, akit úgy kihasználhatott volna, mint Traudét, méghozzá fizetség nélkül.

Ha a lány időnként azzal állt elő, hogy engedjék útjára, mert másként szeretné magát eltartani, nagynénje gúnyosan megkérdezte, ugyan mit tanult, mivel kereshetne annyit, hogy a saját lábára álljon.

– Nem tanulhatnék esetleg még valamit? – kérdezte Traude egyik nap.

A titkos tanácsos úr gúnyosan felnevetett.

– Honnan kerítenénk hozzá pénzt? Így is épp eleget költünk rád, újabb áldozatra már nem futja. Örülj, hogy a házukban, meghúzhatod magad, és mondj érte köszönetét. A gyámod vagyok, nem tűröm, hogy kalandos terveket forgass a fejedben. Nem szeretném, hogy a bátyádhoz hasonlóan te is szegényt hozz ránk.

Ez akkor történt, amikor Heinz Rutland New Yorkban állást vállalt a Stemberg Társaságnál.

Traudénak tehát maradnia kellett, és továbbra is teljesítette örömtelen feladatait. Délelőttönként ellátta a cseléd munkáját, közben megfésülte Agathe nénit, akinek reumás volt a karja, aztán megfőzte az ebédet, délutánonként pedig egy szűk kamrácskában szorongott a varrógép mellett, hogy átalakítsa a néni és a saját ruhatárát. Sokszor úgy érezte, hogy már nem bírja sokáig. Gondolatban a bátyjával menekült messzire, és arra vágyott, hogy ő is elmeessen innen. Türelmetlenül várta, hogy nagykorú legyen. Ám akkor lesz-e ereje és bátorsága ahhoz, hogy önálló életet kezdjen?

Sóhajtva felállt, és becsukta a mappáját. Gyorsan fel akarta adni a bátyjának írt levelet. Amint visszaért a postaládától, megterített az ebédlőben, majd kiment a konyhába, hogy elkészítse a vacsorát. Nénikéje és bácsikája még nem érkezett haza napi sétájáról. A titkos tanácsos házában az élet óramű pontossággal zajlott. A bácsi napjai üresen teltek, miután egyéb teendője nem volt, mint hogy rettegve kiszámolja, kijön-e a nyugdíjából és az apránként összerakosgatott tőkéske kamataiból. Agathe néni vele együtt számolt. Ha időnként összeadták, mennyit takarítanának meg, ha Traude nem lenne náluk, mindig meglehetősen elszomorító eredményre jutottak.

– Egy szolgáló sokkal többbe kerülne. Mostanság nagyon magas bért követelnek – mondta Agathe néni. A titkos tanácsos is belátta, hogy így van, s Traude maradt a házban Hamupipókének, kifelé azonban az úrilányt kellett adnia.

Sokat szenvedett emiatt, mivel tisztességes teremtés volt és meg akart szabadulni a függőségtől. Elege volt abból, hogy állandóan hálásnak kell lennie.

Örömtelenül elkészítette és felszolgálta a vacsorát. Minden falatot az áranak az ismertetése fűszerezett meg. Agathe néni ma is ezen sopánkodott.

– Mi lesz velünk? Semmit nem használ, ha csak egyszer eszünk húst egy héten, és margarint kenünk a kenyérre. Mi lesz velünk? Vigasztalan idők járnak.

Traude mindennek ellenére sajnálta az öregeket. Tudta, hogy igen szerény a jövedelmük és gyorsan emelkednek az árak. Ugyanakkor szörnyű volt, hogy újra és újra ugyanazt a panaszkodást kellett hallania. Mintha ő lenne a hibás. Rosszkedvűen evett, és mindig vigyázott, hogy ne fogyasszon sokat az ételből. Így aztán soha nem lakott igazán jól.

II.

Eltelt néhány hét. Traude választ kapott a bátyjától a levelére.

„Kedves Húgom!

Megkaptam a leveledet, és igen örültem neki. Furcsa ám magányosan és egyedül élni idegen földön! Egy otthonról érkezett kedves szó csodákat tud művelni. Nekem Te jelented az otthont, Traude. Rajtad kívül senkim nincs a világon.

– Naponta megkérdem magamtól, amióta jól keresek, mit tehetnék annak érdekében, hogy rabszolgaságodból kiszabadítsalak. Néha azt gondolom, az lenne a legokosabb, ha áthozatnálak Amerikába. Az azonban nem tetszene, hogy itt nem lennél több, mint egy tesztpilóta húga. Egy férfi számára ez nem

rossz, de számodra? Talán mégis követhetnél, de ahhoz előbb össze kell gyűjtenem az útiköltségedet.

Szerencsére hamar megszoktam az új környezetet. Itt mindenki úriembernek számít, aki dolgozik és tisztességesen viselkedik. Nem becsülik le, aki alantasabb munkát vállal, ha legény a gáton. Ernest Stemberg dollármilliomos, de az apja még bádogos segédként érkezett ide Németországból, s csak itt lett gazdag ember. Az ifjú Stemberg igen büszke arra, hogy a milliókat, amelyeket az apja ráhagyott, ő megsokszorozta. Egyetlen leánya, Maud, egy valódi dollárhercegnő, tegnap elbeszélgetett velem. Megkért, hogy mutassam meg neki a cég újonnan kifejlesztett motorját. Végül beült mellém, s együtt mentünk próbaútra. Utána még haza is kellett vinnem, mert a sofőrjét már elküldte. Mr. Stemberg lakása New York legelőkelőbb negyedében fekszik. Amikor odaértünk, Maud kezét fogott velem. »Mr. Rutland, élmény volt az utazás! – mondta nevetve. – Maga nem tesztpilóta, hanem valódi úriember. Élvezetesen csevegett velem, fogadja érte köszönetemet. Nem maradok adósa. Good bye!« Biccentett, aztán elsietett. Én meg, Traude, csak néztem utána, mint akit elvarázsoltak. Nem csupán azért, mert szép, elragadó teremtés, hanem azért is, mert az apja egyik alkalmazottjával ilyen emberi hangon beszélt és még kezét is nyújtott neki. Mindenekelőtt azonban azért, mert németül társalgóit velem. Aki csak ismeri, el van ragadtatva tőle. »Miss Maud a legszebb és legjobb lady New Yorkban« – mondta róla egyszer a liftesfiú.

És mit mondok én? Nem tudom igazán, testvérkém. Az azonban biztos, hogy vágyom az újabb találkozásra, és remélem, hogy megint németül beszél majd velem. De lám, én itt Miss Maud Stembergről áradozom neked, holott más megbeszélőnivalónk is akad. Szóval nem akarsz elfogadni tőlem semmit, mert nem kívánsz a bátyád elkötelezettje lenni. Ne hidd, hogy én ebbe szó nélkül belemegyek! Már ma küldök neked néhány dollárt. Ezt most könnyedén nélkülözni tudom, s arra elegendő, hogy téged egy kicsit felvidítson. Szeretném, ha ezen a pénzen meleg télikabátot vennél magadnak. Az biztosan kitelik belőle, & talán még néhány tábla csokira is futja, amit mindig is nagyon szerettél. Vedd úgy, hogy születésnap ajándékba kaptad a dollárokat! Most már nagykorú vagy, Karsten bácsi nem marasztalhat, ha te nem akarsz náluk maradni. Úgy gondolom, amint az útiköltség összejön, áthajózol New Yorkba. Nem leszel az én pénztárcámra utalva, biztosan találunk neked valamilyen munkát, amivel pénzt kereshetsz. Írj gyakran, majd kifizetem a portót. Mindig nagyon örülök, ha hírt hallok felőled.

Szeretettel üdvözöl bátyád,

Heinz”

Traude Karsten újra és újra elolvasta a bátyja levelét. Néhány nappal később, a születésnapján, megérkezett a pénz is, ami óriási izgalmat okozott a házban. Nagybátyjáék fel nem tudták fogni, hogyan küldhet egy „sofőr” ekkora összeget a hűgának ajándékba.

Traude szemügyre vette nyomorúságos télikabátját. Igencsak kopott volt, valóban elkelve egy új. Elhatározta, hogy azonnal elmegy anyagot vásárolni. Maga akarta megvarrni a kabátot, mert így olcsóbb lesz. Agathe néni nagyot sóhajtott, amikor a lány elmondta neki, mit talált ki.

– Ma nem kísérhetlek el, Traude. Tudod, hogy megsérült a lábam. Várj pár napot, amíg veled mehetek.

A lányt azonban izgalomba hozta, hogy végre egyedül és a saját ízlése szerint vásárolhat. A huszonegyedik születésnapját ünnepelte, s nagyon vágyott már az önállóságra. Még örült is, hogy nagynénje nem tudja elkísérni.

– Inkább ma mennék, Agathe néni. Az árak napról napra emelkednek, és amit szeretnék, az holnapra talán többbe kerül.

Traude tehát elindult, miután lelkiismeretesen ellátta a tennivalóit. Maga varrta, csinos szürke kiskosztümöt viselt. Azon hölgyek közé tartozott, akiken a legszerényebb viselet is elegánsnak hat.

Az egyik jó nevű üzletben megvette a kabáthoz szükséges gyapjút, miután felocsúdott a magas ár okozta első döbbenetéből. Kincsével megrakodva hazaindult, és beállt a villamosmegállóba. Ebben a pillanatban egy autó kanyarodott be a sarkon. Olyan gyorsan jött, hogy Traudénak el kellett ugrania előle. Menekülés közben kiesett a kezéből a csomagja. Az autó utasa észrevette, mi történt. Azonnal megállította a kocsit, kiugrott, és felemelte Traude csomagját, amely a nedves úttesttől koszos lett.

– Vigasztalhatatlan vagyok, nagyságos kisasszony. A sofőröm végtelenül ügyetlen volt. Megsérült? – kérdezte az idegen aggódva.

Traude még kicsit sápadt volt az ijedtségtől, de már mosolygott.

– Nem esett semmi bajom, a sofőrje pedig ártatlan. Figyelmetlen voltam, mert azt kémeletem, jön-e a villamos.

A harmincas évei közepén járó úr nem tudta levenni a szemét Traudéről. Elbűvölte a finoman metszett, üde arc, amelyet enyhén hullámos haj lengett körül. Ennél is jobban elvarázsolta azonban a lány bájos mosolya. Úgy bámult rá, mint akit megigéztek.

Ebben a pillanatban megérkezett a villamos, de annyira zsúfolt volt, hogy Traude nem fért rá fel, meg kellett várnia a következőt. Az idegen a besározódott csomagra pillantott, és kihúzta magát.

– Nagyságos kisasszony, ezzel az összekoszolt csomaggal nem engedhetem útjára. – A csomagot minden további nélkül berakta a kocsiba, aztán

kinyitotta az ajtót. – Kérem, szálljon be, a sofőröm majd hazaviszi. Én mindössze néhány lépésnyire megyek innen.

Traude tétován nézett a csomagja után, amely eltűnt a kocsiban. A fiatalember szürke, élénken csillogó szemével kérőn pillantott rá.

– Nem tudom, uram, hogy elfogadhatom-e az ajánlatát – mondta a lány.

– Ehhez kétség sem férhet. Hogyan tehetném különben jóvá a sofőröm ügyetlenségét? Kérem, szálljon be, ha nem akar megszégyeníteni.

A férfi olyan választékosán beszélt a németet, hogy Traude arra gondolt, csakis amerikai vagy angol lehet. Az ismeretlen köszöneté jeléül meghajolt, amikor a lány teljesítette a kérését, majd a sofőrjéhez fordult.

– Hazaviszi a hölgyet, utána pedig értem jön a Schwab és Társához. Nagyságos kisasszony, kérem, adja meg a lakcímét.

– Goethe utca 20. – mondta Traude még mindig tétován és szorongva.

A férfi mély meghajlással hátralepett, és a távozó kocsi után nézett. Aztán a gondolataiba merülve ő is elindult.

Traude vegyes érzelmekkel ült a kocsiban. Élvezte az autókázást, bár csak bérkocsi volt, amelyben utazott. Megpróbálta kitalálni, mennyibe kerülhet egy ilyen út. Biztosan rengetegbe.

Hirtelen elpirult. Te jó ég! Nem fogadhatott volna el semmit egy idegentől. Hogyan szállhatott be egyáltalán? Igaz, nemigen volt más választása, hiszen a csomagja már a kocsiban volt, mielőtt észbe kapott volna.

Hangosan dobogott a szíve, amint az idegen pillantására gondolt, amellyel úgy belefeledkezett a szemébe, Tudta, hogy ezt a szempárt, ezt a tekintetet soha nem fogja elfelejteni.

Nem kellene a sofőrnek kifizetnie az utat? Mennyibe kerülhet? Lopva megszámolta a pénzét. Ennyi biztosan elegendő lenne. Lelkesen nézegetett jobbra, balra. Igazán csodálatos ez a születésnap, egészen más; mint a többi. Bevásárolt, mintha gazdag lenne, és még annyi pénz is maradt a táskájában, amennyi már réges-régóta nem volt. Ráadásul autókázik, miután találkozott egy érdekes idegennel.

Ha a bácsikája és a nénikéje meglátja, hogy autóval érkezik haza, abból botrány lesz, annyi szent. Ha még azt is elmeséli nekik, hogy egy idegen férfi vitette haza, akkor komoly szemrehányásokat zúdítanak majd rá. De mit számít ez, hiszen csodálatos napja volt!

Amikor idáig ért a gondolataiban, a kocsi éppen bekanyarodott a szerény Goethe utcába, és megállt a ház előtt, amelyben Karsten titkos tanácsos lakott. Traude felpillantott az ablakaikra. Agathe néni ott ült a függöny mögött, és hitetlenkedve bámult le rá.

Mielőtt Traude kivette volna a csomagját, odalépett a sofőrhöz.

– Mivel tartozom? – kérdezte, és hevesen dobogó szívvel várta a választ.

– Engem az amerikai úr egész napra szerződtetett, és ő utasított arra, hogy a nagyságos kisasszonyt hazahozzam. Tőle kapom a fizetségemet, önnek nem kell fizetnie.

– Az úr amerikai?

– Igen. Már hetek óta a szolgálatában állok.

– Nagyon kellemetlen számomra, hogy nem fogad el tőlem pénzt.

– Emiatt igazán nem kellene aggódnia. Az amerikainak bőven van dollárja, neki ez nem jelent semmit. Végül is mindegy, hogy az irodaház előtt várók rá egy órát, vagy magát fuvarozom haza.

Traude fellélegzett, és némi aprópénzt adott a sofőrnek.

– Legalább azt fogadja el, amit a villamosra költöttem volna. Kérem, mondja meg az amerikai úrnak, hogy még egyszer köszönöm.

– Megmondom. Bevigyem az összekoszolódott csomagot a házba?

– Ne, köszönöm. A papír már megszáradt.

Traude fogta a csomagját, és besietett a házba. Szívesen megkérdezte volna a sofőrt, hogy tudja-e az amerikai nevét, de nem merte.

Nagy levegőt vett, és elindult a lépcsőn. Agathe néni a nyitott lakásajtóban várta. Arca egyetlen hatalmas kérdőjel volt. Aztán ömleni kezdett belőle a szó.

– Traude, elment az eszed? Autóval utazni bűnös könnyelműség, ha nem tudnád.

A bácsi is kisietett a lépcsőházba.

– Igazat kell adnom a nénikédnek, ez valóban bűnös könnyelműség volt. Nyilván egy vagyont kellett fizetned a kocsikázásért – mondta rosszálló pillantásokkal.

Traude akarata ellenére elnevette magát.

– Az utazás semmibe sem került, bácsikám, csak némi borralalót adtam a sofőrnek.

– Mit jelentsen ez?

A lányt nem lehetett kibillenteni születésnapj hangulatából.

– A szegény Hamupipőke találkozott a herceggel, aki hazavitette az aranyhintájával. Higgyétek el, valóban ingyen autókáztam. A herceg állítólag dollárfejedelem, és egyenesen könyörgött, hogy fogadjam el a kocsiját. Akárcsak a mesében, igaz?

– Úgy érzem, méltatlan tréfát akarsz velünk úzni – ripakodott rá Agathe néni a lányra.

– Gyere be, és magyarázd meg a viselkedésedet! – parancsolt rá a bácsi.

Traude fogta a csomagját, és követte őket. A nappaliban letette az anyagot az asztalra, majd beszámolt az apró balesetről és a lovagias amerikaiáról.

Agathe néni magánkívül volt.

– Hogy tehetnél ilyet? Elképzelni is rossz, mi lett volna, ha egy ismerősünk észreveszi, hogy szóba állsz egy idegen férfival, ráadásul még a kocsijába is beülsz. Mégiscsak helyes volt az előérzetem, hogy nem engedhetlek el egyedül.

– Semmiképpen sem volt ildomos, hogy egy idegentől szívességet fogadtál el – mondta a nagybácsi kenetteljesen.

– Meg kell szídjalak, Traude. Örülhetünk, hogy soha többé nem találkoztok. Ez lehet az egyetlen vigaszunk,

A lány egyáltalán nem tartotta vigasztalónak, hogy soha többé nem látja viszont álmai hercegét.

Szomorúan, állapította meg magában, hogy az öregek igencsak szűklátókörűek, és a bolhából is elefántot képesek csinálni. Fellélegzett, amikor elcsitult a vihar, s Agathe néni felszólította, hogy mutassa meg, mit vett.

Traude kicsomagolta a kabátanyagot és a többi apróságot, amit még vásárolt. Az idős hölgynek természetesen egyik sem tetszett. Kijelentette, hogy ő jobb minőségű holmikat vett volna, méghozzá olcsóbban.

– Az ég szerelmére, mennyit költöttéi? – kérdezte aztán.

A lány megmutatta a maradék pénzét. Erre újabb sópánkodás következett. Bácsikája ismét szigorú arcát öltötte magára.

– Ez hihetetlen, Traude! Add ide a maradékot, majd én vigyázok rá.

– Nem, bácsikám, a pénz nálam marad. Egyszer végre szeretném úgy érezni, hogy nekem is van pénzem. Nem vagyok már gyerek. Egyébként az olcsóbb anyag nem lett volna tartós.

– És a csokoládé? Abból mindjárt két táblát kellett vened?

– Az egyik természetesen Agathe nénié, ez a csomag pipadohány pedig a tiéd. Egy kis örömet akartam nektek szerezni.

Traude kezdte elveszíteni a türelmét, és felemelte a hangját.

– Kérlek benneteket, hagyjátok abba a szidalmazásomat. Nem bírom tovább hallgatni.

Az öregek úgy néztek rá, mintha valamilyen szörnyűséget mondott volna.

– Ez a köszönet mindazért, amit érted tettünk? – kérdezte aztán Agathe néni felháborodottan.

A lánynak remegni kezdett az ajka.

– Bocsássátok meg, hogy elveszítettem a türelmemet, de végül is ma van a születésnapom, a huszonegyedik, s ezen a napon mást szeretnék hallani, nem szemrehányást. Miért nem engeditek meg, hogy elmenjek innen?

– Mert Karsten lány vagy, és nem bóklászhat sz összevissza a világban. Ez a név kötelez. Mivel akarod megkeresni a kenyeredet? A mi köreinkből származó hölgyek számára csak két hivatás létezik. Az egyik a társalkodónői, a másik az ápolónői.

– Bácsikám, ehhez nekem sem kedvem, sem képzettség gém nincs. Azokat az embereket, akiket szeretek, természetesen minden áldozatot vállalva ápolnám, de hogy idegeneket, akik számomra közömbösek...

– Akkor meg mihez akarsz kezdeni?

Traude nem válaszolt. Magában azonban eldöntötte, hogy hamarosan egyszer s mindenkorra megszabadul a bilincseitől.

Két nappal később, amikor bácsikája és nénikéje szokásos napi sétájára indult, Traude átnézte az újságot. Tekintete egy vastagon szedett hirdetésen akadt meg.

„Keresünk fiatal, iskolázott, jó családból származó lányt, aki hajlandó lenne egy német származású hölgy kísérőjeként Dél-Amerikába utazni. A pályázóknak a határozott fellépés mellett egy ügyes komorna minden adottságával is rendelkezniük kell. Nyelvismeret, elsősorban angol és spanyol, kívánatos, de nem követelmény. A jelentkező legyen legalább húszéves. A rokonszenves, kellemes külső rendkívül fontos. Magas fizetést, ingyenes utazást és tisztességes bánásmódot biztosítunk. Követelmény a kifogástalan társasági modor és a jó neveltetés. Írásos jelentkezést várunk senora Guarda nevére a Grand Hotelba.”

Traude meredten nézte a hirdetést. Ezt az állást neki találták ki. Tökéletesen megegyezett a vágyaival, hogy esetleg külföldön, Dél-Amerikában dolgozhat.

Minden jel arra vallott, hogy egy előkelő hölgy mellett betöltendő állásról van szó. A nagynénjéék természetesen magukon kívül lesznek. Még hogy egy Karsten lány komornának álljon! Az elhatározás pillanat műve volt. A lány az íróasztalhoz ült.

„Igen tisztelt Nagyságos Asszony!

Hivatkozva a mai lapban megjelent hirdetésre, engedje meg, hogy felajánljam Önnek a szolgálataimat. Huszonegy éves vagyok, egészséges és erős. Érték hozzá, hogy egy hölgy elegáns ruhatárát rendben tartsam, szükség esetén meg is varrhatom a ruháit. Frizurát is tudok fésülni.

Angolul és franciául folyékonyan beszélek, spanyolul, sajnos, nem. Semmilyen tisztességes munkától nem riadok vissza. Állásban még nem voltam. Árva vagyok, és nagybátyáméknál élek, aki magasabb beosztású tisztviselőként ment nyugdíjba.

Munkál bennem a vágy, hogy a saját lábamra álljak, s rokonaim válláról levegyem eltartásom terheit. Amennyiben alkalmazni kíván, nagyon fogok igyekezni, hogy elégedett legyen velem. Bármikor készen állok arra, hogy személyesen bemutatkozzam Önnek.

Kiváló tisztelettel

A lány még egyszer elolvasta a levelét, és nem találta igazán meggyőzőnek. Nem írhat azonban mást, amikor ez az igazság. Borítékba tette a papírost, és a postára sietett vele.

Türelmetlenül várta a választ, amely nem is késett. Már harmadnapra átadta neki a levélhordó, akit mindig izgatottan lesett. Csak a szobájában merete felbontani a borítékot.

„Igen tisztelt Kisasszony!

Kérem, keressen fel holnap délután öt és hat óra között a szállodában, hogy tisztázhassuk, alkalmas-e az állás betöltésére. Felhívom a figyelmét, hogy legkevesebb két évre el kell magát köteleznie. Ha ez nem felel meg Önnek, látogatása felesleges. Üdvözlettel

Senora Guarda”

A levél remegett Traude kezében. Elhatározta, hogy mindenképpen felkeresi a senorát. Ügy dobogott a szíve, mintha bűnt készülne elkövetni, de erőnek erejével elhessegette magától ezt a gondolatot. Kimondottan örült, hogy délután öt és hat között kell a senoránál megjelennie. Rokonai ilyenkor nem szoktak otthon tartózkodni.

Másnap nyugtalanul várta, hogy a nagybátyjáiék elhagyják a lakást.

Végre egyedül volt. Gyorsan felöltözött, kisetett a házból, és villamossal a szállodáig utazott. Kissé félénken lépett be az előcsarnokba. Összerezsent, amikor meglátta, hogy az egyik fotelban ott ül az az amerikai, aki az autóján hazavitette.

A fiatalember felugrott, és udvarias meghajlással üdvözölte. Traude biccentett neki, és az információhoz sietett.

Senora Guarda után érdeklődött, aztán beszállt a felvonóba. Lopva visszapillantott az idegenre, aki ugyanott állt, és furcsa tekintettel nézett utána.

Miközben a lány a lifttel felment az emeletre, az amerikai odalépett a recepcióhoz.

– Az az ifjú hölgy, aki az imént beszállt a liftbe, itt lakik a szállodában? – kérdezte.

– Nem, Mr. Stemberg. – Senora Guardához jött.

A fiatal férfi szeme felragyogott.

– A nagynénémnek látogatója érkezett?

Biccentett a portásnak, aztán lehuppant az egyik fotelba azzal a szent elhatározással, hogy kivárja, amíg az ifjú hölgy ismét lejön.

„A sors könyvében úgy volt megírva, hogy viszontlássam – gondolta. – Az ember nem hagyhatja figyelmen kívül a sors apró figyelmeztetéseit. Mindenesetre még egyszer beszélni fogok vele, mielőtt elhagyja a szállodát. Elisa néném pedig majd elárulja a nevét.”

Traudét eközben a liftesfiú egy ajtóhoz vezette. Bekopogott, s szinte azonnal megjelent egy harminc körüli, csinos fekete ruhát viselő hölgy.

A lány felmutatta a senora levelét.

– Ön Karsten kisasszony?

– Igen:

– Kérem, lépjen be. A senora már várja.

Traude észrevette, hogy a hölgy meglepődött. Nem értette az okát, mert fogalma sem volt róla, hogy szerény kosztümje ellenére sem látszott álláskeresőnek. Pillanatokon belül egy tágas, elegáns szalonban találta magát.

Az ablaknál egy fotelban ősz hajú hölgy ült. Ötvenes éveinek a közepén járhatott. Elegáns, különleges szabású selyemruhát viselt. Ő volt senora Guarda. Még most is látszott rajta, hogy egykor feltűnő szépség lehetett.

– Traude Karsten kisasszony? – kérdezte kellemes, lágy hangon.

– Igen, senora.

– Kérem, jöjjön közelebb, és foglaljon helyet.

A hölgy a vele szemben álló karosszékre mutatott. Traude leült. Szíve a torkában dobogott, amint az imponáló asszonyra pillantott. A senora egy ideig szótlánul tanulmányozta a lány arcát.

– Maga nagyon csinos, Karsten kisasszony – jelentette ki aztán. – Kérem, ne piruljon el, ha ezt egy idős nő mondja magának. A szépség végül is olyasmi, amiről nem tehet az ember. Ha szépnek találom, ez csak Istennek szóló bók, aki ilyenek teremtette kegyedet.

– Így fogom fel magam is, nagyságos asszony... bocsásson meg, senora. Ezt a megszólítást még nem szoktam meg.

– Pedig sokkal egyszerűbb, mint a nagyságos asszony. Mindenféle köntörfalazás nélkül szeretném közölni; hogy maga tetszik nekem. Szeretem a szép embereket, mert jótétemények a szemnek. Szeretném, ha kicsit bővebben tájékoztatna a körülményeiről. Ugye, azt írta, hogy árva?

– Igen, senora. Tizenhat éves korom óta. Szüleim rövid időn belül egymás után haltak meg, pontosabban szólva édesanyám és a mostohaapám. Az édesapámat nem is ismertem. Elesett a háborúban, mielőtt megszülettem volna, s anyámat igen szerény viszonyok között hagyta magára. Édesanyám később másodszor is férjhez ment. A nevelőapám minisztériumi tisztviselő volt. Olyan légkörben nevelkedtem, amelyben a lányokat, hogy úgy mondjam, ékszernek tekintették. Komoly feladatokra, a fennmaradásért folytatott harcra nem készítettek fel. Tizenhat évesen aztán nincstelenül magamra maradtam.

Apám egyik testvére, Karsten titkos tanácsos fogadott be a házába, jóllehet maga sem dúskál a javakban. Én... én ott kegyelemkenyéren élek. Gyakran kértem őket, taníttassanak ki valamire, amivel meg tudom keresni a betevő falatot, de hallani sem akartak róla. Rokonaim meglehetősen régi vágásúak.

– Ön azonban már megszabadult az efféle előítéletektől?

– Igen, senora. Számomra csupán egy cél létezik: az, hogy tisztességes munkával jogot szerezzek az életre. Mostani életemtől el akarok szakadni, el kell szakadnom. A rokonaim miatt mindenki előtt titkolnom kell, hogy tisztességesen dolgozom, amit egyébként szívesen teszek. Ha nem lenné rá módom, belefutnék a hálálkodásba, amit megkövetelnek tőlem.

– Tudja a nagybátyja, hogy jelentkezett nálam az állásra?

– Nem. Soha nem engedné meg. Ő volt a gyámom, de néhány napja nagykorú vagyok, és immár semmi nem tarthat vissza.

– Kegyedet tehát nem riasztja el az állás, amelyet kínálok? Tudja, hogy komornál keresek.

Traude arcát enyhe pír lepte el.

– Nem riaszthat, és nem is fog elriasztani, senora. Keveset tanultam ahhoz, hogy más állásra tarthassak igényt. A tisztességes munka senkit nem alacsonyít le, és én dolgozni akarok.

A senora szemében mély együttérzés és élénk érdeklődés tükröződött.

– Mit fog szólni a bácsikája a döntéséhez?

A lány elsápadt, de határozottan válaszolt.

– Küzdelem lesz, az biztos, de túl kell élnem. A döntéseimet nem befolyásolhatja többé, mivel nagykorú vagyok.

– Maga nagyon bátor.

– Ez csak a látszat, senora. Egy kicsit tartok a rokonaimtól, de ha alkalmaz, vállalom velük a vitát.

– Gondolja, hogy nálam olyan állást talál, amely kielégíti?

– Csak azt tudom, hogy minden lehetőségért hálás lennék, amely kiszabadít ebből a boldogtalan helyzetből. A bátyám, aki szeretettel törődik velem, azt írta, legyek kicsit türelmes, amíg segíteni tud rajtam. Ahhoz azonban túlságosan szeretem, hogy koloncként éljek a nyakán, amikor neki sem könnyű. Katonatiszt volt, és végigharcolta a háborút. Később leszerelték, mint oly sok mást is. Szorgalmasan kutatott munka után, de Németországban nem talált megélhetési lehetőséget. Hasonló helyzetben volt, mint én vagyok most. Más szakmához nem volt megfelelő képzettsége. Hajnaltól késő estig tanult, hogy pótolja a hiányosságait, de állást így sem talált, egyik napról a másikra élt. Ennek aztán egyszer csak véget vetett, és külföldön vállalt állást. Most Amerikában van, és többet keres, mint itt egy jó szakmunkás. Össze akarja gyűjteni az útiköltségemet, hogy átmehessek hozzá. Azt írta, ketten is

megélnék a fizetéséből. Ugyanolyan bátor akarok lenni, mint ő volt. Ezért egy pillanatig sem gondolkodom azon, hogy komornaként a senora szolgálatába álljak-e.

– Mit szól majd a bátyja?

Traude arcán kedves mosoly suhant át,

– Egy kicsit valószínűleg megijed, hiszen nagyon szeret, és igyekszik minden nehézségtől megóvni. Ha azonban arról számolok be neki, hogy elégedett vagyok, ő is az lesz.

– Úgy látom, maguk nagyon jó testvérek – mondta a senora, akit egyre jobban elbűvölt a lány egyénisége.

– Szinte az egész világot jelentettük egymás számára. Nemrégien azt írta, hogy én jelentem neki az otthont. Azt hiszem, nyugodtan mondhatom, számomra pedig ő az. Minden megvan benne, ami az életben kedves nekem.

Senora Guarda nagyot sóhajtott, egy darabig elgondolkodva maga elé meredt, aztán kihúzta magát ültében.

– Karsten kisasszony, ha csak egyetlen ember is megajándékoz bennünket a szeretetével, már gazdagok vagyunk – mondta szomorúan.

A lány észrevette, hogy az idős hölgy arca mély bánatról árulkodik.

– Senora, ön rendkívül irigylésre méltónak tűnik.

– Ez csak a látszat. Sokkal magányosabb és szerencsétlenebb vagyok, mint kegyed. Néhány kedves, de távoli rokonomon kívül egyetlen ember sincs, aki hozzám tartozna. Ezzel azonban nem akarom feltartani, amíg nem állapodunk meg. Talán később majd ön is mesélek magamról, ahogyan magáról is megtudhattam egyet s más. Legelőbb is szeretném kijelenteni, nagyon megnyerte a tetszésemet. Elhatároztam, hogy alkalmazom.

– Senora, hogyan köszönjem meg a jóságát?

– Köszönetet akar mondani azért, mert komornává alacsonyítom le?

– Számomra nem lealacsonyító, ha tisztas munkával kereshetem meg a kenyeremet.

– Igaza van. Csak tréfáltam. Egyébként meggondoltam magam. Nem komorna lesz mellettem, hanem társalkodónőnek alkalmazom. A sorsa emlékeztet a magaméra. A fiatalságom hasonlóan telt, mint a magáé, én azonban merészebben vívtam ki a szabadságomat. Elszegődtem egy színházhoz, és beálltam a kórusba, mert többre nem futotta a tudásomból. A rokonaimat, akiknél szállást és ellátást kaptam, kétségbe ejtette az elhatározásom, de én minden éhezés és küszködés ellenére kitartottam. Egy öreg énekest, Isten a tanúm, a legnemesebb és legönzétlenebb ember, akit valaha ismertem, elbűvölte a hangom, és órákat adott nekem. Egy szép napon aztán felfedezett az opera igazgatója. Egy hisztérikus primadonna óriási fejtörést okozott neki, mert nem akart énekelni. Öreg barátom és

tanítómesterem szolt a direktornak, hogy nyugodtan rám bízhatja a szerepet, mert nagyon sokat gyakoroltuk. Összeszedtem minden bátorságomat, és aznap este elénekeltem a főszerepet. Ettől kezdve meglepően gyorsan emelkedett a pályám, felragyogott a csillagom. Mielőtt azonban a csúcsra értem volna, megismerkedtem az első férjemmel. Azokból a körökből származott, ahonnan én elmenekültem, ám szerettem és feleségül mentem hozzá. Bárcsak ne tettem volna! Állandóan összeütközésbe kerültem a társasággal, amelybe visszatértem. Hamarosan azt is felismertem, hogy a férjem szűkkeblű, csak a látszatra adó, kicsinyes ember. Öreg barátom és tanítóm, akit igen boldogtalanná tett, hogy elhagytam a művészi pályát, egy napon meglátogatott. Akkor már megszületett a fiam, akit igen szerettem. Megmutattam az énektanáromnak, és büszkén kijelentettem, ő majd mindenért kárpótol. Nemsokára hazajött a férjem. Nemkívánatos látogatóként üdvözölte idős tanáromat, akinek rengeteget köszönhettem. Felszólított, hogy tagadtassam le magam, ha ismét eljönne. Nem szerencsés arra emlékeztetni az embereket, hogy valamikor énekesnő voltam.

Az idős hölgy egy pillanatra elhallgatott.

– Mélyen megsértettek a szavai. Szinte mindent feladtam a szerelmemért, és most kiderült, a férjem szégyelli, hogy énekesnőt vett nőül. Ettől a naptól kezdve mindjobban elhidegültünk egymástól. Addigra valamennyi hibáját és gyengeségét felismertem. Túlságosan engedelmes sosem voltam, így hát rendszeresen fogadtam öreg tanítóm. Együtt zenéltünk, és örültem, hogy a hangom napról napra érettebb lesz. A kört, amelybe házasságom révén visszakérültem, elviselhetlenebbnek éreztem, mint valaha. Boldogtalan voltam ebben a környezetben, s a vágy, hogy kibontakoztassam művészi tehetségemet, egyre erősebb lett a szívemben. A fiam még kicsi volt ahhoz, hogy támaszom és vigaszom legyen. Egyik este aztán fellázdattam férjem kicsinyes gyámkodása ellen. Öreg barátommal aznap is operába mentünk. A címszereplő énekesnő megbetegedett, és az előadást le kellett volna mondani. Minden különösebb töprengés nélkül felajánlottam, hogy beugrok helyette: Azt hiszem, soha életemben nem énekeltem és játszottam úgy, mint azon az estén. A siker kirobbanó volt, a közönség viharos tapssal ünnepelt. Még egyszer elénekeltem ezt a szerepet, és amikor a második előadás után hazaértem, a férjem háza zárva volt előttem. Akarata ellenére léptem fel, bemocskoltam a nevét, úgyhogy végzett velem, írta meg később hideg szavakkal egy levélben. Követeltem, hogy adják oda a fiamat, de még azt is megtagadták tőlem, hogy láthassam. Akkoriban ismertem meg a szűk látókörű kasztszellemet. Elváltunk, és a fiamat elvették tőlem, mivel férjem akarata ellenére visszatértem a színpadra. Ismét énekesnő lettem. Ünnepeltek, körülrajongtak, de a gyermekem utáni vágy nem hagyott nyugodni. Mindent

megpróbáltam, hogy visszaszerezsem, de a férjem könyörtelen volt. Megüzentem, hogy nem kívánja a gyermekét olyan környezetbe engedni, amelyet gyűlöl. Nem tudtam elviselni, hogy csak órákra láthassam a fiamat, és aztán ismét elszakítsanak tőle. Ezért aztán elfogadtam egy csodálatos szerződési ajánlatot, és New Yorkba mentem. Fellépéseim sora valóságos diadalmenet volt. A siker és a csillogás elfojtotta a gyermekem utáni vágyat. Néhány év elteltével újra dobogni kezdett valakiért magányos szívem. New Yorkban ismertem meg a portugál származású senior Guardát, aki Uruguayból érkezett rokonlátogatóba. Rendkívül gazdag, melegszívű férfi volt. A hazájában hatalmas ültetvényei és tehenészetei voltak, Montevideóban pedig, ahol élt, gyárai, húsfeldolgozók, konzervgyárak és hasonló üzemek. Szenvedélyesen szeretett engem és a művészetemet is, s hamarosan a felesége lettem. Megengedte, hogy továbbra is fellépjek, és minden este elkísért az operába. A vendégszerepléseimre is velem tartott. Ha éppen nem énekeltem, békésen éledéltünk Montevideóban. A gyermekem utáni vágyakozás csak akkor szűnt meg, amikor másodszor is anya lettem, s életet adtam Fernando fiamnak. Visszavonultunk Montevideóba, egy csodálatos villába, amely a La Plata partján állt. A Fernando iránti szeretetemben végre megnyugodott a lelkem. Feleségként és anyaként is nagyon boldog voltam. Fiunk szépen gyarapodott és fejlődött, örömeinkre és büszkeségünkre. Ha átöleltem, gondolatban elsőszülött fiamat is öleltem. Időnként azért újra elfogott utána a vágy, és megint megfájdult a szívem. Semmit nem tudtam róla, csak annyit, hogy erős és egészséges, és jól megy sora az atyai házban. Engem valószínűleg igyekeztek vele elfeledtetni, talán nem is tudott rólam.

A seniorának egy pillanatra elhomályosodott a szeme, de aztán összeszedte magát, és folytatta.

– Könnyű szívvel mondtam le a sikerekről és a babérokra. Dalaim a férjemnek, fiamnak és néhány jó barátomnak adtam elő. Párom ezt a leghűségesebb szerelemmel hálálta meg. Sok-sok éven át boldogok voltunk. Első házasságomból született fiamról férjem német üzletfelein keresztül hallottam egyet s mást. Katonatiszt lett, éppen akkor, amikor kitért a háború. Megint elfogott a félelem és az aggodalom. Ismét éreztem, hogy anya és gyermeke között semmi sem szakíthatja el a köteléket. Gyöttrődtem, mert a háború alatt nem hallottam hírt a fiamról. Amikor véget ért az öldöklés, és újra érkeztek hírek Németországból, megtudtam, hogy első férjem elesett a harctéren. A fiamról semmit nem sikerült kiderítenem. Még annyit sem, hogy egészségesen hazatért-e a frontról. Jobban vágyakoztam utána, mint korábban bármikor. Miután az apja már nem állhatott közénk, alig vártam, hogy Visszontlássam. A férjem, aki előtt semmit nem hallgattam el, azt javasolta, utazzunk Németországba, és kutassuk fel a gyereket. Márciusra terveztük az

utazást, de már nem került rá sor. Fernando fiam néhány nappal az indulásunk előtt vitorlázás közben vízbe fulladt, a férjem pedig, amint értesült a szerencsétlenségről, szívinfarktust kapott. Egyetlen napon mindkét szerettemet elvesztettem,

Traude felindultan és mély részvétellel nézett a seniorára. Az idős hölgy kis idő múlva remegő hangon tovább beszélt.

– Kész csoda, hogy azokban a napokban nem zavarodtam meg. Nagyon sokáig kedélybeteg voltam. Semmi nem érdekelt a sírokon kívül, amelyek minden boldogságomat magukba zárták. Csak lassan találtam vissza önmagamhoz. Istennek hála, rengeteg tennivalóm akadt, ami elterelte a figyelmemet a fájdalommról. Férjem hatalmas vállalkozása, a birtok és a tehenészetek, mindaz, amit hátrahagyott, a szorgalmas és derék alkalmazottak mellett is igényelte a legfelső irányítást. Kitartó munkával elértem, hogy legalább áttekintésem lett a kiterjedt cégről. Ismét felébredt bennem a vágy első házasságomból született fiam után. Örököszt is szerettem volna a javaimnak. Úgy gondoltam, megéreztem volna, ha meghalt volna. Végül elutaztam Németországba. Reményeim kegyetlenül szertefoszlottak. Megtudtam, hogy a fiam nem tért vissza a háborúból. Halálát senki nem igazolta, neve az eltűntek listáján szerepelt, ami nyilván ugyanazt jelenti. Nos, Karsten kisasszony, most én is elmeséltem az életemet. Egyébként idegenekkel szemben általában nem vagyok túlságosan közlékeny, de magát nem érzem idegennek. Hogy miért? a szeméből őszinte együttérzést olvasok ki. Az az érzésem, mintha nem ma láttam volna először, mintha már régről ismernénk egymást. Nos, az érzéseken nem kell sokat töprengeni. Most tudja, hogy magányos asszony vagyok, aki egyáltalán nem irigylésre méltó.

– Igen, senora, ön valóban szegényebb nálam, hatalmas vagyona ellenére. Szívemből sajnálom. De talán mégiscsak él az első házasságából született fia. Sokan előkerültek már, akik az eltűntek listáján szerepeltek.

– Nem, nem, ne ébresszen bennem reményeket! Meg kell barátkoznom a gondolattal. Aki annyi szeretetet kapott, mint én, kétszeresen szegényebbnek érzi magát, ha aztán nélkülöznie kell. Ifjú lelkét azonban nem szeretném ezzel terhelni. Mindezt csak azért meséltem el, mert különös érzésem támadt, amikor megpillantottam és meghallottam a hangját. Talán csak a magából áradó friss, büszke erő ragadott meg, amely az ifjúságomra emlékeztet. Mindenesetre örülök, hogy velem akar tartani.

– Ön nagyon jó hozzám, senora. Biztosíthatom, semmi nem lehet számomra oly nehéz, hogy Önnek meg ne tegyem.

– Jól van, Karsten kisasszony. Biztos vagyok abban, hogy megfelel majd a követelményeimnek. Most pedig intézzük el az anyagiakat és a formalitásokat!

Traude dobogó szívvel hallgatta, hogy a senora ragyogó fizetést ígért neki. November elsején kell munkába állnia, tehát néhány napon belül. November nyolcadikán a senora Hamburgban felszáll a Cap Polonio nevű hajóra, és elhagyja Németországot.

– Sokat utazom, Karsten kisasszony, mivel igen kiterjedtek az üzleti kapcsolataim. Cégemnek New Yorkban is van kirendeltsége, amely termékeinket Észak-Amerikában forgalmazza. Időnként utána kell nézmem, minden rendben megy-e, és ezeket az alkalmakat arra is mindig felhasználom, hogy meglátogassam férjem New Yorkban élő rokonait. Évente legalább egyszer elmegyek New Yorkba. Erről jut eszembe, bizonyára lesz lehetősége arra, hogy viszontláss a bátyját.

– Már a gondolat is boldoggá tesz! Ön olyan jó hozzám, senora, amilyen a szüléimén és a bátyámon kívül senki nem volt.

Traude már búcsúzni akart, de a senora még visszatartotta.

– Azt hiszem, a bácsikája titkos tanácsosi pontossággal garanciákat fog követelni tőlem arra, hogy gyámleánya megfelelő környezetbe kerül. Ez végül is kötelessége. Kérem, mondja meg neki, hogy a konzulátusunkon érdeklődhet a Montevideóban élő senora Guarda után. Kimerítő és megnyugtató információkat kap majd. Ezt csak azért mondom, hogy könnyebb legyen a nagybátyjáékkal megvívandó küzdelem. Akkor hát viszontlátásra november elsején! Délelőtt tizenegy óra körül várom – mondta az idős hölgy.

Az elődje, Schwind kisasszony az előszobában várta Traudét, és kérdő pillantást vetett rá, amikor kilépett az ajtón.

– Alkalmazták, Karsten kisasszony?

– Istennek hála, igen.

– Valóban hálát adhat Istennek. Senora Guarda maga a megtestesült jóság.

– Igen, tudom.

– Egyvalamit szeretnék magának elmondani: óvakodjon Rositától, a senora idős komornájától. Ő mindent utál, amit a senora szeret, és nem válogat az eszközökben, amikor az igazáért harcol. Mindjárt az elején mutassa ki a foga fehérjét, legyen vele határozott, hogy észrevegye, emberére talált. Szerencsére a senora is tudja, hogy Rosita féltékenységében szinte már beszámíthatatlan, és nem engedi, hogy bárkit jogtalanul bántsanak a házában.

– Kedves öntől, hogy figyelmeztetett. Köszönöm szépen.

Traude könnyű léptekkel és jókedvűen szaladt le a lépcsőn. Éppen át akart vágni az előcsarnokon, amikor egyszer csak ott állt előtte az amerikai.

– Elnézését kérem, nagyságos kisasszony, csupán azt szeretném öntől megtudni, hogy a kis balesetnek nem lettek-e kellemetlen következményei. Láttam, nagyon megijedt, amikor az autóm majdnem elsodorta.

– Ha már a véletlen ismét összehozott bennünket, nem mulasztom el megköszönni, hogy átengedte nekem a kocsiját. A sofőrje nem fogadta el a fizetséget, így az adósa vagyok, uram.

– Kérem, ne szégyenítsen meg. Magától értetődik, hogy kisegítettem a kellemetlen helyzetből.

– Mindenesetre köszönöm. – Traude biccentett, aztán sietve távozott.

Nem vette észre, hogy az idegen tétován néz utána. Azt mérlegelte magában, kövesse-e vagy se,

A villamosmegálló felé menet a lány kissé aggódva pillantott az órájára. Valószínűleg már otthon lesznek a nagybátyjái, és megkezdődik a küzdelem a szabadságáért. Tudta, hogy nem lesz könnyű, de hamar túl lesz rajta. Néhány nap múlva pedig új élet kezdődik számára.

III.

Az amerikai, miután Traude eltűnt a szeme elől, egy ideig gondolkodva maga elé meredt.

„Elragadó lány, feltétlenül ki kell derítenem a nevet. Elisa néném biztosan tudja” – gondolta.

Kopogására Schwind kisasszony nyitott ajtót.

– Beszélhetnék a seniorával, kisasszony?

Azonnal megkérdezem, Mr. Stemberg.

Schwind kisasszony gyorsan visszaért.

– Kérem, Mr. Stemberg, a senora várja.

Az ifjú Stemberg belépett a szalonba. A senora még mindig ugyanabban a fotelban tilt az ablaknál. Mosolyogva kezét nyújtott a fiatalembernek.

– Mi járatban, kedves Fred?

– Mondhatnám, a vágy hajtott ide, hogy láthassam, Elisa néni, de akkor nem lennék hű az igazsághoz.

– Inkább legyen őszinte!

– A kíváncsiság hozott ide.

– És mire kíváncsi?

– Szeretném megtudni, ki az az ifjú hölgy, aki az imént meglátogatta.

– Fred, ezt meg mire véljem? Eddig úgy tudtam, hogy maga igazi nőgyűlölő.

– Csak az ellenségeim nevezhetnek annak. Csupán arról van szó, hogy nem váltom aprópénzre az érzelmeimet, amíg olyan nőt nem találok, akihez kötődni tudok. Ha egyszer komolyra fordul a helyzet... Kérem, erről egyelőre ne beszéljünk. Szeretném tudni, ki volt az ifjú hölgy, aki itt járt. Ugyanis nem ma láttam először.

– Valóban?

A fiatalember elmesélte, hogyan találkozott a minap Traude Karstennal.

– Most már megértheti, Elisa néni, miért érdekel, ki az az ifjú hölgy, akit a sofőröm majdnem elütött.

– Mindenképpen csillapítanom kell a tudásszomját, kedves Fred. Traude Karstennak hívják, és épp az imént alkalmaztam... társalkodónőnek.

Az idős hölgy kicsit tévovázott, mert nem tudta, minek nevezze Traudét.

Fred Stemberg elképedve meredt rá.

– Ez nem lehet igaz.

– Miért nem akarja elhinni?

– Bocsásson meg, nem az ön szavában kételkedem, csak hihetetlennek tűnik, hogy ez az elegáns ifjú hölgy munkát keres. Ön sem említette eddig, hogy társalkodónót kíván felvenni. Ha jól tudom, komornáról volt szó.

– Igen, kedves Fred, komornát kerestem, és társalkodónót találtam, akit felettébb kellemesnek és rokonszenvesnek érzek. Foglaljon helyet, elmesélem, hogyan történt. Az ifjú hölgy azok közé tartozik, akiket a szükség arra kényszerít, hogy maguk keressék meg a kenyerüket.

– Kérem, meséljen tovább.

A senora elmondta, amit fontosnak tartott.

– Látja, Fred – fejezte be -, az ifjú hölgy bátor kitörési vágya volt az, ami imponált nekem.

– Ön nagyon jó, Elisa néni.

– Jó vagyok? Ez igen tág fogalom. Végső soron minden önzésből fakad. Ha az ifjú hölgy utálatos, ellenszenves lett volna, aligha támad fel bennem az, amit maga jóságnak nevez. Így viszont örülök, hogy találtam egy kellemes egyéniséget, aki talán elviselhetővé teszi majd a magányomat. Megint csak egyedül térek haza, a fiam nélkül.

– Szegény Elisa néni.

– Igen, Isten a tudója, hogy nagyon szegény lettem. De beszéljünk inkább másról! Eldöntötte már, mikor utazik el?

A fiatalember elgondolkodott, aztán megvillant szürke szeme, mintha nagyszerű ötlete támadt volna.

– Igen, igen, éppen most döntöttem el.

– És mikor utazik, Fred?

– Ugyanazon a napon, mint ön.

– New Yorkba is indul hajó aznap?

– Azt nem tudom. Egyelőre nem megyek vissza New Yorkba. A nagybátyám úgy véli, az lenne a legokosabb, ha azonnal Montevidéoba utaznék.

– Azt hittem, New Yorkból akar Uruguayba jönni.

– Ez volt az eredeti terv, de Ernest bácsi azt írta az utolsó levelében, hogy minél hamarabb érkezem Montevideóba, annál jobban járunk. Az is jó lenne, ha önnek nem kellene egyedül hazautaznia. Úgy határoztam tehát, Elisa néni, hogy önnel tartok, és már előre örülök.

– Egy búskomor vénasszony társaságának?

– Számomra ön mindig érdekes társaság. Majd felvidítjuk, az elragadó társalkodónője és jómagam.

– Kedves Fred, remélem, kellőképpen tiszteli az ifjú hölgyet, és nem tekinti szabad prédának, csak mert olyan szerencsétlen, hogy alkalmazottnak kell lennie.

– Hát lelkiismeretlen Don Juan vagyok én? Mindamellett őszintén bevallom, az ifjú lady már az első pillanatban nagy hatást tett rám. Azt hittem, soha többé nem látom, ami felettébb nyomasztott. Tegnap elmentem a Goethe utcába, és megnéztem a házat, amelyben lakik. Sokat adtam volna azért, ha az egyik ablakban felfedezhetem a szöszke fejét. Aztán azt mondtam magamnak, ha nem, hát nem. Nincs viszontlátás. Az imént pedig ülök a hallban, és ismét az ifjú ladyre gondolok, akinek olyan a szeme, akár a barna bársony. Erre hirtelen ott terem előttem, mintha csak odavarázsolták volna. Mégiscsak úgy rendeltetett, hogy viszontlássam. Rádásul kiderült, hogy az ön szolgálatába állt. Ha a sors így akarta, bizonyára tervei vannak velünk.

– Mit gondol, mi lehet ebből, Fred? Az új társalkodónóm két évre elkötelezte magát nálam.

– Hogy mi lehet ebből? Nem tudom. Mégis nagyon örülök annak, hogy az önök társaságában utazhatom.

– Mit fog ehhez szólni a nagybátyja, Fred? Ha jól tudom, titokban abban reménykedik, hogy magából és Maudból egy pár lesz.

– Ő így gondolja, Maud és én viszont nem, s ebben már rég megegyeztünk. Ernest bácsi kénytelen lesz beletörödni. Örült volna, ha én leszek a veje, mert az lett volna számára a legmegnyugtatóbb. A Stemberg-birodalmat nem szabad szétszabdalni. Efelől így is egészen nyugodt lehet. Maud és én összetartunk, és egyetértésben irányítjuk a céget akkor is, ha nem házasodunk össze.

– Bízom benne, hogy így lesz, Fred. Szóval valóban velem kíván Montevideóba hajózni?

– Igen.

– Nos, én mosom kezeimet. Ártatlan vagyok, ha útközben netán elveszti a szívét.

– Esküszöm, hogy ezen az úton nem fogom elveszteni.

– Ne legyen annyira biztos a dolgában!

– Lehetek, mert a szívem már akkor Karsten kisasszonyé lett, mielőtt ön társalkodónőnek alkalmazta volna.

– Nem tudom, ilyen körülmények között megengedhetem-e, hogy elkísérjen.

– Az csak rosszabb lenne. A dolgon sem így, sem úgy nem változtathat. Maud és én soha nem leszünk egy pár. Nem szerencsés, ha ilyen közeli rokonok egybekelnek.

– Mégis aggódom, hogy butaságot követ el. Legalább azt megígéri, hogy alaposan próbára teszi magát, mielőtt Karsten kisasszonyt magához láncolja?

– Megígérem. Nem vagyok már gyerek, nem követek el meggondolatlanságot.

– Jól van, Fred. Adja a szavát arra, hogy legalább három hónap próbaidőt köt ki magának!

A fiatalember elgondolkodott, majd határozottan bólintott.

– Szavamat adom, Elisa néni.

– Megnyugtató. Most már én is örülök a közös hajóútnak. Jót tesz majd, hogy két fiatal társaságában lehetek.

A senora úgy gondolta, Fred három hónap alatt észhez tér, ha csupán szalmaláng szerelemről van szó. Ám ha mégis komoly a vonzalma, akkor legyen. Az idős hölgy nem akart feleslegesen aggodalmaskodni.

Nagybátyjáék izgatottan várták háza Traudét, s azonnal ezernyi kérdést zúdítottak rá; amint megérkezett.

– Hol voltál? Micsoda viselkedés, hogy csak úgy eltűnsz? Ráadásul vacsorát sem készítettél – mondta Agathe néni.

A titkos tanácsos felvonta a szemöldökét.

– Egyáltalán nem örülök, hogy újabban a kószálásban leled örömeidet. Hol voltál?

– A Grand Hotelban, bácsikám – válaszolta a lány nyugodtan.

Az öregek úgy bámultak rá, mintha kételkednének az épelműjűségében.

– Mit jelentsen ez?

– Bocsássátok meg, hogy elmentem. Nos, miután minden eldőlt, közölni szeretném veletek, hogy állást kerestem. November elsejétől elköteleztem magam.

Mintha villám csapott volna beléjük, úgy roskadtak vissza az öregek a foteljukba.

– Ebből semmi sem lesz! – harsogta egy idő után a bácsi. – A szerződés érvénytelen, mivel a beleegyezésünk nélkül köttetett meg.

– Nem, bácsikám, nem érvénytelen. Elfelejtetted, hogy a huszonegyedik születésnapom óta nem vagy a gyámom. Most már magam dönthetek a sorsomról.

– Így merészelsz velem beszélni? Nyilván alig vártad, hogy ne számítson többé a szavam.

– Igen, bácsikám. Fájdalmas és hosszú várakozás volt. Sajnálom, hogy a jövőben nélkülem kell boldogulnotok, de ezen már nem lehet változtatni. Két esztendőre elköteleztem magam.

– Hálátlan teremtés vagy – sipította a nagynénje.

– Viselkedj, Agathe, kérlek, nyugodj meg. Beszéljük meg ezt a dolgot nyugodtan Traudével! Továbbra is mindent megteszünk érte. Az elkapkodott szerződés bizonyára felbontható. Nem igaz, kedves gyermekem?

A lány mesterkéltnek, őszintétlennek érezte nagybátyjáék szavait és viselkedését. A legkevésbé sem sajnálta őket.

– Nem, bácsikám – mondta határozottan. – Mindent alaposan megfontoltam, és társalkodónői állást vállaltam a montevideói senora Guardánál. November elsején lépek be, nyolcadikán pedig behajózzunk Hamburgban, és a Gap Polonióval útra kelünk.

– Elment az eszed? Csak úgy állást vállalsz egy idegennél, méghezzá külföldön? Micsoda botorság ez?

– Ha láttad volna senora Guardát, és beszéltél volna vele, más lenne a véleményed, bácsikám.

– Okosabb akar lenni a csirke a tyúknál? Azt a senora Guardát majd alaposan górcső alá veszem, mielőtt megengedem, hogy elvállald az állást.

Traude mély lélegzetet vett.

– Kedves bácsikám, megnyugtatósodra közölhetem, senora Guarda maga hívta fel a figyelmemet arra, hogy a konzulátusukon tájékozódhatsz felőle. A hölgy özvegy, hatalmas birtokai vannak Uruguayban és gyárai Montevidéóban, amelyekben konzerveket gyártanak: Egy villában lakik a La Plata partján, de vidéki udvarháza is van az egyik Montevideo közelében található birtokán. Nyugodtan kérj róla tájékoztatást. Az majd megnyugtató, és nem kell tovább aggódnod a sorsom miatt. Most pedig megyek, és elkészítem a vacsorát, hogy ne kelljen tovább várnotok.

A két öreg egy ideig szótlanul bámult egymásra. Végül Agathe néni támadásba lendült.

– Nem hagyhatod, hogy elmenjen! Mi lesz velünk? Öreg vagyok és gyenge, nem győzöm egyedül a munkát.

– Ezt korábban kellett volna meggondolnod, Agathe. Valószínűleg a sorozatos szemrehányásainkkal és vádaskodásunkkal üldöztük el Traudét a háztól – mondta a titkos tanácsos ritka belátással. Kezét a hátán összekulcsolva fel és alá járkált a szobában. Négy lépés oda, négy lépés vissza.

– Bárhogy is van – mondta végül -, te voltál az, kedves Agathe, aki meggyőzted arról, hogy teher a nyakunkon. Ha a referenciák, amelyeket

természetesen be fogok szerezni, nem adnak kellő okot a beavatkozásra, tehetetlenek vagyunk, Traudét útjára kell eresztenünk.

Agathe néninek kénytelen-kelletlen végig kellett néznie, hogyan készül Traude az útjára. Az információk, amelyeket a titkos tanácsos kapott, kifogástalan személyiségnek mutatták be a seniorát. Az öregeknek hozzá kellett szokniuk a gondolathoz, hogy Traude elköltözik tőlük.

Ám mielőtt erre sor került, kora reggeltől késő estig hajszolták, s nem hallott mást, mint siránkozást. Ennek ellenére nem tudta nagybátyjából megtagadni együttérzését. Nagyvonalúan gondoskodott róluk, még arra az időre is, amikor már nem lesz náluk. A munkaközvetítőbe is elment, s talált egy fiatal szolgálólányt, aki nem volt túlságosan igényes. Mindent megtett, hogy bácsikája és nénikéje ne maradjon segítség nélkül egyedül.

Amikor elérkezett a búcsú pillanata, Traude szeme mindennek ellenére beparásodott a két összetört és zavart öreg láttán.

IV.

Heinz Rutland éppen napi munkájából tért haza. Barátságos kis szobát bérelt New York egyik elővárosában egy szerény bérházban. Tápláló, ízletes kosztot és tiszta szállást kapott viszonylag olcsón. Így tudta keresete egy részét félretenni.

Gyorsan megszabadult a munka nyomaitól, és átöltözött. Most már nem látszott rajta, hogy végigdolgozta a napot. Miután megvacsorázott, elhagyta a házat, és az előkelő üzleti negyed felé vette útját. Szívesen sétálgatott itt záróráig, örömmel tanulmányozta New York utcai és üzleti életét.

A fiatalember feltűnő és érdekes jelenség volt, nem egy nő felejtette rajta a szemét, Heinz azonban nem törődött velük. Tiszta és céltudatos szempár villant elő a napbarnított, nemesen metszett arcból. Az egyenes orr és a keskeny, kifejező száj, amelyet nem árnyékkolt be bajusz, nagyvonalúságot és energiát sugárzott. Ha a fiatal férfi nevetett, elővillantak erős, kifogástalan fogai. A széles, jellegzetes áll tette tökéletessé azt a benyomást, hogy ez a csinos külső erőteljes, egészséges és határozott akaratú személyiség tulajdona.

Amióta Heinz New Yorkban élt, lelki szemei előtt egyetlen nőalak lebegett: Maud Stembergé. Elég volt megpillantania, s máris odalett a lelki békéje. Elbűvölte, s hiába mondogatta magának, hogy közte, a lány apjának egyik legszerényebb alkalmazottja és a gazdag dollárhercegnő között áthidalhatatlan szakadék tátong, nem tudott változtatni azon, hogy szíve olthatatlanul lángolt érte.

„Azt szerethetem és imádkozhatom, akit csak akarok, akár a kínai császárnőt is – gondolta merész daccal. – Maud Stemberg nem tilthatja meg, hogy szeressem, amíg a szerelmemmel nem vagyok terhére.”

Gondolatai most is feléje szálltak vágyakozva. Azt hitte, a képzelt alak jelent meg előtte, míg egyszer csak valóban ott állt a lány. Az egyik üzletből lépett ki a Fifth Avenue sarkán, és nevetve elállta a fiatalember útját.

– Ó, Mr. Rutland, alig ismertem meg! Nagyon elegáns – mondta csilingelő hangon, és elmosolyodott.

Heinz meglepetésében elsápadt, s minden erejét össze kellett szednie, hogyne árulja el elragadtatását. Illedelmesen meghajolt, és tartózkodóan válaszolt.

– Nem kell megismernie, Miss Stemberg. Elfogadom, hogy levegő vagyok az ön számára.

A lány észrevette a rövid, zabolátlan fellángolást Heinz szemében, s ezért nem bántotta a hivatalos hang. Rámosolygott, s szája szegletében elragadó gödröcskék jelentek meg.

– Egy férfinak nem szabad ilyen szerénynek lennie – mondta.

Volt valami Heinz tekintetében, amitől Maudnak egy pillanatra elállt a lélegzete. A férfi azonban uralkodott magán, csak rekedtsége árulta el, hogy izgatott.

– Vannak bizonyos körülmények, Miss Stemberg, amelyek a legmerészebb férfit is szerénységre kényszerítik.

– Ó, nem, az nem merész, aki enged a kényszernek.

– Jó önnek, Miss Stemberg. Semmit nem tud a kényszerítő szükségéről, amely a legerősebb férfit is leteperi.

– Hova megy? – kérdezte a lány, hogy másra terelje a szót.

– Nincs határozott célom, csak nézelődésre csábított az utcai forgatag.

– Ezt a társaságomban is megteheti. Kérem, kísérjen el. Kedvem támadt egy kis csavargásra.

Maud egy elegáns kis autóra mutatott, amelyet csak ő használt. A férfi hosszan és határozottan a lány szemébe nézett.

– Miss Stemberg, ön igazán kedves, de elfelejti, hogy ki vagyok. Nem engedhetem, hogy szájukra vegyék az emberek. A sofőrje ismer, és tudja, milyen beosztásban dolgozom a Stemberg Társaságnál. Inkább vele vagyok egyenrangú.

Maud határozottan megrázta a fejét. Fénylő, barna haján kis szőrmesapka csücsült. Türelmetlenül kigombolta a bundáját, mint akinek hirtelen melege lett.

– A sofőröm öt éve a szolgálatomban áll. Korábban elhunyt édesanyám kocsisa volt, azelőtt pedig apám lovásza. Szó sincs róla, hogy egyenrangú lenne magával.

– Én is csak gépkocsivezető vagyok, mint ő.

– Nem, maga a Stemberg Társaság legbátrabb tesztpilótája, és korábban katonatiszt volt. Azonkívül maga úriember, akinek kötelessége, hogy teljesítse egy hölgy kívánságát. Én pedig azt kívánom, hogy elkísérjen.

– És ha az édesapja megtudja, hogy együtt sétáltunk a forgalmas utcákon?

– Apám megszokta, hogy azt csinálom, amit akarok. Soha nem tennék olyat, ami fájdtaná a szívét. Azon se csodálkozna, ha egy utcaseprővel sétafikálnék.

– Nos, talán egy utcaseprővel még fel tudom venni a versenyt – mondta Heinz keserűen.

A lány haragosan pillantott rá.

– Addig mérgesít, míg valami butaságot találok mondani – felelte, és hirtelen ellágyult a tekintete. – Látom, fájdalmat okoztam. Nem akartam. Aki méltatlan rá, azzal soha nem mennék sétálni. Jóvátettem a butaságomat?

– Ön csodálatra méltó, Miss Stemberg.

– Annyit csodál, amennyit csak akár, de most már szóljon végre a sofőrömnek!

Heinz odalépett a kocsihoz, és átadta a sofőrnek Maud üzenetét. A gépkocsivezető cinkos pillantást vetett rá, de a fiatalember olyan parancsolóan nézett vissza, hogy a másik férfi azonnal tisztos ábrázatot öltött magára.

Heinz visszament Maud Stemberghez. Elindultak a főútcán, aztán bekanyarodtak egy nyugodtabb mellékutcába.

Közben élénken beszélgettek. Rövid bizonytalankodás után a férfi teljesen feloldódott, és nem vette észre, hogy egy ideje mindketten hallgatnak. Teljesen lefoglalták a saját gondolatai.

„Ha ez a Mauddal töltött óra az állásomba kerül is, mert Stemberg úr esetleg értesül róla, és útilaput köt a talpamra, akkor is csak határtalanul boldognak érezhetem magam. Ez természetesen csupán szeszély, pillanatnyi hangulat nála, de akkor is mellette sétálok, hallom a hangját, gyönyörködöm arca gödröcskéiben, és érzem a belőle áradó kisugárzást. Utána akár a vérpadra is vihetnek, csak ezt az órát élvezhessem zavartalanul” – töprengett magában Heinz.

– Mire gondol, Mr. Rutland? Nem figyel arra, amit mondok – jutott el hozzá hirtelen a lány hangja.

– Hogy mire gondoltam?

– Igen, ezt szeretném megtudni.

– Azt nem mondhatom el.

– Én viszont tudni akarom.

– Túl merész ahhoz, hogy elárulhassam.

– Most aztán már végképp szeretném tudni. Ha nem mondja meg, azt kell hinnem, hogy rosszat gondolt rólam.

– Nem, azt nem szabad hinnie – felelte a fiatalember mélyet sóhajtva -, akkor inkább megmondom.

– Előtte azonban adja becsületszavát, hogy valóban őszinte lesz! Tudom, hogy egy úriember tartja adott szavát.

– Nos jó, becsületszavamat adom. Ha gondolataimat, túlságosan merésznek találja, meg kell nekem bocsátania, hiszen csak az ön kérésére mondom ki őket hangosan.

– Beszéljen már! – sürgette a lány türelmetlenül.

Heinz mély lélegzetet vett.

– Arra gondoltam, ha ez az óra az állásomba is kerül, akkor is csak határtalanul boldognak érezhetem magam, mert Miss Maud ekkora kegyben részesített. Ez természetesen csupán szeszély, pillanatnyi hangulat nála... – idézte a férfi szóról szóra iménti gondolatait, s egyetlen részletet sem hallgatott el.

A lány arca szint váltott, mivel a fiatalember szavai leplezetlenül elárulták az érzéseit. Maud elsápadt, mert megérezte, hogy Heinz egy pillanatra elveszítette az önuralmát. Miután befejezte, némán, lesütött szemmel lépdelt mellette. A férfi is hallgatott, aztán lenézett Maudra.

– Ön akarta megismerni a gondolataimat, Miss Stemberg, és most úgy látom, haragszik rám, mert teljesíttem a kívánságát.

A lány felemelte a fejét, s bizonytalan pillantást vetett Heinzre.

– Nem haragszom. Szükség esetén majd gondoskodom arról, hogy ne veszítse el az állását. – Ismét visszatértek a gödröcskék az arcára, és csintalan mosoly suhant át rajta.

– Azt hiszem, vérpadra sem kell mennie.

– Kérem, felejtse el a merészségemet. Nem lett volna szabad beszélnem róla.

– Nem felejttem el, sőt nagyon jól meg akarom jegyezni. Ilyen kedveset még senki nem mondott nekem.

– Mr. Fred Stemberg sem? – csúszott ki a fiatalember száján akarátlanul a kérdés.

A lány meglepődve nézett rá.

– Fred? Miért mondana ő nekem ilyesmiket?

– Az irodákban meg a műhelyekben arról beszélnek, hogy egy napon Fred Stemberg lesz Miss Maud Stemberg férje.

– Sosem lesz az. Sohasem. Apám szeretné, Fred és én viszont nem, s ebben már régen, megállapodtunk.

– Hála Istennek!

Heinz nem a lánynak szánta a megjegyzést, de ő meghallotta, és pír öntötte el az arcát.

– Szeretnék hazamenni, Mr. Rutland. Kérem, hívja ide a sofőrömet.

Heinz esdeklő pillantást vetett rá.

– Biztosan nem haragszik rám?

– Egészen biztosan. Holnap átjövök Brooklynba, a tesztpályára. Szeretnék ismét próbaútra menni magával.

– Miss Stemberg, nagyon örülnék, ha a tesztpályán láthatnám, de kérem, soha többé ne kérjen arra, hogy magammal vigyem egy próbaútra.

– Miért?

– Mert a próbautakhoz hidegvérre van szükségem... és... nem tudom megőrizni a nyugalمامat, ha mellettem ül, és attól kell tartanom, hogy baja eshet.

– Saját magáért nem aggódik?

– Ugyan, mit számítok én?

– Talán belefáradt az életbe?

Heinz pillantása a lány szívéig hatolt.

– Hogy én? Amikor itt áll előttem és rám néz? Ó, nem! De vannak órák, amikor hajítófát sem ér az életem.

Heinz kiáltott a sofőrnek, s amíg az a kocsival odakanyarodott melléjük, Maud komoly pillantást vetett rá.

– Ilyet soha többé nem szabad mondania, de még gondolnia sem, Mr. Rutland. Ha maga időnként netán értéktelennek érzi is az életét, vannak emberek, akik számára értékes.

– Miss Stemberg! – kiáltotta Heinz rekedten.

– Úgy értem, bizonyára vannak odahaza hozzátartozói, édesanyja, nővére vagy talán... menyasszonya.

Az utolsó szó kissé akadozva hagyta el a lány ajkát. Heinz mélyen a szemébe nézett.

– Az édesanyámat nem ismertem, már rég meghalt. Húgom valóban van, és nagyon kedves nekem.

– És... menyasszonya?

– Ha menyasszonyom lenne, Miss Stemberg, akkor nem beszéltem volna úgy önnel, ahogyan tettem.

A lány megint elpirult, de a szeme ragyogott.

– Szóval van egy húga? – kérdezte, hogy másra terelje a szót.

– Igen. Röviddel ezelőttig ő volt az egyetlen ember, aki kedves és drága volt nekem.

– Röviddel ezelőttig?

Heinz nem válaszolt, de a szeme mindent elárult, amit a lány tudni akart. Maud sietve elindult a kocsijához.

– Good bye, Mr. Rutland!

Kezet nyújtott neki. Heinz bátortalanul, ám forró köszönettel szorította meg. Azután segített a lánynak beszállni, és eligazgatta a szőrmetakarót a lábán.

– Akkor holnap, a teszt pályán – monda Maud, mielőtt becsukta a kocsiajtót.

A férfi meghajolt, és hátralépett. A kocsit elhajtotta. A fiatal ember követte a szemével, de azt nem láthatta, hogy Maud az aprócska hátsó ablakból visszanézett és észrevétlenül csókot dobott neki.

Heinz Rutland gondolataiba merülve folytatta útját. Mit akart tőle Miss Maud? Miért tüntette ki ilyen feltűnően a figyelmével? És miért nézett rá úgy, hogy a szíve majdnem kiugrott a helyéről? Szívtelen kokott lenne, akit a változatosság kedvéért szórakoztat, hogy elcsavarta apja egyik alkalmazottjának a fejét? Vagy esetleg csak az unalmát akarta elűzni? Vagy... vagy...

Ezt a vagyot már nem akarta végiggondolni. Zaklatottan érkezett vissza a lakásába. Az asztalon egy levelet pillantott meg. Felismerte húga kézírását, s azonnal felbontotta a borítékot.

„Kedves Heinzem!

Mindenekelőtt fogadd köszönetem fenséges születésnap ajándékodért! Puha és meleg anyagot vettem, s magam varrtam belőle kabátot. Igen finom darab lett, s remekül érzem magam benne. Tengeri utamon jó szolgálatot tesz majd. Igen, kedves bátyám, hajóút áll előttem, és nemcsak New Yorkig hajózom, hanem sokkal messzebbre. Ne meredj hitetlenkedve a soraimra! November nyolcadikán a Cap Polonióval Buenos Airesba indulok, onnan pedig majd tovább Montevideóba. Azt hiszem, jobb lesz, ha szép sorjában írok le mindent.”

Traude részletesen beszámolt munkába állásáról és a nagybátyjával folytatott vitáról,

„Mindebből láthatod, Heinz, hogy senora Guarda igen jóságos hölgy. Roppant hálás, vagyok neki, amiért társalkodónőnek alkalmazott”. Nem kell

attól tartanod, hogy valami nincs rendben az állással. Bácsikánk töviről hegyire utánezett a konzulátuson a senora körülményeinek.

De csak most jön a java! Úrnőmet minden útjára el kell kísérem. New Yorkban kirendeltsége van a cégének, és távoli rokonai is élnek ott. Évente legalább egyszer elmegy oda, és így majd viszontláthatjuk egymást. Hát nem Csodálatos?

Zúg a fejem, Heinz, ha arra gondolok, hogy Agathe néni kicsinyes zsörtölődései helyett egy érdekes hölgy társaságát élvezhetem majd. Soha nem láttam olyan nőt, aki az ő korában szebb és imponálóbb lett volna. Az ötvenes évei közepén járhat. Valódi nagyszony, de nem veszett ki belőle az emberség sem.

Most azonban be kell fejeznem, Heinz, még nagyon sok a dolgom, Agathe néni naponta elsorolja, mekkora veszteséget okozok nekik azzal, hogy elmegyek. Érdekes, eddig mindig csak azt számolta ki, milyen sokba kerül nekik az ittlétem.

Ennek ellenére sajnálom őket. Mégiscsak nehéz viszonyok közepette kell itt maradniuk, én viszont legalább két évre irigylésre méltó környezetbe kerülök. Alább megadom a montevideói címemet. December elején érkezünk meg. Senora Guarda egy napra megáll Buenos Airesban. Mi minden újat és szépet fogok látni! Nagyon boldoggá tesz, hogy végre kipróbálhatom a szárnyaimat. Remélem, Isten majd megsegít, és nem leszek szárnyaszegett.

Szívből üdvözöllek, kedves Heinzem.

Húgod”

Heinz Rutland tenyerére támasztotta az állát. Nem tudta, örüljön-e vagy aggódjon fiatal húgáért. Biztosan nem lesz olyan könnyű és egyszerű az élete, mint ifjonti lelkesedésében képzelet. Bizonyára jönnek még nehéz órák, és nem is kevés.

Mindezek ellenére rosszabb aligha lesz a helyzete, mint a nagybátyja házában volt. Traude, az ő kedves kishúga elindul világot látni. Már az óceán átszelése azzal a büszke gőzössel, amelyet Heinz maga is látott a hamburgi kikötőben, felejthetetlen élmény lesz számára. És végre kiszabadul a gyötrelmes, szűkös viszonyok közül!

– Szerencse kísérjen utadon, húgocskám! – küldte a fiatalember az üdvözleteit a távolba, s töprengve nézett maga elé. Vajon mikor láthatja viszont Traudét?

Miss Maud hazaért. Kiszállt az autóból, és belépett a hatalmas verandára, A művészi mozaikpadlót drága szőnyegek borították. Az ablakon csodálatos üvegfestmények szűrték meg a beáradó fényt. Az egyik sarokban ülőgarnitúra állt, a másikban egy nagy beugróban helyezkedett el a gardrób.

Az inas lesegítette Maud bundáját. A lány a nagy, széles tükör előtt levette prémkucsuját, megfésülte hullámos haját, és eligazította a ruháját, amely királykéek selyemből készült, és szép redőkben hullt alá.

– Apám itthon van? – kérdezte az inástól.

– Mr. Stemberg a dolgozószobájában tartózkodik.

Maud biccentett az inasnak, aztán felment a széles márványlépcsőn. Az első emeletén bekopogott az egyik ajtón: Apja hívására mosolyogva belépett.

– Fontos üzleti ügyeid vannak, apukám? – kérdezte.

– Már vártalak – felelte Mr. Stemberg, aki tekintélyes, imponáló férfi volt.

A lány leült apja karosszékének a karfájára, és odatartotta neki viruló arcát, amelyet az öreg mosolyogva megcsókolt.

– Merre jártál, drágám?

– Vásárolgattam, aztán Mr. Rutlanddal sétáltam egy kicsit.

Az apa meghökkent, és csodálkozva nézett a lányára.

– Mr. Rutlanddal? Az új tesztpilótánkkal?

– Igen, vele.

– Ez meg hogy jutott eszedbe?

– Kiléptem az egyik üzletből, és az utcán belebotlottam egy elegáns, előkelő úrba. A megjelenése hívta fel magára a figyelmemet, és jobban megnéztem magamnak. És nézzenek oda, Mr. Rutland volt az! Természetesen azonnal felszólítottam, hogy egy darabon kísérjen el.

– Én ezt egyáltalán nem tartom természetesnek.

– Én annál inkább! Egész New Yorkban nem találsz hozzá hasonlót. Egy kicsit félénk volt az elején, és merő szerénységből ki akart kosarazni, de megértettem vele, hogy egy hölgy kívánsága egy úr számára parancs.

– Csakhogy ő nem úr, hanem tesztpilóta.

– Te magad mondtad, hogy Rutland úriember és remek fickó.

– Ezt mondtam volna? Úgy látszik, időnként butaságokat beszélek – felelt az öregúr fanyar humorral.

– Az én apám soha nem beszél butaságokat. Nagyon okos és remek emberismerő.

– Éppen ezért azt is jól látom, hogy túlságosan élénk érdeklődést tanúsítasz Mr. Rutland iránt. Amióta alkalmaztuk, igen gyakran vagy kint a tesztpályán, és mindig találsz valami megbeszélnivalót vele. Olyan dolgokról társalogsz, amelyek azelőtt egyáltalán nem érdekelték. Még próbatutakra is elmegy, de ezt nem tűröm tovább.

– Többé nem megyek veled próbaútra, papa.

Az öreg kissé megenyhült.

– Jól van, drágám. Örülök, hogy szófogadó vagy.

– Nem akarlak becsapni. Nem tudom, hogy szófogadó lennék-e, ha Rutland nem kér meg, hogy ne kísérjem el többé próbaútra.

– Úgy? Ez nagyon okos volt tőle. Miért kért erre?

Maud álmodozó mosollyal nézett az apjára, majd odaszórtotta az arcát az övéhez.

– Mert a próbautakon hidegvérre van szüksége, és ha mellette ülök, akkor nyugtalan.

– Ezt merte neked mondani?

A lány bólintott.

– Hallatlan merészség! – morgott az öregúr.

Maudnak felragyogott a szeme.

– Ó, igen, Mr. Rutland bámulatra méltóan merész, de csak akkor, ha ingerlem.

– És ez még tetszik is neked? Arcátlan alak!

– Nagyon is tetszik. Határtalanul tetszik ő is, és minden, amit mond. Akarod tudni, mit mondott még?

– Roppant kíváncsi vagyok – válaszolta az öregúr maró gúnnyal.

Maud átkarolta apja nyakát.

– Amikor végre elszánta magát arra, hogy elkísér, sokáig a gondolataiba merült. Tudni akartam, mi jár a fejében, és nem hagytam békén, amíg ki nem bökte. Óvatosságból még becsületszavát is kértem, hogy csak az igazságot fogja mondani. Aztán kiderült, mire gondolt.

– Elárulod végre?

– Azt gondolta, ha az állásába kerül is, hogy velem sétál, akkor sem mondana le róla, mert nagyon boldoggá tette. Utána akár a vérpadra is vihetik, csak egy órát mellettem lehessen. Milyenek találsz?

Stemberg akkora lendülettel ugrott fel, hogy Maud majdnem leesett a karfáról.

– Szégyentelennek! – kiáltotta a férfi mérgesen.

– Ó nem! Szerintem csodálatos.

Az öregúr szorosán a lánya elé állt, és mérgesen nézett le rá.

– Maud, ne csinálj butaságokat! – dohogott. – Mit jelentsen az, hogy ennek a német koldusnak bogarat teszel a fülébe?

A lány két keze közé fogta apja fejét, és megcsókolta.

– Nagypapa is német koldus volt, amikor Amerikába jött, és te nagyon büszke vagy rá.

Mr. Stemberg szája szegletében megrándult egy izom.

– Az egészen más.

– Bűszke vagyok arra, hogy nagypapa a saját erejéből ért el mindent. Heinz Rutland is ilyen ember. Még biztosan sokra viszi.

– Ez egyáltalán nem biztos.

– Te magad mondtad néhány napja, s neked mindig igazad van.

Az idős úr kihúzta magát, és igen mérges arcot vágott. A lány még nem is látta ilyen dühösnek.

– Elvárom tőled, Maud, hogy értelmesen viselkedj.

– Nagyon értelmesen fogok viselkedni.

– Arról se feledkezz meg, hogy Fred felesége leszel.

– A parancs és a szándék két különböző dolog, apa. Nem akarok Fred felesége lenni.

– Bolond beszéd! Régóta eldöntött dolog.

Maud a fejét ingatta, mint egy aggódó anya, akinek a gyermeke balgaságokat beszél.

– Tévedsz, apa. Éppen az ellenkezője eldöntött dolog. Nevezetesen az, hogy Fred nem lesz a férjem. Nem akar elvenni.

Az Öregúr értetlenül meredt a lányára.

– Nem akar elvenni?

– Nem.

– És miért, ha megtudhatom?

– Ugyanabból az okból, amiért én nem akarok hozzámenni.

– Hát erre kíváncsi vagyok.

– Mert Fred és én testvérként szeretjük egymást, azokból pedig nem lehet férj és feleség. Mindent tisztáztunk, és már az előtt megállapodtunk, hogy Németországba utazott volna.

– Úgy? És engem senki sem kérdezett meg?

– Nem. Ez végül is csak ránk tartozik.

– Én viszont azt szeretném, ha Fred lenne a vejem.

– Miért éppen ő?

– Mert szorgalmas ember, akire nyugodtan rábízhatom a Stemberg Műveket.

– Ezt akkor is megteheted, ha nem leszek a felesége.

– Ám akkor másik férfihoz mégy hozzá, aki ugyancsak pozíciót akar magának és befolyásolni akarja az üzletmenetet, – ez pedig nem illik bele az elképzeléseimbe. Mindennek együtt kell maradnia, ami a Stemberg Művekhez tartozik. Ezt így akarom.

– Akkor válassz olyan vőjelöltet, akiből az elképzeléseidnek megfelelő utódot tudsz nevelni! Rutland erre tökéletesen alkalmas – mondta Maud rettenthetetlenül, villámló szemekkel. – Hidd el, csak azért tetszik nekem

annyira, mert mindenben nagyon hasonlít rád. Merész, energikus, tettekéssz és okos, ráadásul jószívű, akárcsak te. Azt, hogy semmilyen munkától nem riad vissza, már bizonyította azzal, hogy beállt tesztpilótának. Igaz, üres a zsebe, de nagypapa is szegény volt valamikor. Viszont tetőtől talpig férfi, és... szeret engem.

– Szamárság! Csak a pénzedet akarja, de elszámította magát.

– Nem, semmit nem akar. Eszébe sem jut, hogy feleségül vegyen. De szeret, ezért gondoltam én a házasságra. Kiolvastam a szeméből, és a lelkébe láttam. Vagy az ő felesége leszek, vagy senkié.

Mr. Stemberg beharapta az ajkát, és bizonytalanul nézett a lányára.

– Ezt még meglátjuk! – mondta aztán zordan.

Maud állta a pillantását.

– Jól van, majd meglátjuk.

– El fogom bocsátani, és a pokolig üldözöm! – üvöltötte az öregúr.

– Én pedig veled megyek!

Az öregúr megrémült. Izgatottan fel és alá kezdett járkálni, végül megállt a lánya előtt.

– Képes lennél...

– Természetesen. Tudod jól, hogy Stemberg-fejem és Stemberg-szívem van. Ami egyszer azokba bekerül, azt kiverni sem lehet onnan. Légy kedves, apa!

– Szamárság, amit akarsz, Maud – mondta a férfi: – Te és egy ilyen koldus!

– Nem te dicsérted? Az embernek örül a szíve, amikor ezt a derék legényt dolgozni látja. Még biztosan sokra viszi, mondtad. Hát most láthatod, nekem is örül a szívem. Ne felejtsd el, hogy nagyon szeretem. Nyugodtan gondold csak végig! Most a harag beszél belőled. Ma még nem várom el, hogy a beleegyezésedet add.

– Ez eszembe sem jutott.

– A legkeményebb próbára tehetsz bennünket, mindketten ki fogjuk állni. Ha elküldöd, engem is elküldesz. Amit veled teszel, azt velem is teszed. Van időm, apa, türelmesen fogok várni. Vizsgáld meg nyugodtan tetőtől talpig, kívül és belül! Talán adhatnál neki valamilyen más beosztást, ahol jobban megmutathatja, mire képes.

Az öregúr a szoba közepén állt. Keménynek és szigorúnak mutatta magát, de Maud ismerte, és tudta, hogy még nem vesztett. Máról holnapra az apja nem fogja teljesíteni a kívánságát, ez világos volt számára. Előbb meg kell barátkoznia a gondolattal, hogy Rutland lesz a veje.

A lány átölelte az apját, és puszit nyomott az arcára.

– Most pedig asztalhoz ülünk, és elássuk a csatabárdot.

– Nekem elment az étvágyam – dörögött az öreg.

– Majd visszajön. Szigorú tekinteted dacára sziklaszilárdan bízom benned, és biztos tudom, hogy nem leszel a boldogságom kerékkötője. Ha ebben az ügyben valamit az akaratod ellenére teszek, gondolj arra, hogy nincs más lehetőségem. Sokkal jobban szeretsz annál, semmint hogy boldogtalanná tégy. Nem érdemtelennek adtam oda a szívemet, pontosan tudom, mivel tartozom a Stemberg névnek. Rutland az ízlésed szerint való ember, és éppen ezért, ha majd kimorogtad magad és próbára tettél minket, áldásodat adod ránk.

Stembergnek minden önuralmára szüksége volt, hogy ne lágyuljon el lánya kedvesen kérlelő szavai hallatán. Lefejtette nyakáról a karját, hogy megmeneküljön a teljes vereségtől.

– Eszemben sincs. Azt teszem, amit akarok, és kész!

Maud jól ismerte az apját és tudta, hogy félig legyőzöttén a szigor mögé menekült. Belekarolt, és oldalról rápillantott.

– Édesapám mindenkifelett szeret, úgyhogy egy napon Heinz Rutland felesége leszek, és kész. Viszontlátásra! – Arcon csókolta a férfit, aztán kiviharzott a szobából.

Mr. Stemberg egy ideig még a homlokát ráncolta, majd lassan kisimultak a vonásai, „Még egy ilyen erőszakos gyereket! De hát igazi Stemberg, és ha valamit akar, azt komolyan is veszi. Ilyen volt az apám, és ilyen vagyok magam is. Nyilván nem fogom tönkretenni a lányom boldogságát: Ez a Rutland pokolfajzat, egyszerűen pokolfajzat! Alaposan át kell gondolnom a dolgot, nagyon alaposan.”

Amikor az öreg félóra múlva Mauddal a nagy ebédlő asztalánál ült, hallgatásba burkolózott. Az egyébként acélkemény, határozott férfi, akinek a pisszentésére is ezrek ugrottak, gyenge apa volt, mert csakugyan mindenkifelett szerette a gyermekét.

VI.

Másnap délelőtt Mr. Stemberg magához hívatta Heinz Rutlandot. A fiatalember kellemetlen előérzettel indult útnak. Követte az irodaszolgát, aki érte ment a tesztpályára. Heinz kimért léptekkel haladt a tágas udvaron a főépület felé, amelyben a hatalmas uraság magánirodája volt.

Amikor a fiatal pilóta belépett, Ernest Stemberg az íróasztalánál ült. Heinz Rutlandnak egy ideig álldogálnia kellett, mivel a Stemberg-birodalom főnöke tudomást sem vett róla. Aztán megfordult, és olyan szigorúan, barátságtalanul nézett rá, amilyenek a fiatalember még sohasem látta. „Mégsem csalt az előérzetem” – gondolta Heinz.

– Lépjén közelebb!

A fiatalember az íróasztal mellé állt, és félelem nélkül nézett a főnökére.

Stemberg vizsgálódó pillantással végigmérte Heinz Rutlandot. A pilóta, mint munka közben általában, bőrruhát viselt, amely előnyösen kiemelte izmos alakját. A kezében bőrsapkát tartott. Arcizma sem rezdült, de összeszorította a fogát, mint aki bárkivel hajlandó szembeszállni. „Nem csoda, hogy meghódította Maud szívét. Valóban remek fickó” – gondolta az öregúr akarata ellenére elismerően.

– Tudja, miért hívtam, Mr. Rutland? – kérdezte végül.

– Nem, Mr. Stemberg.

– Meg fogja tudni. Vagy talán azt hiszi, büntetlenül hagyom, hogy a lánnyal New York legforgalmasabb sugárútján sétálgasson, ahol Maudot szinte mindenki ismeri?

Heinz most már tudta, miért citálták a nagyfőnök elé. Stemberg hirtelen felemelkedett.

– Nem, nem hittem. Mindjárt gondoltam, hogy ekkora szerencse nem maradhat büntetlenül.

– Szóval mindenre felkészült, akár a vérpadra is ment volna, csak ne zavarja meg senki a sétában. Így volt?

Rutland elvörösödött. Maud Stemberg ezek szerint elmesélte az apjának, amiket neki mondott. Máris talpán érezte az útilaput, Maud meg majd jót nevet rajta. Megalázni azonban akkor sem engedi magát.

– Igen, Mr. Stemberg, így volt – felelte határozottan és nyugodtan, bár elszomorodott a szíve.

– Vérpadra természetesen nem küldhetem, de azzal nyilván tisztában volt, hogy a lánnyal tett séta az állásába kerülhet.

– Igen, Mr. Stemberg. Előre láttam, hogy ez bekövetkezhet.

– Ennek ellenére megtette?

– Igen.

– Miért?

– Az igazi okot nem mondhatom meg, azonkívül Miss Stemberg akarta így. Ez nyilván elegendő magyarázat.

– Nekem nem. Ezt már a lányom is elmondta. Én a másik, az igazi okot is tudni akarom.

– Sajnálom, de nem árulhatom el.

Stemberg szigorú tekintete belefűrődött a fiatalember szemébe.

– Szóval mégiscsak gyáva! A lányom azt állítja, hogy maga rendkívül merész, és csodálja is érte. Ám egészen más, ha az ember ifjú hölgyek előtt brillírozik a merészségével, mint amikor az édesapjuk előtt kell tanúbizonyságát adnia.

– Gyávának még senki nem nevezhetett büntetlenül, ezt eddig senki nem merészelte megtenni. Ön az első, és sajnos nem vonhatom érte felelősségre.

Nem azért, mert a Stemberg-cég főnöke és óriási hatalma van, csupán azért, mert Miss Stemberg édesapja. Köszönje meg a lányának! – mondta Heinz remegő hangon.

Stemberg elfordította a fejét, hogy elrejtse a mosolyát. „A pokolfajzat képes lenne a torkomnak esni. Van benne bátorság” – gondolta. Aztán ismét a fiatalember felé fordult.

– Szóval nem akarja elmondani az igazi okot?

– Ha muszáj, megtudhatja. Azért teljesítettem örömmel Miss Stemberg kívánságát, mert szeretem.

– Maga valóban nagyon merész.

– Csak azt akartam bizonyítani, hogy nem vagyok gyáva. Vegye úgy, hogy nem is hallotta a magyarázatomat. Figyelemre se méltassa!

– Úgy? Hagyjam figyelmen kívül, hogy az egyik alkalmazottam veszi magának a bátorságot, és kijelenti, szereti a lányomat?

– Elmondtam, amit tudni akart, és csupán azért, mert felingerelt. Különben megtartottam volna magamnak.

– Megtiltom, hogy szeresse a lányomat – dörögte Stemberg.

Heinz Rutlandnak nem volt olyan kifinomult a hallása, mint Maud Stembergnek, és nem ismerte olyan jól a lány apját, különben a haragon kívül mást is kihallott volna a hangjából. A fiatalember elmosolyodott, de keserű volt a mosoly, amely átsuhant az arcán.

– Ezt senki, a világ összes hatalma sem tilthatja meg nekem, Mr. Stemberg. Azt szeretek, akit akarok, amíg semmit nem kérek és követelek a szerelmemtől.

– Annyira tehát belátó, hogy nincsenek elvárásai és követelései?

A fiatalember dacosan és keserűen felnevetett.

– Ó hogyan, belátó vagyok. Úgy látszik, Miss Stemberg unalmában gúnyt űzött belőlem. Biztosan jól szórakozott, s az édesapját is elszórakoztatta azzal, hogy elmesélte, amit egy magamfajta szegény bolond mondott, amikor legyűrték az érzései. Ez elegendő büntetés nekem, Mr. Stemberg. Ha még megtoldja az elbocsátásommal, valószínűleg kellőképpen megbűnhődtem a vétségemért.

Kis időre csend ült az elegánsan berendezett irodára. Stemberg mereven maga elé nézett. A fiatalember dacos keserűségével sokkal inkább elárulta igazi érzelmeit, mintha üres tirádákat zengett volna a szerelméről. Ez a keserűség utat talált az idős úr szívéhez. Örökre elválaszthatta volna a fiatalembert Maudtól, ha meghagyja abban a hitében, hogy a lány mulatott rajta. A tisztessége azonban nem engedte, hogy megtegye.

Hosszú szünet után felemelte a fejét, és Heinz makacs arcába nézett, amelyen az elfojtott felháborodástól rángatóztak az izmok.

– Téved, Rutland. A lányom nem űzött magából gúnyt. Egyszerűen csak elmesélte nekem, miről beszélgettek. Maudnak nincs titka előttem.

A fiatalember megkönnyebbülten felsóhajtott. Vonásairól eltűnt a feszültség, a dac és a makacsság.

– Köszönöm, hogy elmondta, Mr. Stemberg. Most már keserűség nélkül gondolhatok vissza életem legboldogabb órájára. Így zokszó nélkül veszem tudomásul az elbocsátásomat.

Heinz nem sejtette, hogy az Öregúrnak le kellett küzdenie a meghatottságát, mielőtt válaszolt.

– Ki mondta magának, hogy el akarom bocsátani?

– Úgy gondolom, magától értetődő, hogy ezzel büntet.

– Miért büntetném meg? – kérdezte az öregúr kelleetlenül. – Azért, mert teljesítette a lányom kívánságát? Vagy netán azért, mert szereti a lányomat? Maga mondta az imént, hogy bárkit szerethet, amíg a szerelméhez nem kötődnek kívánságok és követelések. Nos, most becsületszavát kell adnia arra, hogy soha nem szerette volna, hogy a lányom maga miatt rangon alul menjen férjhez.

– Erre becsületszavamat adhatom. Tudom, hogy számomra Miss Stemberg elérhetetlen. Arra azonban nem adhatom a becsületszavamat, hogy nem akarom viszontlátni, ha csak messziről is. Anélkül sem élni, sem lélegezni nem tudnék.

– Helyes, ezzel egyetérték. Arra is adja a szavát, hogy soha nem merészeli megkérni a lányom kezét!

A fiatalember szája keserű mosolyra húzódott. – Most ön űz velem gúnyt. Hogyan tehetném? Ám ha kívánja, erre is becsületszavamat adom.

– Maga nagyon merész!

– Nem merészség, hanem értelmetlen dolog lehetetlent követelni a sorstól.

– A szaván fogom.

– Állok elébe.

– Helyes. Most pedig közlöm magával, hogy nem bocsátom el. Arról azonban gondoskodom, hogy átmenetileg kikerüljön a lányom látóköréből.

– Hogy kikerüljek Miss Stemberg látóköréből? Miért van erre szükség?

– Mert Maud maga miatt a kívánságom ellenére vonakodik hozzámenni az unokaöcsémhez, Fredhez. Röviden és tömören, ki akarom verni a lányom fejéből a bolondságokat...

Nem tudta befejezni a mondatot, mert Heinz Rutland ragyogó tekintete, csillogó szeme beléfojtotta a szót. Csak rövid idő múlva folytatta.

– Miért néz rám úgy, mintha megnyerte volna a főnyereményt?

– Mert boldoggá tettek a szavai. Elárulták, hogy nem vagyok közömbös Miss Stemberg számára.

Butaság volt tőlem, hogy ezt elárultam magának. Szerencsére becsületszavát adta arra, hogy soha nem fogja megkérni a lányom kezét.

Heinz Rutland arcán árnyék suhant át, de aztán ismét a boldogság ült ki rá.

– Becsületszavamat adtam, és meg is tartom. Ám ha egy napon az ég megajándékoz azzal, hogy viszontláthatom, meg fogom neki mondani, hogy szeretem. Ezt nem akadályozhatja meg, uram – mondta felindultan.

– Ezt nem, de ez nem is érdekes. Gondoskodom arról, hogy ne találkozzon a lányommal. Már régen felismertem, hogy túlságosan jó arra a beosztásra, amelyet a társaságnál betölt. Az olyan emberek, mint maga, más poszton jobban a hasznomra lehetnek, és valamit már ki is néztem magának. Mint tudja, odaát Philadelphiában is van leány-vállalatunk, ahol nem motorokat, hanem karosszéziát gyártanak az autóink számára. Mivel eddig nem tudtam úgy a körműkre nézni, ahogyan szerettem volna, elég nagy ott a zűrzavar. Rendet kell rakni, és erre a feladatra olyan emberre van szükségem, mint maga. Egy energikus, céltudatos egyéniségre. Lenne kedve ezt az állást betölteni? Ha igen, a közeli napokban átmennék magával Philadelphiába, és bevezetném új feladatkörébe. Ezzel az állással természetesen sokkal magasabb fizetés jár. Olyan emberre van szükségem, akiben feltétel nélkül megbízhatok. Vállalja?

Heinz Rutland egy ideig úgy állt ott, mint akit elvarázsoltak. Az ajánlat életre szóló szerencsét rejtett magában. Philadelphia nincs is messze New Yorktól. Időnként biztosan át kell jönnie, hogy jelentést tegyen Stembergnek. Ráadásul óriási előrelépés lenne. Kiemelkedhetne abból a környezetből, amelybe nem szívesen süllyedt le, és amely nagyon messze volt attól, amelyben Maud Stemberg élt.

– Hogy vállalom-e, Mr. Stemberg? Nem tudom, mi készítette arra, hogy ilyen ajánlatot tegyen nekem, azt viszont tudom, hogy nagyon hálás vagyok érte. Minden tudásomat és képességemet szeretném az ön szolgálatába állítani. Nemcsak azért, mert segít előbbre jutnom, hanem azért is, mert Miss Stemberg édesapja.

– Akkor hát mindent tisztáztunk. Most egyelőre térjen vissza a munkájához! Még a nap folyamán megüzenem, mikor megyünk át Philadelphiába.

Heinz meghajolt.

– Még egyszer fogadja legodaadóbb köszönetemet! Főnöke intett neki, hogy távozzon. A fiatalember elhagyta a szobát, és visszasietett a munkahelyére.

Stemberg mosolyogva nézett utána.

„Valójában nem vehetem Maud szemére, hogy ezt a remek fickót akarja férjének. Úgy láttam, igazán szereti a lányomat. Nos, előbb mindkettőjüknek ki kell állnia egy próbát. Ha egy esztendő elteltével ugyanez lesz a véleményük, s ha Rutland időközben bizonyít, akkor majd meglátjuk, hogyan tovább.”

Az öregúr felállt, s elindult a következő tárgyalására. Miután azzal végeztek, éppen körbe akart járni az üzemekben, amikor betoppant a lánya.

– Mi szél hozott ide?

– Meg akartam nézni Mr. Rutlandot munka közben – válaszolta Maud, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.

– Szavamat adom neked, ma lesz az utolsó alkalom, hogy a teszt pályán felkeresheted.

– Nem hiszem én azt, édesapám.

– Én meg hiszem, édes lányom – utánozta Maudot az öreg. – Engedelmeddel, hoztam néhány intézkedést annak érdekében, hogy ne követhess el butaságokat.

– Nem árulnád el, miféle intézkedéseket hoztál? – kérdezte a lány nyugtalanul.

Az öreg a közömböst játszotta, de közben lopva a lányát figyelte.

– Természetesen elárulom. Először is Rutland becsületszavát vettem, hogy soha, de soha nem kéri meg a kezedet.

– És a becsületszavát adta? – kérdezte a lány remegve.

– Igen.

Maud halottsápadt lett. Sterberg még sosem látta ilyennek a lányát. Görcsösen összekulcsolta a kezét, a szemében kihunytt a fény.

– Akkor nem szeret – mondta csendesen, fájdalommal teli hangon.

Édesapja látta, hogy Maud szenved, s nem volt szíve elnézni, hogy szenvednie kelljen.

– Dehogynem szeret – dohogta, mintha rettentően mérges lenne. – Azt merészelted mondani, hogy szeret, és ehhez senkinek semmi köze. Csak azért adta a becsületszavát arra, hogy soha nem kéri meg a kezedet, mert azt hitte, gúnyt űztél belőle. Látnod kellett volna a komor tekintetét. Elég okos azonban ahhoz, hogy belássa, egy Sterberg lány elérhetetlen a számára. Azt viszont már nem tudta megígérni, hogy látni se akarjon, mert anélkül sem élni, sem lélegezni nem tudna. Egyszerűen bolond ez a... ez a... Nem találok szavakat, amelyek kellőképpen vissza tudnák adni a felháborodásomat.

Maud arcába lassan visszatért a szín. Miután édesapja befejezte zord szónoklatát, felugrott és boldog nevetéssel a nyakába vetette magát.

– Ez igaz, Mr. Rutland szeret engem?

– Ez már több a soknál! Volt olyan pimasz, hogy ezt a szemembe vágja.

A lány felkacagott, és megint gödröcskék jelentek még az arcán.

– Csodálatosnak tartom, hogy ezt őszintén megmondta neked.

Stemberg úrnak igencsak vigyáznia kellett, hogy ne essen ki a szerepéből.

– Úgy? Tartsd csodálatosnak, ha úgy tetszik. A szükséges lépéseket mindenesetre megtettem, hogy ezt az ostobaságot kiverjem a fejből.

– Mit tettél, apa?

– Azonnali hatállyal kirúgtam. Ma utoljára tesztpilóta a Stemberg Társaságnál.

Maud tágra nyílt szemében aggódás tükröződött.

– Hogy tehetted ilyen szörnyűséget, apa? Földönfutóvá teszed azt a szegény embert, mert szereti a lányodat. Ezt soha nem gondoltam volna rólad.

Az öregúr megállapította magában, hogy ezek szerint jól játszotta a szerepét.

– Bizony, ilyen gonosz vagyok. Ráadásul még New Yorkból is eltávolítóm.

– Hiába próbálsz. Nélkülem biztosan nem megy el.

– De bizony elmegy.

– Akkor vele tartok!

– Azt próbáld meg! Megmondtam, becsületszavát adta, hogy soha nem tart igényt a kezedre. Kijje lennél, ha vele mennél?

Maud szeme elszántan megvillant.

– Ha ő nem kérheti meg a kezemet, akkor majd megkérem éri az övét – vágta rá mérgesen.

„Gondoltam!” – állapította meg gondolatban az apa, és szigorú pillantást vetett a lányára.

– Tudom, hogy képes lennél rá. Ne feledd azonban, hogy egy férfi megveti azt a nőt, aki felkínálkozik neki.

Maud ajka megrándult, aztán mély lélegzetet vett.

– Majd úgy csinálom, hogy ne veszítsem el a megbecsülését – mondta bátran.

– A helyedben azért eddig már nem mennék el.

– Nem hagysz számomra más választást. Mit tehetnék?

– kérdezte Maud szívet tépően bánatos hangon.

– Azt kell tenned, amit apád kíván. Egy gyerek ne szomorítsa el az apját!

– Te sokkal jobban elszomorítasz engem, mint én téged. Soha nem hittem volna rólad, hogy ilyen kegyetlen tudsz lenni.

– Nem vagyok kegyetlen, Maud. Rutlandnak ragyogó állást kínáltam fel. Nem tetszik, hogy csak tesztpilóta, sokkal többre alkalmas. Elküldöm Philadelphiába, a Stemberg Társaság karosszériagyárába. Egyelőre osztályvezető lesz.

Maud meghökkent. Aztán kutatóan édesapjára nézett, és észrevette, hogy nevet a szeme. Mély, megkönnyebbült sóhajjal átkulcsolta a nyakát.

– Már-már megőrjítettél, majdnem megingott bennem a bizalmam, de most már értelek. Azért küldöd Rutlandot Philadelphiába, hogy próbára tégy bennünket. Látni akarod, ki- bírja-e a szerelmünk az elválást. Azért kap új beosztást, hogy felemelkedhessen, és ne tesztpilótaként pályázzon Mr. Stemberg lányának a kezére.

– Ne feledd, Rutland adott szavával kötelezte magát, hogy ilyet soha nem tesz. Azt pedig természetesen elvárom, hogy a lányom ne kínálkozzon fel neki.

Hiába igyekezett, Maud már nem dőlt be neki.

– Akkor nem marad más hátra, egy szép napon neked magadnak kell majd arra kémed, hogy vegye el a lányodat.

Ez a megoldás már az öregúrnak is eszébe jutott. Megneveltette, hogy Maud is ugyanerre jutott, de azonnal komolyságot erőltetett magára.

– Óvakodni fogok attól, hogy felkínáljam a lányomat.

– Mindenre akad megoldás. Még egyszer nem tudsz becsapni. Mikor megy Rutland Philadelphiába?

– Két-három nap múlva. Amint el tudok szabadulni.

– Elkíséred?

– Be kell vezetnem új feladatkörébe.

– Fordíts rá nagy gondot, apa! Ne feledd, hogy egy napon a vejed lesz.

– Nem lesz.

– De lesz! Soha többé nem tudsz megijeszteni. Most pedig lemegyek hozzá.

– Minek? Inkább menj haza!

– Nem. Előbb el kell búcsúznom Rutlandtól.

– Nem szükséges.

– Nagyon is az.

– Felesleges.

– Meg kell lennie, apa. Hogyan tudnánk elviselni az elválást, ha még csak el sem búcsúzunk egymástól?

Maud választ sem várva kiszaladt a szobából.

Mr. Stemberg a fejét ingatta. „Egyszerűen ujjá köré csavarja öreg apját. Mit tehetnék? No de előbb alaposan próbára teszem ezt a Rutlandot, hogy csakugyan olyan szorgalmas-e, mint a látszat mutatja. Meglátjuk, mi marad a nagy szerelemből. Igaz, a lányom valódi Stemberg, és amit a fejébe vesz, ahhoz makacsul tartja magát.”

Maud lement a lifttel, és belépett egy hatalmas csarnokba, amelyben, számos kész és félkész autó állt. A csarnok a nagy, kifogástalanul megépített tesztpálya mellett állt, ahol a kész motorokat a Stemberg Társaság bejáratta.

A csarnokban most csak egy munkás tartózkodott, aki az üzemanyagraktárban tevékenykedett.

Maud a pályát kémlelte. Láta, hogy egy autó őrült tempóban száguld rajta, és éppen a másik végén lévő kanyart veszi be. Hamarosan vissza kellett érnie a csarnokba.

A lány állt és várt. Bőrkabátjába burkolózott, kezét a zsebébe süllyesztette. Alig látszott belőle valami, csak az arca felső része és néhány csillogó barna tincse, amelyek kiragyogtak a sapka alól.

Így pillantotta meg Heinz Rutland, amikor rövid idő múlva behajtott a csarnokba. Amint a kocsit megállt, Maud odalépett hozzá.

– Jó reggelt, Mr. Rutland!

– Jó reggelt, Miss Stemberg! – felelte a fiatalember, s mély sóhajjal a lány szemébe nézett.

– Volna néhány perce számomra?

– Természetesen, Miss Stemberg. Néhány percre meg tudom szakítani a munkámat.

– Akkor szálljon ki! Sétáljunk egy kicsit a pálya mellett.

Heinz a fejét rázta.

– Szolgálatban vagyok, és nem hagyhatom el a kocsit. Sétára pedig nincs időm.

– Akkor én szállók be magához. Kérem, csináljon nekem helyet.

– De hát megígérte, hogy többé nem jön velem próbaútra.

– Egészen lassan is hajthat. Azt is ki kell próbálni, nem igaz?

– Mindenképpen.

– Na látja! – Ezzel Maud beszállt az autóba a fiatalember mellé.

– Miss Stemberg! – mondta Heinz dorgáló hangszállal.

A lány nevetve pillantott rá.

– Amiatt aggódik, hogy apám újabb bírósági tárgyalást tart?

– Tud róla?

– Igen, és azt is tudom, hogy többé nem tesztpilóta. Nagyon rossz volt magához az apám?

Heinz lassan kigurult a csarnokból a pályára.

– Nem, éppen ellenkezőleg. Rendkívül nagyvonalú volt, pedig igencsak felingereltem. Még mindig nem tértem magamhoz. Tudja, hogy az édesapja osztályvezetői állást ajánlott nekem Philadelphiában?

– Tudom. Éppen azért jöttem ide, hogy elbúcsúzzam magától. Örül, hogy nem kell többé bejáratással foglalkoznia?

– Örömben dalra fakadnék, ha valójában nem büntetésből helyeztek volna át. Az volt a cél, hogy eltűnjek az Ön szeme elől. Önnek talán ez semmit nem jelent, Miss Stemberg, nekem annál többet.

A lány mélyet lélegzett.

– Nekem is sokat jelent.

Egy ideig szótlánul néztek egymás szemébe, aztán Heinz elfordult, mert az útra is figyelnie kellett.

– Szörnyű ígéretet tett apámnak, tudja? – kérdezte a lány szemrehányóan.

– Igen, mert semmi reményem nem lehetett. Csak utána jutott a tudomásomra az, ami megakadályozhatott volna abban, hogy a becsületszavamat adjam.

– Mit tudott meg?

– Megmondhatom?

– Mondja csak!

– Az, Miss Maud, hogy... nem vagyok közömbös önnek.

– Nem tudta ezt már régóta, Mr. Rutland?

– Nem mertem remélni. Azt hittem, csupán pillanatnyi hangulata indította arra, hogy kedves legyen hozzám.

– Nem vagyok hangulatember.

– Most már tudom... és csodálatosnak tartom – mondta Heinz fojtott hangon.

– Nem fog elfelejteni Philadelphiában?

– Bárhol legyen is, önt soha nem tudnám elfelejteni.

– Ennek örülök. Menjen nyugodtan Philadelphiába, és ne gondolja, hogy büntetésből helyezték át. Ellenkezőleg, apámnak komoly tervei vannak magával. Bízson benne, ahogyan én is bízom. Csak játssza a harapós medvét, de soha nem csinálna olyat, amivel boldogtalanná tenne.

– Attól boldogtalan lenne, ha az édesapja közénk állna?

A lány határozottan bólintott.

– Miss Maud, ha tudná, mi játszódik le bennem!

– Nagyon jól tudom. Most pedig vigyen vissza a csarnokba, kérem. Haza akarok menni. Apámnak látnia kell, hogy okosan viselkedem.

Heinz engedelmesen visszakanyarodott. A csarnokban kiugrott a kocsiból, és kíségette a lányt. Egy pillanatig mélyen egymás szemébe néztek, aztán a fiatalember sóhajtva elengedte Maud kezét, és hátralépett.

– Isten áldja, Miss Maud! – mondta kicsit rekedten.

– Mr. Rutland, még látjuk egymást. Búcsúzóul valamit szeretnék elárulni magának. Apám csupán próbára akar bennünket tenni. Mi pedig kiálljuk, igaz?

– De hát... szavamat adtam, hogy soha nem fogom megkérni a kezét.

A lány szája édes mosolyra húzódott.

– Rosszat gondolna rólam, ha... azt akarom mondani, hogy... Hát nem érti? Heinz megragadta a lány kezét.

– Miss Maud, kedves Miss Maud, jól értettem, hogy képes lenne....

A lány bólintott, aztán kiszabadította a kezét, és akaratosan hátravetette a fejét.

– Ha nem marad más választásunk, akkor megteszem. Ha apám nem akarja, hogy így legyen, akkor neki magának kell megtennie. De emiatt egyelőre nem kell aggódnunk. Én egészen nyugodt vagyok, maga is legyen az. Viszontlátásra!

– Viszontlátásra, és köszönöm, szívből köszönöm ennek az órának a boldogságát.

Heinz sugárzó arccal nézett a lány után. Szeme rátapadt a kecses alakra, vágyakozva várta, hogy még egyszer visszaforduljon feléje. Maud meg is tette, s a távolból búcsút intett neki.

A fiatalember fergeteges tempóban száguldott a tesztpályán. Valamit tennie kellett, hogy lecsillapítsa a lelkében tomboló vihart.

Kis idő múlva Mr. Stemberg lépett be a csarnokba, és intett Heinznek, hogy menjen oda hozzá.

– Nézni is rossz, ahogy száguldozik, Rutland. Az ember azt hihetné, maga az ördög.

Heinz boldogan csillogó szemmel nézett vissza rá.

– Dehogy, Mr. Stemberg, inkább angyal vagyok. A legszívesebben repülnék.

– Igazán? Lehetőleg ne az én autómmal tegye. Járt itt a lányom?

– Igen, Mr. Stemberg. Mentünk egy kört, de egészen lassan vezettem.

– Nos, holnap már nem kell bejönnie. Készüljön fel a philadelphiai költözésre! Holnapután reggel álljon készen az indulásra.

Az öregúr intett, aztán elballagott. Heinz egy ideig követte a tekintetével.

„Akár a király, aki végiglépdel a birodalmán, és én vagyok az utolsó szolgálója. De a király lányát szeretem, és ő is szeret engem.”

VIII.

Traude Karsten november elsején lépett senora Guarda szolgálatába. A szállodában abba a szobába költözött, amelyben addig Schwind kisasszony lakott. Még kissé bizonytalanul, de jószándéktól vezérelve látta el a munkáját.

Este felolvasott a seniorénak. Az idős hölgy elégedetten hallgatta a lány, kifejező hangot.

– Mára elég lesz, kedves gyermekem. Előre örülök a következő felolvasásnak. Élvezet magát hallgatni.

– Ennek őszintén örülök, senora.

– Egyébként még meg sem kérdeztem, hogyan jött ki a rokonaival. Rossz helyzetben volt?

– Könnyűnek nem mondhatnám. Miután állást vállaltam önnél, nagybátyámék hirtelen rájöttek, hogy nélkülözhetetlen vagyok.

– Igen, ez már csak így szokott lenni. Mindenesetre örülök, hogy végre kiszabadult onnan. Abban bíztam, hogy a sors hozzám is kegyes lesz, de most megint nagyon szegény lettem.

– Semmit nem sikerült kiderítenie a fiáról, senora?

– Nem, semmit. Az eltűntek listáján szerepel a neve, ez minden.

– A háború elején nyilvánították eltűntnek?

– Nem, csak az utolsó hetekben.

– A bátyámmal is így volt, senora. Az utolsó hetekben minden összezavarodott. Talán mégiscsak él a fia, méghozzá éppen Németországban.

– Már nincs erőm ahhoz, hogy reménykedjem. Miután a múltkor rábeszélte, mégis összeszedtem magam, és elhatároztam, megint teszek valamit. Az egyik rokonom, aki szintén itt lakik a szállodában, a kérésemre felkeresett egy tudakozóirodát, s megbízást adott a kutatásra. Eljött hozzám egy emberük, akinek minden szükséges adatot a rendelkezésére bocsátottam. Úgy tájékoztattott, néhány hónapra szüksége lesz ahhoz, hogy bizonyossággal kiderítse, elesett-e a fiam. Alapos kutatást ígértek, s miután a pénz nem számít, kilátásba helyezték az eredményt. Reménykedni azonban már nem reménykedem.

– Kívánom, hogy jó híreket kapjon. Magam sem reménykedtem, amikor a bátyám nevét az eltűntek listáján láttam. Egy napon aztán mégis ott állt előttem, még ha szörnyű testi és lelki állapotban is. A neve még ma is az eltűntek listáján szerepel. Senki nem volt, aki a névsort kijavította volna. Ugyanígy előkerülhetett a fia is anélkül, hogy hivatalosan bejegyezték volna.

– Kedves gyermekem, beszéljünk inkább kevésbé fájdalmas dolgokról! Ha jól tudom, a rokonom nem teljesen idegen magának. Amikor először nálam járt, az előcsarnokban váltottak néhány szót.

Traude arcát árulkodó pír öntötte el.

– Beszéltem egy úrral, aki néhány nappal korábban lovagi szolgálatot tett nekem.

– Tudok róla, mert elmesélte.

– Én észak-amerikainak gondoltam az urat.

– Az is. New Yorkban született, az apja és a nagyapja német. Egyébként velünk tart Montevideóba, ahol a Stemberg Társaság új képviselőt kíván nyitni.

Traude felkapta a fejét:

– A Stemberg Társaság?

– Igen, az urat is Stembergnek hívják. A nagybátyja, Ernest és ő a cég tulajdonosa. Miért ütötte meg a fülét ez a név?

– Furcsa véletlen! A bátyámat a Stemberg Társaság alkalmazta tesztpilótának.

– Kicsi a világ. Némi közöm nekem is van a Stemberg Társasághoz. Elhunyt férjem révén mindkét tulajdonos rokonom. Távoli a rokonság, de szívesen tartjuk, mert kedveljük egymást. Fred Stemberg néninek szólít, és magam is örömmel tekintem unokaöcsémnek, mert pompás ember. A bátyja megcsinálja a szerencséjét, ha szorgalmas, gyermekek. Ernest Stemberg olyan ember, aki a képességeik szerint ítéli meg az alkalmazottait. Reméljük, hogy a maga bátyjában is felfedez olyan értékeket, amelyek felkeltik az érdeklődését. Akkor nem marad sokáig tesztpilóta.

– A sors nagyon kegyes volt hozzám, hogy éppen önhöz vezetett el, senora.

– Nos, majd meglátjuk. Most azonban menjünk aludni! Későre jár, és bizonyára maga is elfáradt.

Traude valóban holtfáradt volt, de szívesen fennmaradt volna még.

Átkísérte úrnőjét a hálóba. Fürgén és ügyesen segített levetkőznie, aztán megfésülte ősz haját.

Senora Guarda elismerően bólintott.

– Könnyű a keze, és mindenhez ért, amire egy idős asszonynak szüksége van – mondta. – Nem akarom tovább feltartani. Jó éjszakát!

– Jó éjszakát, senora! Kellemes pihenést kívánok.

– Köszönöm, kedves gyermekem.

Traude a szobájában lerogyott a karosszékbe. Most gondolkodott el először azon, hogy miként viselkedjen az úton Mr. Stemberggel. Egyrészt örült, hogy velük hajózik Montevideóba, másrészt tartott tőle. Torkában dobogott a szíve, amint a szürke szempár pillantására gondolt.

Erőnek erejével másra terelte a gondolatait. Eszébe jutott Rosita, a senora komornája, akitől az elődje óvta. Rosita egyelőre sötét pont számára. Lehet, hogy rosszindulatú lesz, ám a seniorában biztos támaszt remélhet. Miért kellene megijednie egy szolgáló féltékenykedéseitől?

Másnap a reggelinél, amelyet a senora Traude társaságában költött el, Rositáról is szó esett.

– Azóta szolgál nálam, amióta másodszor férjhez mentem. Már azelőtt is a Guardák házában volt. Portugál, ahogyan a férjem is az volt, és nem sokra tartja a németeket. Azt, hogy én német vagyok, következetesen figyelmen kívül hagyja, mert az ő szemében a házasságom révén portugállá váltam. Azóta vonzódik hozzám, amióta először hallott énekelni. Egyedül voltam otthon, és egy dalt próbáltam. Lábaim elé vetette magát, és zokogva azt hajtogatta, hogy angyal vagyok. Már akkor is bolond volt egy kicsit. Mindenesetre attól a naptól

fogva rajong értem. Senkit nem tűr meg a közelemben, és nem bírja elviselni, hogy máshoz egy jó szót szóljak. Számára büntetés, hogy nem utazhat velem, de hát maholnap hetvenéves lesz. Nem várhatom el tőle, hogy ekkora fáradalmaknak tegye ki magát. Rosita ezt mellőzésnek tekinti. Ha nem vihetem magammal, én se utazzak el, vélekedik. Aki az utazások alatt helyettesíti, az számára ellenség. Hűséges kutyaként morog és vicsorog, de nem harap. – A senora kedvesen elmosolyodott. – Nagyon örülök, hogy a reggelinél is élvezhetem a társaságát. A többi étkezésnél is velem kell lennie.

– Kitüntetés számomra, senora, hogy megengedi.

Délután Mr. Stemberg jelentette be magát a senoréhoz.

Traude pipacspiros lett. A senora meglátta a tükörből, és elgondolkodott. Küzönt Stembergnek, hogy várjon rá a szalonban.

– Kérem, kísérfen át, Karsten kisasszony – mondta aztán Traudénak. – Be akarom mutatni az unokaöcsémnek. Az út során gyakran lesznek együtt.

A lánynak torkában dobogott a szíve. Amikor a senora mögött belépett a szalonba, és Fred Stemberg illedelmesen üdvözölte, újfent elvörösödött.

A fiatalember udvariasan az idős hölgy hogyléte felől érdeklödött, aztán mosolyogva Traudéhoz fordult.

– Minden eleve elrendeltetett, Karsten kisasszony. A sors bizonyára nem szándék nélkül intézte úgy, hogy a sofőröm csaknem elütötte. Mindenesetre örülök, hogy ismét láthatom, és immár a nevét is tudom.

– Én is örülök, Mr. Stemberg, hogy újra találkoztunk. Mindig nyereség, ha jó embereket ismerhetünk meg.

– Ó nem, én nem vagyok jó. Kérdezze csak meg Elisa nénit! – tiltakozott a fiatal férfi nevetve, miközben szemét a piruló arcoskán legeltette.

– Ha tanúskodásra szólít fel, kedves Fred, csak Karsten kisasszony véleményéhez csatlakozhatom. Én is jó embernek ismertem meg magát.

– Zavarba hoz, Elisa néni. A kétoldalú elismerés hallatlan jósággra kötelez. Beszéljünk inkább másról! Ebédelt már, Elisa néni?

– Nem, Fred. Bízam benne, hogy élvezhetem a társaságát, ezért vártam. Ha nem hívtott meg üzleti partnereket ebédre, étkezhetünk együtt.

– Minden üzleti ügyemet elrendeztem. Ha önnek is megfelel, az elutazásunk előtti napokban teljes mértékben a rendelkezésére állok.

– Ezt őszinte örömmel hallom. Akkor mehetünk is az étterembe.

Traude egyelőre bizonytalanul állva maradt. Nem tudta, el kell-e kísérnie a senorát. Az idős hölgy észrevette a bizonytalanságát.

– Jöjjön, Karsten kisasszony, maga is velünk étkezik. Feltételezem, Fred, nem ragaszkodik ahhoz, hogy kettesben maradjon velem – jegyezte meg nevetve.

A fiatalember hálásan megszorította a senora karját.

Így aztán Traude velük tartott az étterembe, ahol már majdnem minden asztal foglalt volt. Senora Guarda számára azonban fenntartottak egyet.

Traude meglehetősen feszélyezetten érezte magát az elegáns, nemzetközi társaságban. Sok külföldi étkezett itt, s a lányt furcsa érzés kerítette hatalmába, amikor Fred Stemberg elébe tette az étlapot. A bácsikájánál elköltött szerény ebédek jutottak észébe. Milyen gyakran kellett éhes gyomorral néznie az éppen kiürült főzelékes tálra! Hús csak ünnepnapokon volt, és akkor is szűkén mérték. Itt pedig pompás ínycségeket szolgálnak fel. Áhítattal költötte el az ebédet, s becsületére legyen mondva, eszébe jutott, bárcsak a nagybátyjáié is ilyen pompásan étkezhetnének egyszer.

A lány felfedezte, hogy az élet egészen más, ha az ember kedvére jóllakhat. Könnyűnek, szabadnak érezte magát. Stemberg ugyanolyan kedves volt hozzá, mint a senorához, teljességgel egyenrangúnak tekintette. Időről időre Traude vonzó arcocskáján felejtette a szemét.

„Mit fog szólni, ha megtudja, hogy a bátyám tesztpilóta a cégénél?” – tépelődött magában a lány.

Ebéd után a senora Traudéval visszavonult a szobájába, miután megbeszélte Fred Stemberggel, hogy este színházba mennek. Arról nem esett szó, hogy ő is elkíséri őket, a lány tehát úgy gondolta, hogy otthon marad.

Az idős hölgy egy kényelmes karosszékben foglalt helyet a szalonjában.

– Aludni kíván, senora? – kérdezte Traude.

– Nem, Karsten kisasszony, soha nem alszom délben, mert akkor éjjel nem jön álom a szememre. Felolvasna valamit?

A lány elővette a könyvet, amelyből előző este is olvasott, és elhelyezkedett a senorával szemben.

– Hogy tetszik a szálloda? – kérdezte senora Guarda mosolyogva.

– Tegnap óta minden olyan, mint a mesében. Csodálatos volt az ebéd! Az utóbbi években gyakran kellett éhezünk. Ilyen ételeket akkor láthattam utoljára az asztalon, amikor még éltek a szüleim.

– Örülök, hogy kiszabadíthattam sanyarú helyzetéből.

– Bárcsak ki tudnám fejezni a hálámat! Remélem, mindenben elégedett velem.

– Aggodalomra semmi oka. Most pedig olvasson egy keveset! Behunyom a szememet, de ne gondolja, hogy alszom. Csak pihentetem a szememet.

Traude körülbelül egy órát olvasott, aztán a senora felemelkedett.

– Jöjjön velem, kérem. Jární szeretnék egyet – mondta.

Elhagyták a szállodát. Az utcán összefutottak Mr. Stemberggel, aki csatlakozott hozzájuk.

– Estére páholyt foglaltam a színházban, Elisa néni. A Stemberg Társaság berlini képviselője és fiatal felesége is velünk tart.

– Rendben van, Fred. Ugye, Karsten kisasszonynak is jut hely?

A fiatalembernek felragyogott a szeme.

– Természetesen, Elisa néni. Remélem, kedveli a színházat, Karsten kisasszony?

– Aligha hiszem, hogy létezik olyan ifjú hölgy, aki nemmel válaszol erre a kérdésre – mondta a lány nevetve. – Évek óta nem voltam színházban.

– Hogyhogy? – kérdezte Fred gyanútlanul.

Traude felnevetett.

– Nem volt rá pénzem, Mr. Stemberg.

A fiatalember meghökkenve nézett a lányra.

– Ostoba kérdés volt és tapintatlan. Bocsásson meg!

– Sem ostoba, sem tapintatlan nem volt, Mr. Stemberg. Nem ismerhette a helyzetemet.

– De gondolhattam volna. Szórakozásból biztosan nem vállalt volna állást, még akkor sem, ha Elisa néninél igen jó helyre talált.

– Valóban, senora Guarda nagyon jó hozzám.

– Ó, kérem, engem hagyjanak ki a játékból. Nem szeretnék elpirulni – tréfálkozott az idős hölgy.

Traude úgy lépdelt mellettük, mintha felhőkön járna. A légszivesebben hangosan ujjongott volna. A világ egyszerűen gyönyörű lett a szemében.

– Mit szól hozzá, Miss Karsten, hogy Elisa nénivel együtt utazom a Cap Polonión?

A lány elpirult, amin Fred magában jót mulatott.

– Mit szólhatnék ehhez? – motyogta Traude zavartan.

– Miss Karstent szemlátomást nem vidította fel a hír, Elisa néni, hogy együtt utazunk – tréfálkozott a fiatalember.

– Hogy jönnek én ahhoz, hogy a tetszésemnek vagy nemtetszésemnek adjak hangot ebben a kérdésben?

– Azt kérdi, hogy jönné hozzá? Egy hölgynek jogában áll megmondani, hogy valami tetszik-e neki, vagy sem.

Traude arcán halvány mosoly suhant át.

– Ebben az esetben nem vagyok hölgy.

– Ön Elisa néni társalkodónője, nem pedig a cselédje.

– Nem, Mr. Stemberg, tulajdonképpen a senora belső komornája vagyok. Csak a jóságának köszönhetően léptem elő társalkodónővé.

Most viszont az idős hölgy arcán suhant át mosoly. Oldalról Fredre pillantott.

– Kedves Karsten kisasszony, igencsak zavarba hozott. Nem tudok arról, hogy belső komornának alkalmaztam volna. Karsten titkos tanácsos

unokahúga, egy egykori német tiszt húga pedig mindig és minden körülmények között úrihölgy.

Traude zavarában nem tudta, mit kellene mondania. Fred Stemberg nem bírta róla levenni a szemét.

– Számomra kegyed minden kétséget kizáróan hölgy – mondta kedvesen.
– Éppen ezért ragaszkodom ahhoz, mondja meg, kellemesnek találja-e, hogy önökkel utazom.

A lány gyámoltalanul nézett a férfira.

– Természetesen, Mr. Stemberg.

– Ez már beszéd. Köszönöm.

– Engem meg sem kérdezett, Fred – jegyezte meg a senora.

A fiatalember nevetve nézett az idős hölgyre.

– Önt nem kell kérdezniem, mert tudom, hogy kedvel.

– Úgy? Egészen biztos benne?

– Sziklaszilárdan. Ugye, nem tart nagyképűnek?

– Megtagadom a nyilatkozatot.

Mindketten felnevettek. Traude azonban a legszívesebben elsírta volna magát. Mr. Stemberg és a senora tapintatosan átsegítették ugyan a kellemetlen helyzetet, de így is nyomasztotta, hogy kiszorult azokból a körökből, amelyekhez a fiatalember tartozik.

„Lecsúsztam” – mondta magáról a bátyja, amikor tesztpilótának jelentkezett. Lecsúszottnak érezte magát Traude is, bár ez a két jóságos ember nem akarta elismerni, hogy így van.

Röviddel ezelőttig ez a legkevésbé sem érdekelte. Nem vágyott másra, csupán arra, hogy a saját lábára állhasson. Miért bántja hát most egyszeriben, hogy alkalmazott lett belőle? Nem válaszolt a kérdésére, amely Mr. Stemberg miatt jutott eszébe.

IX.

Heinz Rutland átköltözött Philadelphiába. Stemberg úr személyesen vezette be új munkakörébe. Heinz hamar észrevette, hogy az öregúr csak a látszat kedvéért adja a szigorút. Nagyon alaposan megismertette mindennel az üzemben, s ebből csak arra lehetett következtetni, hogy vezető állást szán neki. A karosszériaüzem valamennyi alkalmazottja tisztelettel fogadta a fiatalembert, így könnyedén érvényesíthette az akaratát.

Stemberg úr mindenkit leteremtett az elharapózott zűrzavar miatt, és Heinz munkaköri kötelességévé tette, hogy rendet teremtsen.

A fiatalember felmérte, hol vannak a gyenge pontok, s minden tudását és erejét bevetette annak érdekében, hogy az üzem ismét termelékenyen működjön.

Hetente részletes jelentést kellett küldenie Ernest Stembergnek. Hétközben minden percére szüksége volt, ezért a jelentéseket mindig vasárnaponként állította össze.

Főnöke elégedettnek látszott, kívánságai és rendelkezései egy idő után már csak Heinz Rutlandra vonatkoztak.

– Pokolfajzat! – dörmögte maga elé az öreg, amikor kezébe vette ifjú beosztottja legújabb jelentését.

Heinz javaslatokat tett az üzem működésének jövedelmezőbbé és egyszerűbbé tételére. Stemberg újra és újra elolvasta a jelentést, és mosolyogva elgondolkodott a kimondottan eredeti és ügyes ötleteken.

– Pokolfajzat! – mondta megint maga elé.

Ebben a pillanatban jelentették neki, hogy Maud keresi. Az öregúr összehajította a papírokat meg a rajzokat.

– Zavarok? – kérdezte a lány, miután üdvözölte az édesapját.

– Pillanatnyilag nem. Mit óhajtasz?

– Levelet kaptam Fredtől. Elhoztam, hogy megmutassam.

Az öregúr a homlokát ráncolta.

– Ezért ájtóttél Brooklynból? Várhattál volna velem, amíg hazaérek.

– Lehet, hogy téged is látni akartalak.

– Ne füllents, Maud!

– Hétfőnként mindig jelentést kapsz, mert valaki a vasárnapjait is arra áldozza, hogy téged szolgáljon.

– Honnan tudsz te erről? Maud, remélem, nem levelez a hátam mögött azzal a bizonyos valakivel?

A lány leült apja székének a karfájára. Ez volt a kedvenc helye az öreg iredájában.

– Tudnod kell, hogy soha nem csaplak be. Lehet, hogy sok a hibám, a rossz szokásom, de mindig tisztességes vagyok.

– Szóval nem levelez azzal a bizonyos valakivel, de szemmel láthatóan pontosan tudod, arra használja a vasárnapjait, hogy nekem kimerítő jelentéseket írjon. Honnan akkor ez a jólétesültség?

– Úgy ismerem, mint saját magamat, apa. Eget-földet megmozgatna, hogy kivívja az elismerésedet, mert te vagy az apám. Áruul már el végre, írt neked?

– Igen.

– Rólam is?

– Egy szót sem.

– Esetleg a sorok között?

– Olvasd el, és győződj meg róla magad, hogy még a sorok között sincs semmi.

Maud elolvasta Heinz levelét, majd gondosan összehajtottta és az asztalra tette.

– Elhiszed már, hogy nincs semmi a sorok között? Rég elfelejtett téged.

– Ó, nem! Az egész levele nem más, mint nekem szóló szerelmi vallomás. Csak te nem veszed észre.

– Megegyeztetek valamilyen rejtjelezésben, és az üzleti kifejezések közé mindenféle titkokat rejtett?

– Nem egyeztünk meg semmiben.

– Akkor nem értem, hogyan akarsz ebből a jelentésből szerelmi vallomást, kiolvasni.

– Megmondjam, mit olvastam ki a sorok közül? Hallgasd hát! Éjjel-nappal rád gondolok, és reggeltől estig megállás nélkül dolgozom, hogy megszolgáljalak téged. Mindent megteszek, ami csak erőmből telik, hogy apádat megbékítsem, s bebizonyítsam neki, hogy őszintén szeretlek. Nem fogok elfáradni, hűséggel szolgálok, még ha hét esztendeig kell is, ahogyan Jákob szolgált Ráhelért. A képed mindig előttem lebeg. Látod, mindez benne van a levélben, csak ki kell belőle olvasni.

Az öreg elérzékenyülten tanulmányozta lánya felhevült arcát, aztán ismét szigorúságot erőltetett magára.

– Gazdag a fantáziád, Maud. A német vér teszi. De most már elég ebből. Nyíltan megmondom, hogy nagyon jó helyen van ő Philadelphiában. Foglalkozz végre valaki mással, és felejtsd el Rutlandot!

– Ilyen erővel azt is kérheted, hogy ne éljek tovább.

– Ennyire szereted?

– Igen, apa.

Az öregúr egy ideig szótlánul maga elé meredt, majd felemelte a fejét.

– Beszéljünk másról! Azt mondtad, levelet kaptál Fredtől. Elolvashatom?

Maud előhúzta a levelet a zsebéből: Apja széthajtottta, és olvasni kezdte. Először csak azokat a szavakat találta érdekesnek, amelyek Heinzre vonatkoztak, Traude Karsten neve még semmit sem jelentett neki.

„Azt írod, hogy a Stemberg Társaság új tesztpilótája a legelőkelőbb úriember, akit csak ismersz. Én meg azt mondom, hogy az ifjú Traude Karsten a legelőkelőbb ifjú hölgy rajtad kívül, akit én ismerek. Ha apád azt mondja a fiúról, hogy pompás fickó, akkor Elisa néni azt mondja Traudéről, hogy örülne, ha ilyen lánya lehetne.

Hidd el, kedvesem, még soha nem dobbant akkorát a szívem, amikor először pillantottam meg egy lányt, mint nála. Nagyon jó, Maud, hogy nem

akarunk összeházasodni, különben most mi lenne? Úgy tűnik, neked is jobban tetszik a „bepépülő úriember”, mint én. De mit szól ehhez Ernest bácsi? Tudja már? Ha nem, hozd hamarosan, de kíméletesen a tudomására. Add át neki szívélyes üdvöletemet, és mondd meg, hogy Montevideóban várom az utasításait. Elisa néni szívélyesen üdvözöl benneteket. Amíg viszontlátjuk egymást, légy jó, mint eddig is voltál. Hú unokabátyád,

Fred”

Az öregúr kiejtette kezéből a levelet, és a fejét rázta.

– Már csak az hiányzott nekem, hogy Fred beleszeressen abba a bizonyos Miss Karstenbe! Te belebolondulsz egy tesztpilótába, ő meg belehabarodik Elisa néni társalkodónőjébe.

Maud kedvesen átkarolta az édesapját.

– Mi olyan rossz ebben?

– Nyilván az a lány is szegény, mint a templom egere.

– Mi viszont annál gazdagabbak vagyunk.

– Nem érted te ezt. Hasonló a hasonlónak örül.

– Ez azonban nem a pénztárcára vonatkozik, hanem az életkorra, a testi adottságokra, a szellemi képességekre és az iskolázottságra.

– Szóval te egyetértesz azzal, hogy Fred a feleségeként hozza ide ezt a nincstelenkét?

– Itt kell feleségül vennie. Ott akarok lenni az esküvőjén, ahogyan neki is jelen kell lennie az enyémen. Ha az a lány tetszik Frednek és Elisa néninek, akkor igen szeretetreméltónak kell lennie. Talán neked is jobban fog tetszeni, mint egy unalmas amerikai nő. Majd meglátod, hogy jól fogod magad érezni a társaságában,

Stemberg csak komoly erőfeszítések árán tudta megőrizni szigorú arcát.

– Fred azt tesz, amit akar, végső soron elég idős ahhoz, hogy tudja, mit csinál. Te azonban verd ki a fejedből a tündérmeséket! Nem vagyok a vígjátékok nagybácsija, akinek arról kell gondoskodnia, hogy a darab jól végződjön, és mindenki boldog legyen.

– Te vagy az összes apa közül a legjobb, és nem mondasz igent, nem adod az áldásodat, amíg meg nem győződsz arról, hogy egy férfi megérdemli-e a szerelmemet. Tudom, hogy így van.

– Az ujjad köré akarsz csavarni?

– Tudom, nem sikerülne, ha nem éreznéd magad is, hol vár rám a boldogság. Szavamat adom, hogy elfogadom a döntésedet.

A zord apát megenyhítette, hogy Maud ilyen könnyen, feltétel nélkül megadta magát, hiszen a kormányrúd ismét az ő kezébe került. Nem akarta azonban elárulni magát, ezért sietve véget vetett a beszélgetésnek.

– Épp elég időt elfecséreltünk – mondta. – Várnak az üzleti ügyek.
– Megyek már. Vizszontlátásra délben!

Stemberg somolyogva nézett a lánya után.

„Nem hagyom, hogy az ujsa köré csavarjon. Ám ha ekkora bizalommal van irántam... Na, majd meglátjuk, hogy az a pokolfajzat kiállja-e a próbát.”

Heinz is levelet kapott a hűgától, amelyet még a hamburgi behajózás előtt írt.

„Kedves Heinzem!

Ha reggelente felébredek, meg kell húznom a fületem, hogy megállapítsam, nem álmodom-e, és valóban egy helyes kis szállodai szobában vagyok. Naponta ínycsiklandozó falatokkal lakhatok jól, nem kell hallgatnom, hogy drága az étel, szép ruhában járok, amelyekhez remekül illik a születésnap ajándékod, az új télikabátom. Holnap reggel szállunk fel a Gap Polonióra. Senora Guarda magától értetődőnek tartja, hogy vele utazzak az első osztályon. Igen-igen jószágos asszony, és nem kívánok mást, csak hogy ezt az állást minél tovább megtarthassam. Nagyon fáj, hogy a senora szomorú, mert nem találta meg a fiát.”

Traude röviden elmesélte úrnője élettörténetét, aztán folytatta:

„Bármit megadnék érte, hogy boldoggá tegyem. Mr. Stemberg is ezt kívánja. Képzeld csak, megtudtam, hogy senora Guarda rokonságban áll a Stemberg Társaság tulajdonosaival. Fred Stemberg egészen Montevideóig együtt utazik velünk. Mindig nagyon kedvesen beszél az unokahűgáról, Maudról. Roppant kíváncsi vagyok rá, alig várom, hogy megismerhessem, ha egyszer eljutok New Yorkba. Fred Stemberg Montevideóban a Stemberg Társaság új kirendeltségét nyitja meg. Még nem tudja, hogy a bátyám is az alkalmazottja, a senora azonban már igen, és csodálatra méltónak találja, hogy remekül megállód a helyedet.

Mára zárom soraimat, sok-sok szívélyes üdvözlettel és minden jókívánsággal,

Traudéd”

Heinz töprengve nézett maga elé, miután elolvasta a levelet. A senora élettörténete igen érdekelte, maga sem tudta igazán, miért. Nagyon is megértette, hogy ez a művészlélek nem érezte jól magát a porosz hivatalnokság köreiben. Az ő apjának is rendkívül, szigorú nézetei voltak, és csak ritkán engedte el őket Traudéval színházba.

Amikor egyszer a húgával az egyik képes újságban egy híres német énekesnő képét csodálták, aki mesés sikereket aratott New Yorkban, az apjuk odarohant, kitépte kezükből az újságot, és a tűzre hajította. Egészen sápadt lett, és elzavarta a fiát, hogy írja meg a leckéjét. Traudével megbeszélték a történeteket, s nem értették apjuk kicsinyes viselkedését.

Heinz másnap még egy példányt vásárolt a lapból, kivágta a művésznő fényképét, és ifjonti rajongása jeléül hosszú ideig a tárcájában hordta. Talán éppen senora Guarda képe volt.

Emlékeztetnie kellene Traudét az esetre, és megkérni, hogy tudja meg úrnője egykori művésznevét! Azt a bizonyos énekesnőt Elisa Gartnernak hívták.

Még most is a fejét ingatta, amikor apja kicsinyességére gondolt. Már kamaszkorában is fellázadt az ilyen gondolkodás ellen, amit az apja megpróbált kinevelni belőle. Az egyik ilyen alkalommal hangzott el, hogy lázadó hajlamait az anyjától örökölte.

Különös játékokat úz a sors az emberekkel! Mindez akkor elevenedett fel benne, amikor elolvasta Traude levelét. A húgát egy olyan hölgy alkalmazta, aki rokonságban áll a Stembergekkel. Traude most a senora és Fred Stemberg társaságában Montevideóba utazik, ráadásul első osztályon.

Heinz elmosolyodott. Az ő átkelése az óceánon közel sem volt első osztályú. Istennek hála, legalább Traudénak jobban sikerült. Remélhetőleg a továbbiakban is jól megy majd a sora. A fiatalembert megnyugtatta, hogy a senora Stembergék rokona. Nagyon rossz helyen nem lehet mellette a húga.

Jókedvűen indult ismét munkába. Reggeltől estig bőven akadt tennivalója, de nem is szerette volna, ha másként van. Stembergnek észre kell vennie, minden erejét latba veti, hogy kivívja az elégedettségét.

Ez valóban a próbatétel ideje, és neki nem szabad megbuknia. Nagyon megviselte, hogy el kellett szakadnia Maudtól. Sokkal magányosabbnak érezte magát Philadelphiában, mint New Yorkban. Ott mindent betöltött a lány közelsége, minden órában remélhette, hogy találkozik vele. Maud most távol volt tőle, körülötte pedig minden idegennek tetszett.

Kezdetben természetesen nemigen lelkesedtek érte a karosszériaiüzemben. Nem örültek annak, hogy szigorú rendet követelt, de senki nem mert ellenszegülni. A főnök komoly hatáskört adott neki, emellett az emberek hamar felismerték, hogy nem lehet vele szórakozni. Eleinte azt hitték, könnyen elbánnak majd a zöldfülűvel, ám a zöldfülűről gyorsan kiderült, hogy öntudatos, erős személyiség. Sokkal gyorsabban kézbe vette a gyeplőt, mint gondolta, és rövid idő alatt tekintélyt szerzett magának. Sikereivel együtt növekedett az ereje. Érezte, hogy felülkerült, és minden az akarata szerint történik.

X.

A Cap Polonio a La Plata torkolatához közeledett. A tiszta tengervíz már száz kilométerrel hamarabb sárgás iszap tette zavarossá, amelyet a hatalmas folyó hozott magával.

Traude a seniorával és Mr. Stemberggel a hajókorlátnál állt és a szárazföldet kémlelte, amely új otthona lesz.

Buenos Airesban a nagy, elegáns hotelok egyikében szálltak meg. Mivel a seniorának másnap üzleti tárgyaláson kellett részt vennie, Stemberg körbevitte a lányt a városban. A sofőr azt az utasítást kapta, hogy minden nevezetességet mutasson meg, még a Recolata temetőt, Buenos Aires egyik legnagyobb különlegességét is. Itt is minden a város gazdagságát hirdette, egymást érték az impozáns mauzóleumok.

Fred Stemberg az egész városnézés alatt igen lovagiasan viselkedett, csak a szemét felejtette időnként Traudén. A lány kivirult és még szebb lett, amióta a senora alkalmazásában állt. Semmi meglepő nem volt hát abban, hogy Stemberg szíve lánggra gyúlt. Ebből azonban, Elisa néninek tett ígéretéhez híven, semmit nem engedett észrevenni.

Délben elégedetten tértek haza kőrútjukról. A szállodában már várta őket a senora és néhány üzletfele, akikkel együtt ebédeltek.

Az estét az egyik üzleti partner házában töltötték, ahol megismerhették a magasabb körök nagyvonalú vendégszeretetét.

Másnap reggel egy kisebb gőzössel áthajóztak Montevideóba.

Már a nyílt tengerről rá lehetett látni a városra. A La Plata festői partján szebbnél szebb épületek sorakoztak. A senora a hajóról megmutatta Traudénak pompás, hófehér villáját.

A montevideói öböl fölött emelkedett az El Cerro, ahol a senora gyárai voltak.

A kikötőben autó várta őket, és egy inas gondoskodott a csomagjaikról. Amikor már mindannyian a kocsiban ültek, Fred szállodába akart menni. A senora azonban más véleményen volt.

– Magától értetődik, hogy amíg Montevideóban tartózkodik, a házam vendége.

– Nem fogom zavarni, Elisa néni?

– Jól tudja, hogy elég nagy a házam. Ha éppen olyan a hangulatunk, el tudjuk kerülni egymást, nem leszünk a másik terhére. Lakhat a fiam szobáiban, ott nem zavar engem, és én sem zavarom magát.

Mielőtt az autó elindult volna, egy igen elegánsan, talán kissé piperkőcen is öltözött férfi sétált arra könnyű, nyári öltönyben. Amint a seniorát meglátta,

megállt, és Traudéra meresztette a szemét. Szemlátomást azonnal elbűvölte a német szépség. Lekapta szalmakalapját, előtűnt gondosan nyírt kékesfekete haja, és gyorsan a kocsihoz lépett.

– Mélyen tisztelt senora, hát végre újra itthon? – kérdezte behízselgő hangon, de közben le nem vette a szemét Traudéről.

Senora Guarda feléje fordult.

– Ó, senor Druzzia! – mondta olyan hangon, amelyből érezni lehetett, hogy nincs elragadtatva a találkozástól, de azért udvariasan viszonzta az üdvözlést.

– Kellemes útja volt, senora?

– Köszönöm, igen.

Senor Druzzia parázsló tekintete még mindig Traude arcán nyugodott.

– Kérem, senora, bemutatna a kísérlőjének? – kérdezte a férfi rendkívül illedelmesen, de közben szinte felfalta a pillantásával Traudét.

A senora bemutatta a társalkodónőjét.

– Hosszabb időre érkezett a városba, senor Druzzia? – kérdezte aztán udvariasan.

– Néhány hetet biztosan itt töltök. Holnap esetleg tiszteletemet tehetem?

– Örülni fogok – válaszolta a senora kimerően.

– Akkor most nem is zavarok tovább, nyilván fáradt az utazástól.

– Igen, egy kicsit valóban elfáradtam.

A senora utasította a sofórt, hogy induljon. Sénör Druzzia mély meghajlással hátralépett, de még mindig Traudét bámulta.

A lány a tolakodóan sóvár pillantásoktól hol elsápadt, hol meg elvörösödött. Olyan érzése támadt, mintha kígyóval találkozott volna.

– Ki volt ez a kellemetlen alak, Elisa néni? – kérdezte Fred.

– Sajnos, egy szomszéd birtokos. Ezért kell vele bizonyos kapcsolatokat ápolnom. A városban is a legjobb körökben forog, jóllehet senki sem áll vele szívesen szóba. Azt mondják, tisztátalan üzletei vannak és valóságos Don Juan. Kalandos szerelmi történetek is lábra kaptak róla. Természetesen semmit sem lehet rábizonyítani, és senki nem meri vállalni, hogy határozottan szembeszálljon vele. A férjem azt mondta róla, igen veszélyes, minden rosszra képes, és óva intett attól, hogy az ellenségemmé tegyem. Emiatt időnként elviselem a társaságát. Egyáltalán nem örülök, hogy ő volt az első, akivel hazatértem után összefutottam.

– Reméljük, hogy csak ritkán látjuk majd. Nem gyakran fordul elő velem, hogy valaki első látásra ilyen kellemetlen benyomást tesz rám. Önnek hogy tetszett, Miss Karsten?

– Ijesztő a szeme.

A lány úgy érezte, hogy az izzó, fekete szempár megígérte, és még mindig nem tudott kiszabadulni a bűvköréből, A meleg nyári levegő ellenére borzongás futott végig a hátán.

Hamarosan feltűnt előttük a fehérén csillogó Villa Guarda, amelyet csodálatos kert vett körül.

Az épület kétemeletes központi részéhez, amelynek elöl tíz ablaka volt, két oldalszárny csatlakozott egy-egy függőhíddal. Az üvegfalú függőhidakat télikertnek rendezték be, s a kertész ritka és drága növényeket nevelt bennük.

Hatalmas mészke oszlopok között széles lépcső vezetett fel a bejáráshoz. Itt sorakoztak fel a libériás inasok, középen pedig ott állt az idős komorna, Rosita. A közel hetvenéves portugál nő ráncos, cserzett arcával múmiára emlékeztetett. Világosszürke, könnyű anyagból készült ruhát viselt nagy fehér köténnyel. Megritkult ősz haját fehér főkötő takarta. Apró fekete szemei éberen villantak elő a madárarcból. Igen fürgén mozgott, ahogy lesietett a lépcsőn.

Leírhatatlan temperamentummal és örömkítőréssel üdvözölte a kocsiból kiszálló senorát. Megcsókolta a kezét, a ruháját, és gyengéden simogatta a karját, mintha meg kellene győződnie, hogy az istenített úrnő sértetlenül és egészségesen tért haza. Közben portugálul beszélt hozzá.

Sem Traude, sem Fred Stemberg nem értett egy szót sem az üdvözlésből, de azt azért felfogták, hogy az idős nő magánkívül van örömeiben.

– Most már nyugodj meg, Rosita! Láthatod, itt vagyok.

– Soha többé nem szabad elmenned, lelkecském, szemem fénye. Mennyire hiányoztál! – hajtogatta az idős komorna.

– Menj be a házba, Rositá! Később még beszélünk.

A szolgáló fürkésző pillantást vetett Stembergre és Traudéra. A lányon sokáig rajta felejtette fekete madárszemét, mintha zsákmányra lelt volna.

– Ki ez, úrnóm? – kérdezte aztán indulatosan. – Újabb Schwind kisasszony? Megint hoztál magaddal egy németet, akivel más nyelven beszélsz, mint velem?

Rosita tegezte az úrnőjét, és váltakozva hol gyermekének, hol úrnőjének, máskor meg lelkecskémnek, szemem fényének nevezte, ahogy éppen a szájára jött. Az öreg szolgáló hűségével és szeretetével tudtán kívül zsarolta a senorát.

– Igen, Rosita, ezt az ifjú hölgyet Schwind kisasszony helyére vettem fel. Ő nem szobalány, és az asztalomnál fog étkezni. Neked is ehhez kell tartanod magad. Magától értetődően német, ahogyan én is az vagyok – mondta a senora portugálul.

Rosita ellenséges pillantást vetett Traudéra.

– Te nem német vagy, úrnőm, te senora Guarda vagy, egy portugál férfi felesége. Nem beszélhetsz vele németül, és nem szeretheted jobban nálam, lelkecském. Senki nem akarja inkább a javadat, mint én.

– Tudom, Rosita. De ne légy buta, és ne akard előírni nekem, mit tehetek, és mit nem. Karsten kisasszony kedves és jó, viselkedj vele okosan!

– Ő is olyan hűséges lesz hozzád, mint én vagyok? – kérdezte a komorna kétkedőn, tele féltékenységgel.

– Ebben biztos lehetsz. De most már ne tarts fel bennünket, te zsarnok! – zárta le a senora a vitát, aztán Eredhez és Traudéhoz fordult.

– Bocsássanak meg, de Rosita csakugyan zsarnok. Egyébként egészen jól érti a németet, és alkalmasint meg is tudja magát értetni. Csak tetteteli, hogy nem tud németül, mert ki nem állhatja a németeket, engem viszont szeretne kihallgatni, ha németül beszélek valakivel. Egy kicsit már gyerekes, nem szabad komolyan venni. – A senora angolul beszélt, hogy Rosita ne értse, aztán németül folytatta:

– Lépjjen be, Isten hozta nálunk, Fred! Magát is, kedves gyermekem. Legyen ez a ház az otthonuk! Mindent elintéztet, amit a levelemben kértem, Ranzio? – kérdezte a senora a gondnokát.

– Minden rendben van, senora.

– Mutassa meg Mr. Stembergnek és Karsten kisasszonynak a szobáit!

Ranzio a szemével odaintett két inast, hogy vezessék fel a fiatalembert és az ifjú hölgyet.

A verandáról jobbra és balra széles folyosók ágaztak el. Traude csodálkozva nézegetett mindkét irányba.

– Ha átöltözött, csengessen, Karsten kisasszony. Az egyik inas majd elvezeti hozzám.

Traude kissé kellemetlenül érezte magát ebben az elegáns környezetben. Csak most fogta fel teljes egészében, milyen előkelő társadalmi helyét tölt be a senora.

XI.

Traude már egy hete a senora házában lakott. Kiváló alkalmazkodóképességének köszönhetően hamar beilleszkedett új környezetébe.

Az első napokban a senora minden idejét lefoglalták az üzleti ügyek, így Traudénak szinte semmi dolga nem akadt, amitől nyugtalan és lehangolt lett. Ráadásul senior Druzzia valamilyen ürüggyel mindennap megjelent, és állandóan sóvár pillantásokat vetett rá. A lány nagyon kellemetlenül érezte magát a társaságában.

Mr. Stemberget is lekötötték az üzleti ügyek, Traude szinte egész nap nem találkozott vele. Hajnalonta, amikor még mindenki aludt, látta, hogy kilovagol, aztán estig távol volt. Így csak vacsoránál, és utána a senora szalonjában voltak rövid ideig együtt. Mindez nyomasztotta Traudét. Kellemetlen volt számára, hogy magas fizetést kap, tennivalója meg alig akad. Az is nyugtalanította, hogy bár Stemberg megtartotta a két lépés távolságot, néha azonban egy-egy pillantása elárulta, hogy szereti, ahogyan ő is szerette a férfit. De hát mi lehet ebből? Fred bizonyára alig várja a napot, hogy elhagyhassa Montevideót.

Traude félve gondolt arra az időre, amikor Fred majd eltűnik az életéből. Valószínűleg hamar elfelejti, ő azonban úgy érezte, soha többé nem tudja elfelejteni.

Igyekezett elhithetni magával, hogy minden jobb lenne, ha ismét rendszeres tevékenysége lehetne, és nem érezné magát feleslegesnek. Próbálta magát a háztartásban hasznosítani, és megkérte Ranziót, hogy találjon számára valamilyen feladatot. Ő azonban kijelentette, minden munkára megvan az embere, és ezen nem kíván változtatni, mert az csak rendetlenséghez vezetne. Egyébként a seniorának sem tetszene, mert úgy rendelkezett, hogy Karsten kisasszonyt a személyzet úrihölgyként kezelje.

Ranzio tisztelettudóan beszélt a lánnyal. Ő nem volt vele ellenséges, mint Rosita, sőt csodálta a szépségét. Traude bármit kérhetett volna tőle, csak munkát nem.

Egyik nap a lány a csodálatos kertben sétált, amely egészen a La Plata partjáig nyúlt. Gondolataiba merült, és összerezzent, amikor senior Druzzia egyszer csak elállta az útját, és behízelt módorában üdvözölte.

– Senioriták legszebbike, el vagyok ragadtatva ennyi gyönyörűség láttán – mondta aztán szenvedélyesen. – Arányló haja az első pillanatban elvarázsolt. A rabszolgája vagyok, seniorita, szeretnie kell, különben elpusztulok. Mindent a lábacskaí elé teszek, amim csak van, a szolgája leszek. Kérem, mondja, hogy remélhetek.

Traude megrémült, amikor a szenvedélyesen villogó szemekbe pillantott. Minden erejére szüksége volt, hogy kiszabaduljon a varázslatból. Egyetlen szó nélkül beszaladt a házba. Nem látta, hogy Rosita a hátsó kijárat felől éppen arra jön, csodálkozva utána fordul, majd odamegy senior Druzziához.

A férfi nevetve elmagyarázta a komornának, hogy csónakjával azért kötött ki a villa stégjénél, mert észrevette, hogy a német seniorita a kertben sétál. Alig szólt hozzá néhány szót, és máris elszaladt.

Rosita gyanakvoan kémlelt Traude után, majd senior Druzzia szemébe nézett. A férfi pénzt nyomott az öregasszony kezébe, és valamit a fülébe súgott.

Élénk sugdolózás után senor Druzzia végül elevezett, Rosita pedig szikrázó szemekkel visszament a házba.

Traude nem merte elmondani a senioritának, hogy találkozott senor Druzziával. Nem akarta, hogy azt higgye, az ő kihívó viselkedése ragadtatta ilyen szavakra a férfit.

Másnap Druzzia megint bejelentette magát a senioránál. Traude szerencsére meglátta a kertben, és a szobájába menekült. Senora Guarda nem hívatta a társalkodónőjét, nem tudta, hogy a sorozatos látogatások neki szólnak.

Délután Traude véletlenül kipillantott a kertbe. Láttá, hogy senor Druzzia ott áll a kerítésnél, és sóvár tekintetét az ablakára szegezi. A lány bosszúsan elfordult, és azon töprengett, nem lenne-e jobb, ha beszélne a seniorával a szomszédja kellemetlenkedéséről. Aztán inkább elvetette az ötletet.

Este senora Elisa magához hívatta a lányt.

– Jöjjön, gyermekem, üljön ide mellém. Végre elrendeztem az üzleti ügyeket, és van egy kis időm, mielőtt asztalhoz ülünk.

– Lehet önhöz egy kérésem, senora? – kérdezte Traude minden bátorságát összeszedve.

– Természetesen, gyermekem. Mi bántja?

– Arra szeretném kérni, hogy adjon nekem több munkát. Nagyon kellemetlen számomra, hogy alig akad dolgom. Már Ranziót is kértem, hogy bízson meg valamivel, de azt mondja, nincs számomra feladat. Így viszont feleslegesnek érzem magam.

– Ó, egek, egészen belesápadt az izgalomba! Ne higgye, hogy felesleges! Mr. Stemberg és magam is örülünk annak, hogy esténként felvidít bennünket a száraz üzleti ügyek után. Mostantól megint több elfoglaltsága lesz. Annyira elviselhetetlen volt, hogy nem töltötte ki minden percét a munka?

– Hozzászórtam, hogy egész nap szusszanásnyi időm sincs. Nem tudtam mit kezdeni a sok-sok szabad órával.

– Akkor hát szép sorban! Először is elegendő volt Rosita öreg, reszketeg kezéből. Egyre többször kihoz a sodromból. Nézze meg a hajamat! Nem vagyok hiú, de Rosita madárijesztőt csinál belőlem. Már túl öreg, de nem venném a lelkemre, hogy ezt megmondjam neki. Boldogtalanná tenném. Az embernek tekintettel kell lennie idős, hűséges szolgálóra, nem igaz? Mindamellet szeretném magam ismét a maga ügyes kezére bízni. Elkényeztetett, gyermekem. Úgy érzem, mintha egy kicsit megszeretett volna.

– Boldoggá tesz, senora, hogy így érzi.

– Azonkívül szeretném megkérni, hogy megint olvasson fel nekem. Itt mindenki idegen nyelven beszél körülöttem. Ez most kétszeres erővel nyomaszt, miután egy ideig Németországban voltam. Sokkal jobban

szükségem van magára, mint magának rám. Ha arra gondolok, hogy egy napon majd elhagy, elszomorodik a szívem.

– Soha nem megyek el, hacsak ön el nem küld.

– Talán sokkal hamarabb elhagy, mint gondolná. Lehet, hogy a két évet sem tölti ki nálam. Egy ilyen szép és kedves lányra az életben más kötelezettségek is várnak, mint hogy egy magányos vénasszonyt jókedvre derítsen. Azt hiszi, a férfiak vakok? Egyelőre azonban még itt van nekem. Túlságosan hamar nem szeretném elveszteni.

Egy óra múlva a két hölgy Fred Stemberg társaságában ült az asztalnál. A fiatalember üzleti bosszúságairól beszélt.

– Nem megy minden olyan simán, ahogyan szeretném. A munkások is sokkal lustábbak és megbízhatatlanabbak, mint New Yorkban. A legjobban ahhoz értenek, hogy lopják Isten szent napját, és ebben az egyben kitartóak is. No mindegy, bosszúság nélkül nincs üzlet. Abból nem származik nyereség, ha az ember a kemencepadkán kuksol és újságot olvas. Ráadásul a bosszankodás karcsúsít és hajlékonyá tesz.

– Bizony, kedves Fred, a tengeri út viszont inkább gömbölyít. Magam is felszedtem néhány kilót, Traude pedig valósággal kivirágzott, mint a rózsa.

– Napról napra szebb lesz – mondta Fred mély sóhajjal.

– De Mr. Stemberg! – figyelmeztette a lány a fiatalembert.

– Mi történt? Ezt sem szabad mondanom? Elisa néni, Németországban netán illetlenség azt mondani egy ifjú hölgynek, hogy napról napra szebb lesz?

– Szó sincs róla, Fred. Traude túlságosan szigorú magával – felelte a senora finom mosollyal.

– Nekem is ez a véleményem. Abban sem akadályozhat meg senki, hogy kijelentsem, örömmel várom az estét, amikor Miss Karsten szép arcában gyönyörködhetek, és minden üzleti bosszúságot elfeledhetek.

– Kedves gyermekem, még mindig azt gondolja, hogy felesleges itt?

– Ó, csak nem hitte magát feleslegesnek?

– Egy órával ezelőtt szóról szóra ezt mondta, és arra panaszkodott, hogy nincs elég munkája. Holnap egyébként áthajózunk az öblön az El Cerróra, hogy Traude megtekinthesse a vágóhidakat és a gyárat. Ha jó szelünk lesz, a yachtommal vitorlázunk át.

Egy ideig érdektelen dolgokról beszélgettek, amikor Frednek hirtelen eszébe jutott valami.

– Hogy el ne felejtsem, Elisa néni, szeretném egy különös megfigyelésemet megosztani önnel. Ahogy jöttem haza az imént, a kerítésnél egy alakot láttam lopakodni, aki a házat kémlelte. Gyorsan mögé kerültem, megkopogtattam a vállát, és megkérdeztem, hogy mit keres itt. Mit gondol, ki állt előttem, amikor megfordult és zavartan rám bámult?

Traude kérdőn nézett Fred Stembergre, a senora pedig a fejét ingatta.

– Nem tudom. Ki volt az?

– A birtokszomszédja, senor Druzzia.

Az idős hölgy döbbenten felkapta a fejét, és Traude is összerezzent.

– Azt mondja, a ház körül ólálkodott? – kérdezte a senora.

– Legalábbis a kert körül. Egy ideig figyeltem, mit művel.

– Aztán mi történt?

– Amikor felismertem, gúnyosan megkérdeztem tőle, hogy netán valamit elveszített a kertben. Zavartan nevetgélt, s azt mondta, csak annak örül, hogy esténként ismét fényt lát az ön ablakaiban, és üdvözetét küldte a hölgyeknek.

– Nem tudom, miért tanúsít senor Druzzia élénk érdeklődést a házam iránt. Soha nem voltunk túlságosan jó viszonyban.

– Ki tudja, Elisa néni, talán mégiscsak a titkos hódolója? – ugratta Fred az idős hölgyet.

– Isten őrizzen tőle!

– Ő a barátjának nevezte magát.

– Nem szeretném, ha az ellenségem lenne, azt viszont még kevésbé, hogy a barátom legyen.

– Úgy ólálkodik itt, mint egy epekedő szerelmes. Lehet, hogy valamelyik szolgálóra pályázik?

– Ez legalább magyarázat lenne a viselkedésére. Azt mondják, szerelmi kalandokra bármikor kapható. Örülnék, ha e tekintetben is megkímélné a házamat.

Amióta Druzziáról beszéltek, Traude titokban küszködött magával. Nem tudta, elmondja-e, hogyan viselkedett vele. Bevallhatja-e, hogy ez az alak, akitől undorodik, mintha csúszómászó lenne, az alantas vágyaival üldözi? A lány szeme elárulta, hogy nyugtalan. Fred közelebb hajolt hozzá.

– Miért ilyen ijedt a tekintete, Miss Karsten? Egészen elsápadt. Egyébként teljes mértékben igaza van. Druzziának rettenetes a szeme.

– Iszonyú ember – mondta Traude megborzongva. – Kígyószeme van.

– Kígyószem... Igen, igaza van. Ilyen szemekkel bénítja meg a kígyó az áldozatát, mielőtt lenyeli. A férjem sokszor ugratott vele, de aztán bevallotta, hogy minden nő irtózik Druzziától. Gátlástalan alak, s van már annyi a rovásán, hogy megérett a patkányok szigetére. Viszont pontosan tudja, hogyan lehet ügyesen és büntetlenül megkerülni a törvényt. Igen kellemetlen, hogy mostanában gyakran keresztezi az utamat.

Traude tudta, hogy ő az, aki idevonzza senor Druzziát.

– Szomorú, hogy az ilyen embereket nem lehet elriasztani – mondta félénken.

Fred nevetve nézett rá.

– Ne legyen ilyen rémült, Miss Karsten! Alkalmasint majd érthetően tudomására hozom a kigyószeműnek, hogy semmi keresnivalója itt.

– Inkább ne tegye, Fred! – mondta Elisa néni. – Most pedig ne beszéljünk többet arról az alakról, különben Traude még a rettenetes szeméről álmodik majd. Különös, hogy az ember egy idegen országban soha nem érezheti egészen otthon magát. Amíg a férjem és a fiam éltek, ők jelentették számomra az otthonot. Annak ellenére, hogy Amerikában mindig jól ment sorom, sokkal jobban, mint Németországban, nem tudok szabadulni attól az érzéstől, hogy itt soha nem verhetek igazán gyökeret. Hontalan vagyok, mert nincs senki, aki hozzám tartozna.

– Át kellene jönnie hozzánk New Yorkba, Elisa néni, örökre. Maud tárt karokkal fogadná, akárcsak az édesapja, rólam már nem is szólva. Mi valamennyien együtt érzünk önnel.

– És az üzleti ügyeim?

– Azok mindenképpen a fejére nőnek egy idő múlva. Ennyi minden egy hölgynek egyszerűen túl sok. Ha már erről esett szó, elárulom, hogy Ernest nagybátyámmal egyszer hosszan vitáztunk erről. Az a véleménye, hogy az üzemeiből, gyáraiból részvénytársaságot kellene létrehozni, Elisa néni. Aztán felvesz egy szorgalmas igazgatót, és már vissza is vonulhat.

– Időnként nekem is eszembe jutott ez a gondolat, de mindig abban reménykedtem, hogy megtalálom a fiamat. Talán érdekelné ez a munka, és örömet okozna neki. Elvégre az én vérem is ott csörgedezik az ereiben, nemcsak az apjáé. De hát most már mindez nem érdekes. Azt hiszem, közelebbről is tanulmányozni fogom a nagybátyja elképzeléseit. Végül is mi akadályozhat meg abban, hogy szedjem a sátorfámat? Semmi, két sír kivételével.

– Azok azonban nem vigasztalhatják. A két szeretett ember emlékét magával viszi, bárhová menjen is.

– Ezt még komolyan meggondolom, kedves Fred. Egyelőre köszönöm, hogy szívesen látnának New Yorkban. Csábít a lehetőség.

– Ennek őszintén örülök, Elisa néni.

– És maga, Traude? Ugye, maga is szívesen menne New Yorkba?

– A senora tudja, hogy a bátyám New Yorkban él. Ezer örömmel repülnék oda.

– Nos, majd meglátjuk, mit tervez velünk a sors, gyermekem.

Röviddel ezután az idős hölgy felemelkedett.

– Ideje lepihenni, különösen magának, kedves Fred.

Maga koránkelő, és addigra mindig megfuttatja a lovaimat, amikor mi még a másik oldalunkra fordulunk. Úgy látom, kevés alvással beéri.

– Viszont mélyen alszom, Elisa néni. Azt hiszem, egy óra alatt többet pihenek, mint ön egész éjjel – tréfálkozott a fiatalember.

Miután Fred elbúcsúzott, a senora Traudéhoz fordult.

– Jöjjön, lehet, hogy Rosita megint elaludt. Újabban gyakran előfordul.

A komornát csakugyan az előszobában találták. Egy kényelmes karosszékben szundikált.

– Ha felébresztem, olyan álmos, hogy mindent összekever. Ilyenkor inkább lemondok a segítségéről.

Traude segített a senorénak a vetkőzésben.

– Kérem, ébressze fel Rositát, hogy ő is lefekhessen. Mondja meg neki, hogy hozzon nekem egy pohár friss vizet. Utána maga is lepihenhet.

A lány elbúcsúzott, és kiment a senora hálósobájából. Kíméletesen felkeltette az öreg komornát. Rosita álmosan nézett fel rá.

– Mi van? – kérdezte, s a szeme ellenségesen megvillant, amint megpillantotta Traudét.

– Az úrnő vizet kíván, Rosita. Lefeküdt, mert maga itt aludt, és nem akarta felébreszteni.

– Nem aludtam, csak a szememet hunytam be egy kicsit, – replikázott Rosita, és besietett a senora hálósobájába.

Traude hallotta, hogy Rosita izgatottan locsog, úrnője pedig kedvesen igyekszik megnyugtatni. Aztán a komorna kijött a vizeskancsóval, és dühödten Traudéra meredt.

– Nem kellene nekünk ide sárga hajú németek. Egyedül akarom szolgálni az úrnőt, senki nem tolakodhat be ide - sziszegte a fogai között.

Traude visszavonult a szobájába. Nem kapcsolta fel a lámpát, az ablakhoz lépett, és mélyet lélegzett a hűvös esti levegőből. Hirtelen összerezzent. A kerítés túloldalán ott állt senor Druzzia, és az ablakára szegezte a tekintetét. A lány rémülten becsukta az ablakot, összehúzta a függönyt, és csak utána gyújtott villanyt. Kezét a szívére szorította, és imát rebegett.

– Mennyei atyám, védj meg ettől a rettenetes embertől!

Nem tudta, miért fél senor Druzziától, de úgy érezte, szerencsétlenség fenyegeti a személyében.

XII.

A következő reggel Traude levelet kapott a bátyjától.

„Kedves Traudém!

Szívesen írtam volna hamarabb, de nem jutottam hozzá, mert késő éjszakáig dolgozom. Húgocskám, új beosztásom van! Csodálkozni fogsz, ha

elmesélem, mennyit javult a helyzetem. A Stemberg Társaság osztályvezetője lettem Philadelphiában, és több mint kétszeresére nőtt a keresetem. A tesztpilótaságnak vége. Hogyan jött ez az egész? Mr. Stemberg hirtelen felfedezte, hogy túl nagy luxus engem tesztpilótaként foglalkoztatni, és több hasznomat venné itt, Philadelphiában. Többet is mesélhetnék erről, de csak túl hosszúra nyúlna a történet. Később majd mindent megtudsz. Mindenesetre anélkül jutottam előbbre, hogy bármit is tettem volna érte. Megváltás számomra, hogy más környezetben élhetek.

Mély érdeklődéssel és együttérzéssel olvastam, amit senora Guarda sorsáról írtál. Azóta mindig az jár a fejemben, hogy azonosnak kell lennie a szép, ünnepezt énekesnővel, Elisa Gartnerral, akinek a képét egy képes újságban láttuk. Emlékszel még, apa kitepte a kezünkből és tűzre hajította a lapot, mert mindent, ami a színházzal összefüggésben volt, megvetendőnek tartott. Arra is emlékezhetsz, hogy még egy példányt vásároltam a lapból, kivágtam belőle az énekesnő képét, és évekig magammal hordtam. Nagyon mély benyomást tett rám az a fotó, ma sem tudom, miért.

Nem ifjonti rajongás volt, hanem leírhatatlan tisztelet. Az a fénykép olyan világot testesített meg számomra, amelytől apánk eltiltott bennünket, bár mindketten vágyakoztunk utána. Kérdezd meg egyszer a seniorát, hogy nem Elisa Gartner volt-e a művészneve. Még most is megjelenik előttem szép arca, ha rá gondolok. Különös egybeesés, hogy a senora rokonságban áll Stembergékkel, és hogy Fred Stemberggel hajóztál át az óceánon. Megnyugtató, hogy biztos körülmények között tudhatlak. Ezért nem is akarlak rábeszélni, hogy add fel az állásodat, jóllehet most már gondoskodhatnék rólad. Olyan életet viszont, amelyben jelenleg részed van, nem tudnék biztosítani számodra. Azonkívül az én kishúgom büszke az önállóságára, igaz-e?

Sok minden foglalkoztat, Traude, s valakinek okvetlenül beszélnem kell róla. Ki állhatna közelebb hozzám, mint éppen Te? Szeretem Maud Stemberget, imádom, és csak az a remény éltem, hogy viszontláthatom. Ne ijedj meg, semmi bolondságra nem gondolok, és két lábbal állok a földön. Ha Isten is úgy akarja, hogy boldog legyek, egyesít Maud Stemberggel, ám ha nem akarja... Jaj, Traude, akarnia kell!

Ne nyugtalanodj, férfi vagyok, és nem halok bele, ha összetörik a szívemet, a szerelem viszont boldoggá tesz. Bárcsak tudnád, milyen izgalmas teremtés Maud Stemberg!

Még valamit! Mondd meg a seniorának, hogy forduljon a berlini Lachs & Co. Tudakozóirodához, ha eltűnt fia után akar kutatni. Ez a cég már lehetetlennek tűnő feladatokat is megoldott.

Ezzel mára zárom soraimat, húgocskám. Írj mihamarabb Philadelphiába, a Stemberg Társasághoz! Testvéri szeretettel csókol

Traude boldogan olvasta végig a levelet. A legmélyebb benyomást az tette rá, hogy bátyja beismerte, szerelmes.

Különös, hogy Heinz szívét Maud Stemberg hódította meg, az övét pedig Fred Stemberg. Az a két ember, akiről Ernest Stemberg úgy határozott, hogy össze kell házasodniuk, most az ő és Heinz sorsává váltak.

Vajon a bátyja szerelme ugyanolyan reménytelen, mint az övé? Traude örült Heinz előléptetésének. Biztos volt benne, hogy új beosztásában is megállja majd a helyét.

Aztán a lány még egyszer elolvasta azt a részt, ahol Heinz a senioráról írt. Egészen pontosan emlékezett arra a jelenetre, amikor apjuk sápadt arccal elégette a szép énekesnő fényképét. Traude azt sem felejtette el, hogy a fotóhoz tartozó cikk azt adta hírül, hogy Elisa Gartner visszavonult a színpadtól, és már csak egy nagy jótékonyági koncerten lép fel utoljára.

A lány magához vette a levelet, és lement reggelizni. Kivételesen ma Fred is otthon volt még.

– Levelet kapott, Traude? Remélhetőleg jó hírekkel – kérdezte a senora.

– A bátyám írt, és valóban jó híreket kaptam. Ha nem tartja szerénytelenségnek, kérdeznék öntől valamit, senora.

– Kérdezzen csak, kedves gyermekem!

– Elisa Gartner volt a művészneve, senora?

– Pontosan. Hogyan jött rá?

– A bátyám leveléből. – Traude felolvasta azt a részt, amelyet Heinz a senioréről írt.

– Örülök, hogy tudtomon kívül is így sok tiszteletet és megbecsülést kaptam.

– A cikkben az állt, hogy kár lenne, ha a színpadról eltűnne ez a ragyogó csillag.

– Emlékszem, az volt az utolsó nyilvános fellépésem. Férjemmel és Fernandóval, a fiammal New Yorkban voltunk, és megkértek, hogy vegyek részt azon a jótékonyági koncerten. Az újságok hosszú cikkeket írtak rólam, és a fényképem minden lapban megjelent. Hol vannak már azok az idők! Akkor még boldog asszony és anya voltam... írja meg a bátyjának, hogy azonos vagyok a bizonyos Elisa Gartnerrel, és örülök, hogy tetszett neki a fotóm.

– A fivérem azt is írja, hogy a seniorénak a berlini Lachs & Co. Tudakozóirodát kellene megbíznia, ha meg akar tudni valamit a fiáról. Ez a cég igen eredményesen dolgozik ezen a területen.

– Köszönöm, kedves gyermekem, éppen ehhez az irodához fordultam Berlinben, az elutazásom előtt. Mások is ajánlották őket. Most már bizonyos, hogy csakugyan jók.

– A bátyjáról is jó híreket kapott? – kérdezte Fred Stemberg.

– A lehető legjobbakat. Az a szerencse érte, hogy Mr. Ernest Stemberg felfigyelt rá. Sokat javult a helyzete, osztályvezető lett a Stemberg Társaság philadelphiai részlegénél.

– Szóval a karosszériaüzemben. – Erre a posztra már régóta keresett a bácsikám alkalmas embert. A bátyja ezek szerint igen energikus és tetterős egyéniség. A nagybátyám egyébként legutolsó üzleti értesítéseiben arról tájékoztatott, hogy a karosszériaüzemben új szelek fűjnek. Talált végre egy rendkívül szorgalmas embert, aki véget vet a zűrzavarnak. Most már tudom, hogy az ön bátyja ez az ember. Ha a bácsikám valakiről jót mond, az felér a legmagasabb kitüntetéssel.

– Kimondhatatlanul örülök, hogy a bátyámnak ilyen jól alakult a sorsa. Egyébként Heinznek hívják.

– Heinz? Így hívták az első házasságomból született fiamat is – mondta a senora.

– Ez a név Németországban igen kedvelt.

– Számomra azonban sok szenvedést, fájdalmat és csillapíthatatlan vágyakozást jelent.

– Inkább beszéljünk másról! Mikor indulnak az El Cerróra?

– Mindjárt reggeli után.

– Jó szelük lesz a vitorlázáshoz. Most pedig ajánlom magamat. Viszontlátásra este, hölgyeim!

Amint egyedül maradtak, Traude úrnőjéhez fordult.

– Rosita tegnap este mérges volt, mert nem ébresztettük fel és én segítettem önnek. Dühösen nézett rám, és azt mondta, hogy nem kellene ide sárga hajú németek.

– Most már csakugyan kereszt a vállamon. Napról napra gyerekesebb és bolondabb a féltékenységétől. Tegnap este velem is úgy viselkedett, mint egy neveletlen gyerek. A lehető legkomolyabban azt követelte, hogy azonnal küldjem el magát. Úgy látom, hatalmi szóval tudom csak észre téríteni. No de ne rontsuk el ezzel a szép reggelt! Készüljön fel a vitorlázásra, és küldje be hozzám Rositát, hogy segítsen nekem.

Traude sem az előszobában, sem a szolgák lakrészében nem találta Rositát. Az egyik inastól megtudta, hogy a komorna nemrégén a hátsó kapun át kiment a kertbe.

A lány Rosita után küldhette volna az inast, de jólelkiségében alkalmat keresett arra, hogy néhány kedves szót szóljon az öreg komornához. Kiment

tehát a kertbe, és azt látta, hogy Rosita a kerítésnél éppen élénken tárgyal senor Druzziával.

Traudét kényelmetlen érzés kerítette hatalmába. Gyorsan vissza akart húzódni, de Druzzia már észrevette. Valószínűleg Rosita figyelmét is felhívta a lányra, mert a komorna odasietett hozzá, szokásával ellentétben szinte már tolakodó kedvességgel beszélgetni kezdett vele. Senor Druzziáról is áradozott.

– Elragadó senor... kedves senor... és gazdag, nagyon gazdag. Neki még nem lenni senora, és ha ő valaki elvesz, akkor nevethet, aki őt megkap. Ő megmondta nekem, eláruljam maga kedvenc virágja. Hallani, maga szereti rózsákat. Ejnye, ejnye, senor nézte mélyen a maga szemébe, ő... na, hogy is mondják... beleszerette magába,

Traude a homlokát ráncolta.

– Nem kellene rólam társalognia senor Druzziával, Rosita.

– Ó, ó, csak he olyan büszkén! Az ember soha nem tudhatja. Senor Druzzia gazdag ember, nagy birtoka van, szép háza Montevideóban. Az ember lánya ne kerülje el a szerencsáját.

– Kérem, egy szót se többet, Rosita! Nem akarok hallani senor Druzziáról. Ha mondanivalója van számomra, jöjjön el hozzám. Majd megmondom a szemébe, mit gondolok róla.

Druzzia mozdulatlanul állt a kerítés mellett, és meredten nézte Traudét. Amint a lány odapillantott, meghajolt és csókot dobott neki.

– Micsoda alak! Elment az esze – tört ki a lányból.

– Esze elment, mert beleszerelmesedett sárga hajú német senoritába – súgta Rosita.

Traude jószándéktól vezérelve indult a komorna keresésére, de most már a legszívesebben alaposan leteremtette volna. Az öregasszony szeme mérges villámokat lövellt a lányra, aki komor arccal nézett utána. Belátta, nem halogathatja tovább, senora Guarda tudomására kell hoznia, hogyan viselkedik vele Druzzia, és hogy még Rositával is összejátsszik.

Miután átöltözött, úrnőjéhez sietett. Ott találta nála Rositát, aki szemmel láthatóan már előadta a történetkről a saját változatát, mert a senora felettébb hűvösen, fogadta a lányt,

– Rosita azt mondj a maga és senor Druzzia között szerelem szövődött, és magát hamarosan senora Druzziának fogják hívni. Hogy értsem ezt, gyermekem?

Traude a felháborodástól hol elpirult, hol meg elsápadt, miközben elmesélte a senorának minden baját és félelmét.

– Már rég el kellett volna mondanom, de igen kínosan éreztem magam, ezért halogattam a dolgot. Druzzia úr visszatásító ember, és szégyellem, hogy szemérmetlenül zaklatni merészel. Mit gondolhat rólam, senora?

Traude végtelenül felindultan beszélt. Rosita próbálta megérteni, de alig valamit sikerült felfognia a szavaiból. A senora szorongva hallgatta Traudét. Csak most vette észre, hogy komornája kíváncsian mered rájuk.

– Elmehetsz, Rosita, nincs már rád szükségem. Mondd meg Danielónak, hogy tíz perc múlva lent leszünk a csónakkikötőben.

Az öreg komorna vonakodva távozott. Szeme szinte átkokat szórt Traudéra.

Amint a két hölgy egyedül maradt, a senora megfogta társalkodónője kezét.

– Szegény gyermekem, azonnal szólnia kellett volna. Most már legalább tudom, mi vonzza Druzziát a házamhoz.

– Kérem, higgye el, senora, a leghalványabb jelét sem adtam a biztatásnak.

– Természetesen hiszek magának. Druzzia közismerten gátlástalan Don Juan. Csak megszerezni akarja, elvenni nem. A legjobb lesz, ha elkerüli. Egyelőre tanácstalan vagyok. Még az unokaöcsémnek sem szeretnék erről beszélni.

– Az Istenért, ne tegye! – szaladt ki Traude száján..

– Hosszas töprengés nélkül megleckéztetné Druzziát. Nem hagyhatjuk, hogy idáig fajuljon a dolog. Az olyan ember, mint Druzzia, könnyen kést ránt. Fred sem sokat teketóriázna vele. Gyermekem, ez az ügy megint megkeseríti montevideói napjaimat. De ne nehezítsük meg a saját dolgunkat! Remélem, Druzzia hamarosan belátja, hogy magánál nem ér célt. Amilyen gyorsan fellángolt, ugyanolyan gyorsan le is hűl majd. Rositának megtiltom, hogy Druzziával fecsegen. Most pedig azonnal indulunk, irány az öböl és a vitorlás! Ott majd ismét szabadabb és könnyebb lesz a szívünk.

– Örülök, hogy most már mindent tud, senora.

– Gyermekem, ismerem magát, és tudom, hogy teljesen ártatlan.

XIII.

Maud Stemberg zokszó nélkül viselte Heinz Rutland távollétét, de édesapja észrevette, hogy az arca halványabb, máskor olyan csillogó szeme pedig fénytelen. Ez természetesen bántotta minden apák legkedvesebbjét.

– Holnap Philadelphiába utazom, hogy megnézzem, mire ment Rutland – jegyezte meg, amikor egyik nap együtt reggelizett a lányával.

Maud elsápadt, és vágyakozó szemmel nézett az édesapjára.

– Sokáig maradsz?

– Holnapután már jövök is vissza. Mit kezdesz magaddal két napig?

– Gondolatban minden lépésedet követem.

– Más terved nincs?

– Nincs.

– Akkor akár el is kísérhetsz. Vagy talán unnád magad?

Maud szótlanul nézett az édesapjára.

Nos? Nincs kedved hozzá? – kérdezte az öregúr még egyszer, látszólag teljesen ártatlanul.

Maud felugrott, és viharosan csókolgatni kezdte az édesapját.

Ernest Stemberg meghatottságával küszködve eltolta magától.

– A végén még agyonnyomsz! Ennyire örülsz Philadelphiának?

– De hiszen tudod, édesapám.

– Szóval ilyen mély az érzés?

A lány szívére szorította a kezét.

– Ennél is mélyebb – sóhajtotta.

– Egy feltételem azért van.

– Éspedig?

– Hogy ismét pirosposztság legyen az arcod és csillogjon a szemed. Nem bírom tovább nézni, ahogyan mostanában járkálsz.

– Pedig nagyon bátor voltam, apa.

– De csak látszatra. Belül is bátornak kell lenned, és nem szabad csüggedned.

– Apácskám, te vagy a világon a legjobb ember.

– Igazán? Rájöttél? Akkor meg végképp nem értem, miért vagy sápadt. Azt hiszed, boldoggá teszel, ha ilyennek látlak?

– Ezentúl másként lesz, apa.

– El is várom.

Másnap reggel apa és lánya elutazott Philadelphiába. Stemberg nem jelentette be magát előre. Teljesen váratlanul egyszer csak megjelent a karosszériaüzem udvarán. Maud is vele volt. Látták, hogy Heinz Rutland néhány munkásnak éppen azt magyarázza, miként lehet a karosszériákat egyszerűbben és könnyebben mozgatni.

– Fele idő, fele annyi erő és fele költség, ha jól fogják meg – mondta a fiatalember.

Azonnal meg is ragadta a karosszériaelemet. Az emberei követték a példáját, mert nem akartak szégyenben maradni. A munkások csodálkozva nézték, hogy mekkora erő szorult az inas testbe. Stemberg úr és a lánya is elámult.

– Ezt a fenegyereket! Láttad, Maud? – kérdezte az Öreg Stemberg.

Lánya csillogó szemmel bölintott.

Miután az első karosszériát feltették a hosszú szállító járműre, Heinz megfordult, leporolta a kezét, és indult volna vissza az irodaépületbe.

Ekkor pillantotta meg apát és lányát. Összerezcent, de aztán gyorsan visszanyerte az önuralmát, és odasietett a főnökéhez.

– Mr. Stemberg, örülök, hogy látom – mondta remegő hangon, miközben tekintete a lány arcán nyugodott. Találkozott a pillantásuk, s mindketten úgy érezték, hogy megszűnt körülöttük létezni a világ.

Stemberg hátratólta homlokából a kalapját, mintha melege lenne. Egy darabig hagyta, hogy a két fiatal egymásba feledkezzen.

– Úgy látom, az öröm elnémította, Rutland – mondta aztán.

Heinz elmosolyodott.

– Elnézést, Mr. Stemberg, csak meglepett a jövetelük. Megengedi, hogy Miss Stemberget is üdvözöljem?

– Ez nyilván így illendő.

– Kimondhatatlanul örülök, Miss Stemberg, hogy ismét láthatom.

Maud a kezét nyújtotta, s Heinz boldogan megszorította az ujjait.

– Az öröm kölcsönös, Mr. Rutland. Éppen tanúi lehettünk, ahogy gyakorlati bemutatót tartott a munkásoknak. Mesés volt.

– Igen, az volt. Azért jöttem, hogy meggyőződjek róla, eredményesen valósította-e meg az elképzeléseit. A lányom is kíváncsi, ezért kísért el.

Heinz meghajolt.

– Körbevezethetem önöket, Mr. Stemberg?

– Nem akarja előbb értesíteni az embereket, hogy itt vagyok? – kérdezte az idős úr, s közben fürkészőn nézte Heinzet.

– Jobban örülnék, ha bejelentés nélkül tenné meg az ellenőrző körutat. Így közvetlen benyomást szerezhet arról, hogy nem csupán a látogatásakor mennek rendben a dolgok.

Stemberg jóleső érzéssel nézett a fiatalemberre.

Heinz Rutland az egész üzemen körbevezette apát és lányát. Sehol nem találtak okot mérgelődésre vagy elégedetlenségre. Stemberg észrevette, hogy új szelek fújnak a részlegben, és elégedetten állapította meg, hogy az emberek Rutland egyetlen szavának, pillantásának is engedelmeskednek.

„Ez a pokolfajzat néhány hét alatt valóban csodát művelt” – gondolta.

Miután a szemlét befejezték, Stemberg az üzleti könyveket is átnézte, de azokban sem talált kifogásolnivalót.

– Vezessen az irodájába, hogy zavartalanul beszélhessünk – mondta utána.

Heinz rendkívül egyszerűen rendeztette be az irodáját. Valamennyi bútordarab a célszerűséget szolgálta. Az íróasztal az ablaknál állt, előtte egy nem túl kényelmes szék. A fiatalember ezt tolt oda Maudnak. Aztán a sarokból egy faszéket húzott elő, amelyet Stembergnek ajánlott fel. Ő maga állva maradt.

– Igen szerényen rendezkedett be, Rutland.

– Elég ez nekem. Még nem volt időm arra, hogy változtassak valamit az irodámban.

– Most már ideje lenne. Ennek a helyiségnek elegánsabbnak kell lennie.

Heinz izgatottabb volt, mint mutatta. A keze is remegett egy kicsit. Beleakadt a kabáthajtókájába, s a tárcája leesett a földre, éppen Mr. Stemberg és Maud lába elé. A tárcából egy ifjú hölgy fényképe csúszott ki.

Apa és lánya döbbsen meredt a fotóra. Mielőtt Heinz felvehette volna a tárcáját és a képet, Stemberg lenyúlt a fotóért és felemelte. Gyönyörű ifjú hölgy nézett vissza rá a képről, alatta pedig szép betűkkel ez állt: „Soha ne feledd a te Traudédát!”

Stemberg arca megkövült. Egy pillanatilg tétovázott, aztán gyors elhatározással odanyújtotta Maudnak a képet. Ha csalódnia kell, jobb, ha minél hamarabb átesik rajta.

A lány holsápadt lett. Belenézett Traude Karsten gyönyörű, nagy szemébe, és úgy fájt a szíve, mint még soha életében. A kép alatti betűk vitustáncot jártak a szeme előtt.

Heinz közben felvette a tárcáját, és csodálkozva nézte a két megkövült arcot.

Nem fogta fel azonnal, mi történt. Még csak nem is sejtette, hogy Maudot féltékenység kerítette hatalmába, Stemberg pedig azt hiszi, Traude a kedvese.

Maud végül remegő kézzel visszaadta a képet Heinznek.

– Ki ez? – kérdezte színtelen hangon.

A fiatalember végre észrevette a lány szemében a féltékenység fájalmát, és felfogta, miről van szó.

„Féltékeny az én kis Traudémra?” – gondolta. Megsimogatta a fényképet, és Maud szemébe nézett.

– A húgom. Ugyan csak a féltestvérem, de nagyon szeretem.

A vér visszatért Maud arcába, és még a szeme is párás lett a megkönnyebbüléstől.

– A húga. Vagy úgy... Azt hittem...

Heinz nyugodtan nézett a lányra.

– Nem, Miss Stemberg, ön nem hitt mást, nem hihetett mást.

– Az ember időnként nem ura a gondolatainak.

Közben Mr. Stemberg is magához tért. Ő azonban nem volt hiszékeny fiatal lány, és a dolog végére akart járni.

– Nagyon szép ifjú hölgy a húga. Hol él?

– Jelenleg Montevideóban, ahová a Cap Polonio vitte.

– Micsoda? A húga a Cap Polonióval utazott?

Apa és lánya döbbsen nézett Heinzre.

– Igen, méghozzá senora Guarda társalkodónőjeként. A senora társaságában utazott Mr. Fred Stemberg is.

– Most már értem. Traude Karstennak hívják a húgát, igaz? Világosbarna haja és barna szeme van.

– Így igaz.

Maud édesapja vállára tette a kezét.

– Ő az az ifjú hölgy, akiről Fred írt nekünk. Nem sejtettük, Mr. Rutland, hogy Elisa néni társalkodónője a maga húga. Az unokabátyám azt írta, hogy szép és kedves. Hát nem az ég akarata ez az egész?

Stemberg hangosan szuszogott, mintha nem kapna levegőt.

– Adja csak vissza a képet egy kicsit, Rutland! Érdekel az ifjú hölgy, mert egy igen kedves rokonunk alkalmazásában áll.

Heinz odaadta főnökének Traude fotóját.

– Szép, kedves arc, meg kell hagyni. El tudom képzelni, hogy a legjózanabb férfi fejét is képes elcsavarni. Nos, beszéljünk másról! Szóval ezt az irodát jobban fel kell szerelni. Magának reprezentálnia is kell, igazgató úr. Remélem, elnyerte a tetszését ez a cím.

Heinz bénultan állt, és szájátva meredt a főnökére. Aztán látta, hogy Maud átkulcsolja édesapja nyakát, és viharosan megcsókolja. A fiatalember tudta, hogy az igazgatók rendkívül fontos személyiségek a Stemberg Társaságnál. Képtelen volt felfogni, hogy most már ő is egy közülük.

– Nyilván tréfál velem, Mr. Stemberg – mondta rekedten.

Az öreg úr kibontakozott Maud karjából.

– Egy pillanat... a lányom a kedveskedésével megzavarta hivatalos tárgyalásunkat. Azt kérdezi, tréfálok-e? Maga még zöldfülű, különben tudná, hogy üzleti ügyekben nem ismerek tréfát. Kérem, igazgató úr, hívja össze a nagyterembe az alkalmazottakat és a munkásokat, hogy bemutathassam, nekik új igazgatójukat. Amint összejöttek, én is átmegegyek a lányommal.

– Megköszönhetem előbb önnek a bizalmat és a nagy kitüntetést?

Stemberg kezet nyújtott Heinznek.

– Maga kiérdemelte a kitüntetést, méghozzá határozott, céltudatos munkával, amelyet ebben a kissé mostohagyerekként kezelt részlegben nyújtott. Rossz üzletember lennék, ha nem értenék ahhoz, hogy a megfelelő embereket a megfelelő beosztásba helyezzem. Most pedig hívja össze az embereket!

Maud is kezet nyújtott Heinznek.

– Gratulálhatok, igazgató úr?

A fiatalember meghajolt, egy pillanatra Maud kezére tapasztotta az ajkát, aztán elhagyta az irodát.

Este mindhárman Stembergék szállodai szalonjában ültek. Az öregúr ide kérte a vacsorát, hogy senki ne zavarja őket. Heinznek Németországról kellett mesélnie, a múltjáról és a húgáról. Arról egy szó sem esett, ami Maudot és

Heinzet a leginkább foglalkoztatta. Stemberg úgy tett, mintha mit sem tudna epekedő szerelmükről.

Az öregurat egyszer csak telefonhoz hívták. New York-ból keresték. Felállt, de az ajtóból még visszaszólt:

– Azonnal itt vagyok.

Amint az ajtó becsukódott mögötte, Heinz megragadta Maud kezét, és beletemette az arcát. Nem szólt egy szót sem, némán küszködött elfojtott izgalmával.

A lány a fiatal férfi fejére tette a másik kezét, és gyengéden simogatta a haját.

– Várnunk kell, türelmesen várunk, Heinz Rutland, amíg a boldogságunkat nem kapjuk meg apám kezéből. Megígértem neki, hogy így lesz. Nem nyújtja hosszabbra a próbatételünket, mint amennyire szükségesnek tartja. Mi pedig kiálljuk a próbát, igaz?

A fiatalember felemelte a fejét. Egyetlen pillantása mindent elmondott, amit a lány iránt érzett. Így ültek kéz a kézben, amíg Mr. Stemberg vissza nem jött. Kutató tekintettel végigmérte őket, és elégedett volt az eredménnyel.

Az este ezután is békés egyetértésben telt.

XIV.

Traude Karstent a senora apróbb vásárlással bízta meg, mivel nem érezte jól magát. Így a lány egyedül ment az üzletbe, ahol már járt néhányszor.

Amikor a bolt előtt kiszállt a kocsiból, hirtelen ott termett mellette senor Druzzia. Elállta az útját, és ráfüggesztette sóvár tekintetét.

– Imádott senorita, kérni önt, ahogy tudok, meghallgatni engem. Lenni szerelemtől nagyon beteg. Kér, nem lenni kemény szív hozzám. Mondani meg, hogyan tudunk lenni együtt egyszer ketten. Sokat kell elmondani önnek enyém szerelemről. Akarok minden kívánsága teljesíteni. Mikor láthatom önt viszont?

Traude kővé dermedten állt ott. Rettenetesen érezte magát az erőszakos, visszataszító ember társaságában. Rémülten félrelökte, és szó nélkül besietett a boltba.

El kellett intéznie, amivel megbízták, közben csaknem megfojtotta a félelem, hogy Druzzia esetleg megvárja. Úgy érezte, veszély fenyegeti. Arra gyanakodott, a senor Rositától tudhatta meg, hogy ebbe az üzletbe készül.

Félénken lépett ki az utcára. Druzzia ott állt a kocsinál. A lány a legszívesebben elmenekült volna, de aztán minden erejét összeszedte, és odament az autóhoz. A férfi mély meghajlással kinyitotta előtte az ajtót.

– Nem tudok önt elhagyni, lenni tele szerelem, nekem kell önt megkapni. Lorenzo Druzzia még soha nem kívánta hiába asszony. Gondolja meg, mondja nekem igen, különben én teszek valami rossz. Nekem kell, nekem kell... szeretem önt!

Traude sápadtan és zavartan ült a kocsiban, amíg Druzzia hátralépett. A lány felzokogott, amikor az autó végre elindult. Rettenetes félelem fészkelte be magát a lelkébe.

Amint hazaért, azonnal felkereste a senorát, és elmesélte neki, mi történt.

– Úgy gondolja, Rosita árulta el, hová megy?

– Más magyarázatot nem találok, senora,

– Nincs értelme, hogy Rositát megkérdezzük. Nyugodjon meg, kedves gyermekem, az ilyen vad szenvedély többnyire gyorsan lelohad.

Traude felment a szobájába, hogy átöltözzön. Amint kinyitotta az ajtót, elrémült a látványtól, és földbe gyökerezett a lába. Ahová csak pillantott, mindenütt rózsák tömkelege állt, az összes elképzelhető színben. Vázában, kosarakban, minden helyet betöltötték, és nehéz illatot árasztottak.

A lány habozva belépett a szobába. Az asztalon az egyik kosárban, amely tűzpiros rózsákkal volt tele, felfedezett egy névjegyet.

„Lorenzo Druzzia nem kíván mást, mint rózsákkal hinteni tele élete útját. Nincs más vágya, mint megkapni az aranyhajú senoritát.”

Mit merészel ez az ember? Hogy kerültek ide ezek a virágok? Traude úgy érezte, megfullad a rózsairlattól. Az ablakhoz sietett, sietve kinyitotta, majd lerohant a senoréhoz. Felháborodva számolt be arról, amit a szobájában talált.

- Ez már sok! Mit képzelsz ez a Druzzia? Még a házam nyugalmára sincs tekintettel? Hívja ide Rositát! A jelek szerint része van a dologban. Napok óta arról locsog, hogy a német senorita megcsinálhatja a szerencséjét. Valószínűleg azt képzeled, hogy így megszabadulna magától. Szinte megzavarodott a féltékenységtől. Hívja csak ide! Határozottan kell vele beszélnem.

Traude csengetett, mire azonnal megjelent Rosita. Bizonyára az ajtónál hallgatózott.

– Hogyan kerültek a rózsák Karsten kisasszony szobájába? Neked tudnod kell, Rosita.

A komorna álnok pillantást vetett Traudéra.

– Igen, szemem fénye, természetesen tudok róla. Senor Druzzia küldte ide a kertészét a virágokkal, és arra kért, díszítsem fel a német senorita szobáját a rózsákkal. A szegény senor... nagyon szereti a német senoritát, neki azonban hideg a szíve.

– Miért nem jelentetted nekem, hogy itt járt a kertész? Tudhatod, hogy Karsten kisasszonyt nem érdekli senor Druzzia.

– De lelkecském, minek idegesítettelek volna fel, amikor tudom, hogy nem vagy jól. Nincs abban semmi rossz, ami ezzel a kis némettel történt. Csak köszönetét mondhat minden égi hatalomnak, hogy senor Druzzia belebolondult a sárga hajába.

– Rosita, pontosan tudod, hogy mindez az akaratom ellenére történt.

– Ó, összes szentek az égben! Hogyan is tehetnék bármit az akaratom ellenére? Ha segíték a német senioritának, hogy megtalálja a boldogságát, az nem lehet az akaratom ellenére.

– Nem akarsz megérteni. Menj, és azonnal tüntesd el a rózsákat Karsten kisasszony szobájából! Egyetlen szál sem maradhat ott.

– Ahogy kívánod, úrnő. Mi legyen a szép rózsákkal?

– Te vetted át őket, most találd ki, hogyan szabadulhatsz meg tőlük. És ne merészelj még egyszer senor Druzziától bármilyen küldeményt, üzenetet Karsten kisasszony számára átvenni. Ha nem engedelmességsz, kétségbe kell vonnom a hűségedet.

Rosita a földre vetette magát, sírt, jajongott, és a hűségét bizonygatta. Úrnője azonban komolyan mérgező volt, és kiszabadította magát komornája kezei közül.

– Menj, és tedd, amit parancsoltam!

Rosita felállt, ökölbe szorította a kezét, és Traude elé lépett.

– Ő a bűnös, a sárga boszorkány miatt haragszol rám – sipította, és jajongva elhagyta a helyiséget.

Traude sápadt arccal nézett utána, majd a seniorára emelte aggódó tekintetét. Az idős hölgy jóságosan magához vonta.

– Ne hibáztassa magát! Tudom, hogy ártatlan. Druzzián kívül bárkinek hivatkozhatnánk a tisztességére, és bárki másnál próbálkozhatnánk józan érvekkel. Nos, majd meglátjuk. Szándékosan nem tiltottam meg Rositának, hogy beszéljen velem. El kell néki mesélnie, hogy maga nem fogadta el a virágait. Talán ez majd sérti férfiúi hiúságát, és lehűti.

A seniorában egy pillanatra felmerült, hogy beavatja Fred Stemberget, de tudta, hogy a fiatalember szereti Traudét, és elárulná magát Druzziának, ha kérdőre vonná. Ebben az esetben Fred élete nem lenne többé biztonságban. Druzzia féltékenységében a legszörnyűbbtől sem riad vissza.

Amikor este Fred hivatalos ügyei elintézte után hazatért, jókedve a többiekre is jó hatást tett. Szidta ugyan a lusta munkásokat, s egyéb bosszúságai is akadtak, de mindezt rendkívül szórakoztatóan adta elő. Fred a nap folyamán több levelet is kapott. Többségük üzleti tájékoztatás volt a Stemberg Társaságtól, de volt egy köztük az unokahúgától, Maudtól is.

„Kedves Fred!

Már tudom, milyen a Te szép Miss Karstened, és örülök, hogy jó ízlésed ezúttal sem hagyott cserben. Igazán kedves, édes arca van. Csodálkozol? Egy fényképen láttam, amely a karosszériaüzem új igazgatójának a levéltárcájából esett ki. A kép aljára a bájos, német kisasszony azt írta: soha ne feledd el a te Traudédát, Most biztosan vad féltékenység lobbant fel benned, ahogyan velem is történt abban a pillanatban. A Stemberg Társaság új igazgatója, az úriemberként viselkedő tesztpilóta, az egykori német tiszt egy és ugyanaz a személy, s egyben Traude Karsten bátyja. Meglep, hogy a tesztpilóta igazgatóvá lépett elő? Engem nem! Igen szorgalmas és megbízható, amivel apának is imponált. Tudod, hogy Ernest Stemberg kedves apa, de szigorú főnök. Nem könnyű kivívni az elismerését. Ha azonban ez valakinek sikerül, az megcsinálta a szerencsáját. Az új igazgató ilyen ember. Ennek nagyon örülök, mert tudom, senki másé nem leszék, csak az övé. Apa egy napon a beleegyezését fogja adni, mert jó hozzám és azt akarja, hogy boldog legyek. A boldogságomat pedig annak az embernek az oldalán fogom megtalálni, akit szeretek. Ő is szeret engem. Kérlek, arról is írd már egyszer, hogyan állsz Traudéval! Mindent nyíltan el kell mondanod nekem, – ahogyan én is mindent megosztottam veled.

Elisa néninek szívélyes üdvözetemet küldöm, és azt üzenem, mihamarabb jöjjön el New Yorkba, még hozzá hosszabb időre. Traudét is üdvözzöld a nevemben, és mondd meg neki, már előre örülök, hogy személyesen is megismerhetem, amikor Elisa nénival eljön hozzánk. Unokahúgod,

Maud”

Fred mosolyogva nézett maga elé. Könnyűvé és szabaddá tette a lelkét, amit Maud Traude Karsten bátyjáról és az édesapjáról írt. Tetszett neki, hogy jövendő sógora elfogadható helyzetbe került. Eltette a levelet, aztán átfutotta az üzleti jelentéseket.

Fél órával később az ebédlőben találkozott Traudéval. A senorát feltartotta Ranzio, így a két fiatal hosszú idő után ismét kettesben lehetett. Frednek feltűnt, hogy a lány sápadtabb a szokásosnál, ennek ellenére még soha nem volt olyan szép és kedves, mint most.

– Traude! – mondta a fiatalember csendesen. A név szinte akaratlanul hagyta el az ajkát.

A lány kérdően nézett rá.

– Mr. Stemberg, hogy jön ahhoz, hogy a keresztnevemen szólítson?

– Ne szidjon össze! Levelet kaptam az unokahúgomtól, Maudtól. Arra kért, adjam át önnek szívélyes üdvözetét. Előre örül, hogy személyesen is megismerheti önt.

– Kérem, tolmácsolja Miss Stembergnek hálás köszönetemet az üdvözlétért. Remélhetőleg nem hangzik tolakodónak, ha azt üzenem, én is nagyon örülök, hogy megismerhetem az unokahúgát.

– Felháborítóan tolakodó! Ráadásul olyan képet vág, mintha a kis Traude rettegve állna szigorú tanítóbácsija előtt.

– Jaj, Mr. Stemberg, nem minden ember olyan jó, mint maga, az úrnóm és Miss Stemberg.

Ebben a pillanatban belépett senora Guarda, és Fred neki is átadta Miss Stemberg üdvözlétét. Ezután asztalhoz ültek, s az élénk csevegés közepette a két hölgy elfeledkezett a Druzzia okozta kellemetlen percekről.

A legjobb hangulatban tértek nyugovóra.

XV.

Másnap reggel a senora levelet kapott Németországból. Kissé remegett a keze, amikor a borítékot felnyitotta.

– Attól a tudakozóirodától jött, a Lachs & Co.-tól, amelyet a fiam felkutatásával bíztam meg – mondta az idős hölgy Frednek és Traudénak, akikkel együtt reggelizett.

– Akkor gyorsan olvassa, Elisa néni! – szólította fel a fiatalember.

A senora zihálva lélegzett.

– Tudom, ez a levél végső bizonyítékkal szolgál majd arra, hogy a fiam halott. Ha most elolvasom, oda lesz az utolsó, halvány reményem is – mondta sápadtan, remegő ajakkal.

A két fiatal együttérzően nézett rá.

– Talán mégiscsak jó hírt kapott, senora – mondta Traude biztatón,

– Balgaság tőlem, hogy nem merem elolvasni ezt a levelet. Mindig is mondtam magamnak, nem szabad tovább reménykednem, s mégis belekapaszkodtam az utolsó szalmaszálba is. A halálos ítéletem lesz, ha most bizonyosságot szerzek a fiam haláláról, de tudom, hogy a tétovázás nem segít.

Kivette a levelet a borítékból, széthajtotta, és átfutotta a tartalmát.

Fred és Traude aggódva figyelte a seniorát. Látták, hogy szörnyű izgalom keríti hatalmába. Miután elolvasta a levelet, halk sikoly hagyta el az ajkát, tenyerébe temette az arcát, és magába roskadt.

Traude felugrott, és átkarolta az idős hölgyet.

– Senora... drága senora, tehetek valamit, hogy enyhítsem a fájdalmát?

Fred is előrehajolt, és megsimította az idős hölgy haját.

– Szegény Elisa néni! Rettenetes, hogy nem vigasztalhatom meg.

A senora hirtelen felegyenesedett. Mindkét szeméből patakokban ömlött a könny.

– A fiam él! – tört fel belőle.

Traude és Fred zavarodottan nézett rá.

Senora Guarda csak bólintott, miközben zokogás rázta a testét. Aztán remegő ujjal a levélre mutatott, amely kiesett a kezéből.

– Kérem, olvassák fel hangosan, hogy elhihessem – mondta fáradtan.

Fred felemelte a levelet, és olvasni kezdte.

„Igen tisztelt Nagyságos Asszony!

Eltűnt fia utáni kutatásainkat örömkre siker koronázta. Átfogó nyomozás után, munkatársaink szorgos adatgyűjtése eredményeként minden kétséget kizáróan az alábbiakat állapítottuk meg.

A fia bizonyosan visszatért a háborúból, él és egészséges. Ő maga is lépéseket tett annak érdekében, hogy a nevét töröljék az eltűntek listájáról. Ez azonban egy hivatalnok mulasztása következtében elmaradt.

Egykori bajtársai igazolták, hogy a legkülönbözőbb helyeken látták a fiát, egyik bajtársa beszélt is vele. Arról panaszkodott neki, hogy Németországban nem képes munkát és megélhetést találni. A kivándorlást fontolgatta.

A belügyminisztérium útlevélosztályán folytatott kutatásaink alapján megállapítottuk, hogy fia csakugyan kért útlevelet Észak-Amerikába. Egyik alkalmazottunk kiderítette, hogy Hamburgól New Yorkba hajózott.

Egy percet sem szeretnénk mulasztani, hogy bizonytalanságát eloszlassuk. Kérjük, haladéktalanul közölje, innen küldjünk-e valakit New Yorkba, vagy esetleg egy ottani cégnek kíván megbízást adni a további kutatásokra. Erre a feladatra ajánljuk Önnek testvércégünket, a Pinkerton & Cie.-t. Egyúttal engedje meg, hogy jókívánságainkat fejezzük ki. Várjuk a rendelkezéseit, és ajánljuk magunkat. Kiváló tisztelettel

Lachs & Co.”

A senora nyugtalanul felugrott.

– A fiam él! A fiam él! Mennyei atyám, köszönöm neked. Tartsd meg őt nekem, vigyázz rá, engedd, hogy viszontlássam! – imádkozott hangosan.

Traude és Fred meghatottan nézték az idős hölgyet. Keveset beszéltek, mert érezték, nem találnának a senora érzéseire méltó szavakat.

Az idős hölgy végül visszarogyott a karosszékebe, és könnyei közt mosolygva a két fiatalhoz fordult.

– A fiam él! Úgy érzem, harangok zúgnak a lelkemben, és addig kell mennem, szaladnom, amíg meg nem találok. Adjon tanácsot, kedves Fred! Mit tegyek? Hogyan keressem tovább? Adjak megbízást a Lachs & Co.-nak, vagy tanácsosabb lenne a New York-i céget megbízni? Esetleg utazzak azonnal New Yorkba? Izgalmamban azt sem tudom, mihez kezdjek.

Fred tétovázás nélkül válaszolt.

– A leggyorsabban úgy szerezhetsz bizonyosságot, ha táviratozunk a Pinkejrton & Cie. irodának. Egy helybeli cég könnyebben kideríti, hogy a fia megérkezett-e New Yorkba, és hol telepedett le.

– Kérem, Fred, sürgönyözzön helyettem. Pillanatnyilag még nem tudok gondolkodni, és nem szeretnék időt veszteni. Talán minden perc megnehezíti a fiam fellelését.

– Azonnal megfogalmazom a szöveget. Részletesen ismertetnünk kell a körülményeket.

– Igen, igen, a Pinkerton & Co. cégnek pontosan kell tudnia mindenről.

– Perceken belül itt vagyok, és hozom a távirat szövegét.

Traude az idős hölgy izgalomtól kihúlt kezét dörzsölgette. Bársonybarna szeme elhomályosodott a meghatottságtól.

– Tudom, hogy együtt érez velem, gyermekem. Megértheti, mit érzek. Ugye, most már megtalálom a fiamat?

– Egészen biztosan. Véget ért próbatételének az időszaka, most már önre is sütni fog a nap.

Az idős hölgy boldog izgalmában átkarolta a lányt, és a vállára borult.

– Gyermekem, megérti, hogy minden örömöm ellenére titokban félsz is van bennem? Ha megtalálom a fiamat, vajon sikerül-e elnyernem a szeretetét? Más légkörben nevelkedett, számára teljesen idegen leszek. Elfelejtette, hogy valahol él az édesanyja, különben érdeklődött volna utánam. Talán rossz fényben tüntettek fel előtte.

– Ki követhetett volna el ekkora embertelenséget?

– Embertelen nem volt az első férjem, de rabja volt a kasztszelleme, amely semmit nem tűr meg, ami más. Az is lehet, és ez volna a legjobb, hogy olyan szellemben nevelték a fiamat, mintha az anyja már nem lenne életben. Talán azt mondták neki, meghalt az édesanyja, hogy ne érdeklődjön utána. Még javára is írnám az első férjemnek, ha kíméletből azt mondta volna a gyermekemnek, hogy én már nem élek. De mit szól majd, ha egyszer csak elébe állok?

Nem lesz-e idegen és hűvös, vajon nem fulladt-e bele az ő lelke is a kasztszellembé? Talán meg sem találom az utat a szívéhez. Mennyei atyám, ezt nem akarhatod. Nem lehetsz ilyen kegyetlen.

Traude vigasztalóan simogatta úrnője haját.

– Bizakodjon, kedves senora! Az ön vére is ott folyik a fia ereiben. Kő lenne a szíve helyén, ha nem viszonzná a szeretetét.

– Drága gyermekem, vigasztaljon csak, nagy szükségem van rá. Minden örömöm ellenére félek. Örömmel tölt el, hogy legalább földi javakból sokat

adhatok a fiamnak. Talán nehéz körülmények közül szabadíthatom ki. Örömmel mindent odaadnék neki egy kis szeretetért.

Hamarosan visszaérkezett Fred.

– Azt hiszem, így minden világos és érthető. El akarja olvasni, Elisa néni?

– Kérem, olvassa fel nekem, kedves Fred. Fáj a szemem a sok sírástól. Most nem tudnék olvasni.

„Senora Elisa Guarda megbízza Önöket, hogy átfogó kutatásokat végezzenek az ez év nyarán Hamburgból New Yorkba érkezett egykori német katonatiszt, bizonyos Róbert. Richard Heinz Rutland...”

Mielőtt a fiatalember tovább olvashatta volna a távirat szövegét, Traude felugrott.

– Milyen nevet említett?

Fred csodálkozva nézett rá, és a senora is kérdően meredt a lányra.

– Róbert Richard Heinz Rutland – ismételte a fiatalember.

A lány a halántékához szorította a kezét.

– Ez nem lehet igaz! – nyögte.

– Mi történt magával, gyermekem? Talán ismeri ezt a nevet?

Traude még mindig kikerekedett szemekkel nézett rájuk.

– Hogy lehet ez? De... most már értem... minden összevág.

– Beszéljen már, gyermekem! Mi történt? Ismeri a fiamat? Hallotta már a nevét?

– Róbert Richard Heinz Rutlandot, Albert Rutland miniszteri tanácsos fiát? Ő az ön fia, senora?

– Igen, igen, az első férjemet Albert Rutlandnak hívták, és a minisztériumban volt hivatalnok. De ne kínozzon tovább, ismeri a fiamat?

– Róbert Richard Heinz Rutland nem más, mint a bátyám.

Egy ideig halálos csend ült a szobára.

– Gyermekem, kedves gyermekem, áldott legyen a nap, amely hozzám vezette! Mindig azt hittem, hogy a bátyját Karstennak hívják, mint magát.

– Nem, nem, hiszen Heinz a mostohatestvérem.

– Valóban. A bátyját tehát Heinz Rutlandnak hívják.

– Igen, senora.

– Istenem, még mindig nem tudom felfogni, még mindig nem hiszem el. Albert Rutlandnak hívták a mostohaapját?

– Igen, senora. Két évvel apám halála után vette el anyámat. Heinz és én mindig azt hittük, meghalt az édesanyja, legalábbis nekünk ezt mondták. A bátyámat bántotta, hogy az egész házban egyetlen fénykép sem volt az édesanyjáról, s az apja beszélni sem akart róla.

A senora visszafojtott lélegzettel hallgatta a lányt, és könnyek áztatták arcát.

– Fiam, fiam! Meséljen még róla, Traude!

– Megint eszembe jutott az a jelenet, amikor apa kitepte a kezünkből az újságot, amely Elisa Gartner énekesnőről közölt képet és cikket. Feltűnt nekünk, hogy apa elsápadt, és látszólag minden ok nélkül feldühödött, ami egyébként nem volt rá jellemző. Most már más megvilágításban látom azt a jelenetet. A képen felismerte Heinz édesanyját, és megrémítette, hogy a fia megcsodálta a fotót. Furcsa, hogy Heinz a kép miatt másnap ismét megvette a lapot, és a fotót évekig magánál hordta. Bizonyára emlékszik arra, senora, amit a bátyám leveléből erről egyszer felolvastam.

– A fiam magánál, hordta a képemet, és nem is sejtette, hogy az édesanyja fotója volt.

– Heinznek acélkék szeme van és sötét haja, senora. Ráillik a fiára? – kérdezte Traude még mindig kicsit hitetlenkedve.

– Igen, igen, minden összevág. A fiam április 24-én született. A bátyja is?

– Igen, igen. Kedves senora, most már felejtse el minden gondját! Nem kell attól tartania, hogy a fia idegen lesz önnek. Heinz igen melegszívű ember. Időnként rendkívül temperamentumos és hirtelen volt. Az édesapja olyankor mindig azt mondta feddően, nagyon hasonlít az anyjára, nem lehet kordában tartani.

Lassan Fred Stemberg is magához tért,

– Kedves Elisa néni, valamit én is hozzátehetek végre megtalált fia jellemzéséhez. Maud sokat írt róla, bár sohasem árulta el a nevét. Maudot elbűvölte az igyekezete, a szorgalma, és New York lelegegánsabb úriemberének nevezi. Ernest bácsi ugyancsak felismerte a képességeit, és elő is léptette. Még egy titkot szeretnék elárulni, ami bizonyára valamennyiüknek örömet okoz. Maud szereti a fiát, Elisa néni, ő pedig viszonozza az érzéseit. Ernest bácsi még nem adta a beleegyezését, de Rutland kétségtelenül elnyerte a tetszését. Maud állhatatossága nem maradhat eredmény nélkül. Mindennek csak örülhet, és büszkeséggel töltheti el, Elisa néni.

– Fiam! – suttogta a senora újra és újra maga elé.

– Kedves, drága senior aj nyugodjon meg végre!

Az idős hölgy két keze közé fogta Traude fejét.

– Drága gyermekem, azt akarom, hogy a lányom légy. Kedves lényed minden bizonnal hozzájárult ahhoz, hogy Heinz melegszívű férfi maradt. Ezért hálás vagyok neked! Kedves Fred, magának is köszönöm. Maga is hozzájárult ahhoz, hogy újra rátaláltam a fiamra.

– Most itt kell hagynom Miss Karsten társaságában, Elisa néni. Szólítanak a hivatalos teendők. Traude azonban gondját fogja viselni a bátyja édesanyjának, igaz?

– Efelől nyugodt lehet, Mr. Stemberg.

– Este majd folytatjuk a beszélgetést, Elisa néni. Egyelőre semmit nem tehetek Önért.

Fred elbúcsúzott, aztán távozott.

– Kedves gyermekem, le kell pihennem néhány órára – mondta a senora, miután a hölgyek magukra maradtak. – Az öröm kifárasztott. Ül az ágyam szélére, és mesélj a fiamról! Nincs róla fényképed?

– De van, senora, rengeteg képem van a gyerekkorából, az iskolai évekből és katonakorából. Az utolsó fényképe is megvan, amelyet augusztusban az útleveléhez csináltatott. Lehozom, amint segítettem lepihennie.

– Alig várom, hogy láthassam. De kérek, tegezz. A fiam elégedett lesz velem, ha a húga anyának szólít. Mindent meg kell tennem, hogy meghódítsam a szívét. Mondd csak, Traude, van Heinz állán egy kis sebhely?

– Igen, van egy aprócska sebhelye. Egyéves korában ráesett egy törött cserépre.

– Ó az, ő az, most már semmi kétségem nem lehet – zokogta a senora.

Traude a hálósobájába kíserte az idős hölgyet, és segített levetkőznie. Közben belépett Rosita, s félre akarta lökni a lányt, de úrnője rendre utasította.

– Hagyj egyedül Karsten kisasszonnyal, Rosita! Fáradt vagyok.

– Majd én segítek lepihened, lelkecském – makacskodott a komorna.

– Menj, hagyj minket! – parancsolt rá kissé már türelmetlenül a senora.

Rosita gyűlölködő tekintettel nézett Traudéra, aztán elhagyta a szobát. Az ajtó előtt megállt, és ökölbe szorította a kezét.

– Most már megteszem, amit senior Druzzia akar. A sárga boszorkánynak el kell tűnnie a házból. Gyűlölöm, mert ellopja tőlem úrnóm szívét – mormogta dühösen maga elé.

Traude nem is sejtette, mit tervez ellene a komorna Druzzia unszolására. Megágazott a seniorának, és kedvesen betakarta.

– Megyek, és lehozom a képeket Heinzről, Elisa mama – mondta aztán.

– Kérek, azt a levelet is hozd le, amelyben Heinz rólam írt.

A lány mosolyogva bólintott.

– Igen, most már elolvashatod, mert Mr. Stembergtől tudod, hogy Miss Maud és Heinz szeretik egymást.

Traude lehozta a fotókat. A senora az egyik gyerekkori képen felismerte a fiát. Immár maradéktalan volt a boldogsága.

– Soha nem felejttem el neked, Traude, hogy ebben az órában kedvesen megnyugtattál. Nagyon nagy szükségem van a szeretetre.

– Soha többé nem szenvedhetsz hiányt belőle.

– Mesélj még róla, Traude!

A lány Elisa fiának egész eddigi életét elmesélte, ő pedig boldogan hallgatta.

Délben a senora elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy felkeljen.

Traude azt ajánlotta, azonnal írjanak levelet a bátyjának, hogy mindent tisztázzanak. Elisa asszony azonban a fejét ingatta.

– Nem, nem Traude. Meg kell ígéred, hogy Heinznek egy szót sem írsz erről. Magam szeretnék elébe állni.

– New Yorkba akarsz utazni?

– Igen.

– Mikor?

– Erről még este beszélek Freddel. Szeretném, ha ő is elkísérne. A lepszívesebben azonnal indulnék, de néhány üzleti ügyet még el kell intéznem.

Fred este korábban érkezett haza a szokásosnál.

– Nem bírtam tovább, Elisa néni. Látnom kellett, nem ártott-e meg az izgalom önnek és Traudénak – mondta, miután üdvözölte a hölgyeket.

Szeme úgy ragyogott a lányra, hogy Traude belepirult.

– Ezek szerint mi rokonok vagyunk – jegyezte meg a fiatalember vacsora közben.

– Igen, de nagyon távoliak.

– Számomra túlságosan is távoliak. Ennek azonban meg kell változnia – jósolta a fiatal férfi.

– Kedves Fred, mikor készül elutazni Montevideóból?

– Meg akar tőlem szabadulni, Elisa néni?

– Ellenkezőleg, szeretném elkísérni New Yorkba.

– Örömmel hallom. Mikor óhajt indulni?

A lehető leghamarabb. Remélem, egy hét alatt fel tudok készülni. Hát maga?

– Igyekezni fogok, hogy akkorra én is készen álljak az útra.

– Még egy kérésem lenne, Fred. Ne áruljon el semmit a New York-iaknak a Heinz Rutlandhoz fűződő kapcsolatomról. Megvannak rá az okaim, hogy erre kérjem.

– Úgy lesz, ahogy óhajtja. Tulajdonképpen sajnálom, hogy már csak néhány estét tölthetek Montevideóban. Itt egyedül élvezhettem az ön és Traude társaságát, New Yorkban sokakkal kell majd osztoznom rajta.

– Ráadásul még egyet el kell rabolnom ezekből az estékből. Maga is tudja, hogy holnap este az elnök házába vagyunk hivatalosak a nagy ünnepségre. Azt nem mondhatjuk le.

– Nem bizony. A Stemberg Társaság képviselőjeként is ott kell lennem. Traudénak viszont itthon kell maradnia, mivel nem kapott meghívót. Igazán kár.

– Nem fogok unatkozni, Mr. Stemberg.

– Mr. Stemberg? Ez szörnyen hivatalosan hangzik rokonok között. Nem tűrhetem sokáig, hogy így szólítson. Mikor telik le a három hónap, Elisa néni?

– Még két nap van hátra.

Fred nagyot sóhajtott.

– Nem hittem volna, hogy három hónap ilyen hosszú lehet.

– Egyszer már beszélt erről a három hónapról, Mr. Stemberg. Miről van szó tulajdonképpen? – kérdezte a lány.

– Azt csak két nap múlva árulhatom el, Traude. Akkor majd azt is megmondom, hogyan szólítson.

Szavaiból titkolt izgalom csendült ki. A lány nyugtalan lett. Ez a nap amúgy is kibillentette az egyensúlyából. Minden valószínűtlennek tetszett. Csak fokozta a nyugtalanságát, hogy Stemberg a rokonságukra hivatkozott. A fiatalember igen különösen viselkedett vele. Hol kimondottan kimért volt, máskor meg egyenesen kedvesen nézett rá.

Traude nem is sejtette, mekkora erőfeszítésébe került Frednek ez a visszafogottság. Mindenképpen állni akarta azonban a szavát, még akkor is, ha tudta, hogy ezzel nemcsak magát, hanem Traudét is kínozza. A lánynak hamarosan meg kell tudnia, hogyan érez iránta. Aztán Elisa néni védőszárnyai alatt boldog jegyespárként utazhatnak New Yorkba.

– Bárcsak már ott tartanánk! – csúsztak ki a szavak akarata ellenére a száján, és nagyot sóhajtott.

– Mi bántja annyira, hogy sóhajtozik? – kérdezte Traude.

– Már nem leszek sokáig ilyen.

Ezzel Fred elbúcsúzott, és visszavonult a lakosztályába, Traude pedig elkísérte a senorát a szobájába.

Rosita már mindent előkészített éjszakára. Most nem aludt el, mert attól félt, hogy úrnője az ő segítségével nélkül pihen le. A senora azonban elküldte az öreg komornát.

– Én akarok neked segíteni, lelkecském, senki nem ért ehhez nálam jobban – makacskodott Rosita.

– Te már fáradt vagy, nem kell esténként fennmaradnod. Karsten kisasszony majd segít nekem.

– Nem vagyok fáradt, te pedig nem engedheted, hogy a sárga hajú német szolgáljon ki.

A senora erre már parancsolóan felemelte a hangját.

– Menj, Rosita! Így akarom.

Az öregasszony a fogai között átkokat morzsolva elhagyta a szobát. Odakint egy pillanatra még megállt az ajtó előtt, és az öklét rázta.

– Megteszem. El kell innen tűnnie!

A hátsó ajtón át kiosont a kertbe. Óvatosan körülnézett, aztán a fák és a bokrok árnyékában a csónakkikötőhöz sietett.

– Én vagyok, señor Druzzia.

– Hallgass, nevet nem mondhatsz. Megtudtad, hogy el- megy-e a seniorita holnap az elnöki fogadásra?

– Nem. Itthon marad.

– Jól van. És megteszed, amivel megbíztalak?

– Igen, meg akarom tenni, csak még aggódom, hogy sikerül-e.

– Nem lesz semmi baj. Engedd csak át nekem a félénk galambocskát, majd én megszelídítem. Mind egyformák. Először hidegek és tiltakoznak, azután forrók és hízelkedők lesznek. Sokszor alig lehet tőlük megszabadulni.

– Erről nem akarok hallani, señor Druzzia, ez a kelmetek dolga. Csak azt akarom, hogy a német nő eltűnjön a házból. Senki nem tudhatja meg, hogy segitettem kegyelmednek.

– Senki nem fogja megtudni, erre a szavamat adom. Ha kérdeznek, te semmiről nem tudsz.

– Hallgatni fogok. Az úrnőm szereti a sárga boszorkányt. Ezért kell eltűnnie innen.

– Magammal viszem a szép aranyhajút. Szóval azt teszed, amit parancsoltam.

– A port elhozta?

– Itt van. A legjobb, ha egy pohár borban adod neki oda. Amikor érkezett az idő, leadod a megbeszélte jelet. Ha ezt elintézed, megkapod az ígért jutalmat.

– Engem az nem érdekel, nem kell a pénz. Csak tűnjön el a házból a sárga boszorkány.

– Ingyen semmit nem fogadok el. Megkapod a pénzed. Jó éjszakát!

– Jó éjszakát, señor!

A portugál nyelven lefolytatott beszélgetés után Druzzia eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Rosita visszaosont a házba, és bezárkózott a kamrájába. Szikrázó szemmel vizsgálta az apró, fehér csomagocskát, amelyet Druzzia adott neki.

– Semmi rossz nincs abban, amit teszek. A lány megcsinálja a szerencséjét, én pedig megszabadulok tőle.

XVI.

Másnap este Traude segített a seniorának az estélyi ruha felvételénél. Rosita is jelen lehetett, és ezúttal beérte ennyivel.

– Különösen szépnek kell lenned ma este. Nem hiszem, hogy még egy ilyen gyönyörű asszony létezik a te korodban – mondta Traude csodálattal, miután a senora elkészült.

Az idős hölgy rámosolygott a tükörből.

– Hízelgő! Nagyon sajnálom, hogy nem vihetlek magammal a fogadásra. a hamvas szépségeddel mindenkit túlragyognál. Engem már régóta nem érdekel, hogy szép vagyok-e vagy csúf. Csak egy a fontos, az, hogy elnyerjem a fiam tetszését.

– Csodálatra méltónak fog találni, mint mindenki.

Rosita miatt angolul beszélgettek. A komorna máskor mindig mérges volt, ha nem értette, miről folyik a szó, ma azonban nyugodtan ült és hallgatott.

A senora valóban remekül festett. Amikor néhány perc múlva Fred elébe lépett, a fiatalember csodálattal nézett végig rajta.

– Én vezetem a legszebb hölgyet az estélyre.

Ő maga is imponáló jelenség volt. Traude nem tudta, – hogy a pillantásai elárulják, mennyire tetszik neki.

– Ha Traude is velünk tartana, minden férfi engem irigyelne – mondta Fred. – Egész Montevideóban nem akad párja.

A lány elvörösödött, de nem válaszolt. A senora átölelte és megcsókolta.

– Jó éjszakát, kedves gyermekem! Csak reggel látjuk viszont egymást.

– Nem, nem, megvárlak, hogy segíthessek neked.

– Nem szabad olyan sokáig fennmaradnod.

– Ha megengeded, később az öltözőszobádban ledőlök a heverőre, és ott alszom, amíg megérkezel. Kelts fel nyugodtan!

– Rendben van, Traude. Viszontlátásra!

– Jó éjszakát! – mondta Fred, s kezet nyújtott a lánynak.

Traude az ablakból nézett a távozó kocsni után. Amikor megfordult, Rosita állt előtte. Ma különösen barátságos képet mutatott.

– Nem óhajt vacsorázni, Karsten kisasszony? Ma én szolgálom ki. Ranzio az inasoknak kimenőt adott, ő maga is elment, a lányok pedig lent ülnek és locsognak. Ne zavarjuk meg őket!

Traude örült, hogy Rosita ilyen békés hangot üt meg, ezért nem akarta visszautasítani.

– Nem vagyok éhes, de ha egy kis kenyeret és hideg húst hozna, az nagyon kedves volna magától – felelte barátságosan.

– És egy pohár borocskát, Karsten kisasszony?

A lányt meglepte az előzékenység.

– Hát jó, Rosita, miattam akár egy pohár bor is lehet. Kérem, a senora öltözőszobájába hozza. Ledőlök a heverőre, és olvasok, amíg el nem álmosodom.

Rosita bólintott, és kiment. Traude nem láthatta, hogy a szeme, szikrákat szór.

Néhány perc múlva a komorna ismét megjelent. Tálcán ínycsiklandó falatokat hozott és egy pohár bort. Reszkető kezével félve egyensúlyozott, hogy a bort ki ne öntse.

A lány felugrott, és elvette tőle a tálcat.

– Nem akartam fárasztani, Rosita. Könnyebben behozta volna, ha a bort itt önti ki a pohárba. – Köszönésképpen biccentett, aztán elismerő pillantást vetett a tálcára. – Nagyon gusztusos. Csupa ínycsiklést hozott nekem.

– Ilyen finomakat ehetne mindennap, csillogásban, pompában élhetne, ha meghallgatná senor Druzziát – mondta Rosita, és nyugtalan pillantást vetett a borospohárra.

– Erről nem kellene beszélnie. Miért akar eltávolítani a házból? Nem bánom én magát.

– Csak azt akarom, hogy boldog legyen – felelte a komorna.

Traude evett néhány falatot. Az öregasszony feszült várakozással figyelte, hogy iszik-e a borból. Így történt.

Ha Traude ránézett volna, talán figyelmezteti a tekintete. Ő azonban mit sem sejtve még egy kortyot ivott.

– Nem tudhatja, Rosita, hogy számomra mit jelent a boldogság.

– Az lehet. Ha befejezte, csengessen, és kiviszem az edényt. Az úrnő nem szereti, ha edények vannak a szobájában.

– Tudom, Rosita. Ha még egy percet vár, már készen is, vagyok. Üljön le addig!

A komorna leült az egyik karosszékre, és nézte, hogyan eszik Traude. A lány hamarosan elkészült.

– Nos, Rosita, már viheti is az edényeket.

– Igya még meg a bort!

– Ma nagyon jó hozzám, úgyhogy az egészségére ürítem a poharamat.

Traude olyan kedvesen nézett az öreg szolgálóra, hogy az nyugtalan lett. Még a keze is rándult egyet, mintha meg akarná akadályozni, hogy a lány kiürítse a poharat. Elkésett. Traude kiitta a bort, és az üres poharat visszatette a tálcára.

– Van még valamilyen kívánsága, Karsten kisasszony?

– Köszönöm, nincs. Azt hiszem, hamarosan elalszom. Hirtelen nagyon fáradt lettem. Jó éjszakát, Rosita!

A komorna eltűnt a tálcával. Az üres poharat alaposan elmosta a fürdőszoba csapja alatt, majd visszarakta a tálcára, és az egészet kivitte a konyhába. Egy ideig a cselédek fecsegését hallgatta, aztán kiment a hátsó teraszra, és a fal mellett elosont az öltözőszoba ablakáig.

Benézett, és látta, hogy Traude a heverőn fekszik, s szemmel láthatóan az álmoassággal küszködik. Megpróbált olvasni, de egyszer csak kiesett a kezéből a könyv, és lecsuklott a feje. Elaludt.

Rosita arcán diadalittas vigyor jelent meg.

– Jól van, galambocskám, most majd beadod a derekadat – mormolta maga elé, aztán visszament az öltözőszobába, és gyors pillantással megállapította, hogy Traude mélyen alszik.

Elhúzta a függönyt, kinyitotta az ablakot, gyertyát gyújtott, és egy ideig a nyitott ablakban állt vele.

Ez volt a Druzziaával megbeszélte jel. A férfi türelmetlenül várta, hogy hasson az altatópor, s a gyertya fénye azt is elárulta neki, hol találja a német senioritát. Megkönnyítette a kitervelt szöktetést, hogy Traude a földszint egyik szobájában aludt el, ahová könnyen be lehetett jutni a teraszról. Rosita elhagyta az öltözőszobát, mint aki teljesen ártatlan abban, ami ezután történik.

Druzzia azonnal megjelent a teraszon. Elegáns társasági öltönyt viselt, amelyhez egyáltalán nem illett a mélyen az arcába húzott kalap. Látta, hogy Traude a heverőn alszik, és nevetve hátrafordult.

– Baptiste! – suttopta a sötétbe.

Egy másik férfi érkezett nesztelenül, Druzzia sofőrje és cinkosa számos szerelmi kalandban. Ugyanolyan lelkiismeretlen alak volt, mint a gazdája.

Druzzia a párkányon át belépett a szobába, felemelte az alvó, vagy inkább kábult Traudét, és az ablakon át kiadta Baptistának.

A sofőr sötét lepelbe burkolta a lányt, és könnyedén elindult vele a teraszon át. Druzzia követte őket. Egyetlen szó nélkül az egyik kerti kapu felé tartottak. Ott várta őket Rosita, a kerítés mellett pedig autó parkolt.

Druzzia pénztárcát nyomott a komorna kezébe. A jutalma volt benne. Az öregasszony egy kicsit vonakodott, de aztán elrakta a pénzt.

A sofőr a hátsó ülésre fektette Traudét, és betakarta. Druzzia ellenőrizte, jól helyezte-e el a lányt, aztán becsukta az ajtót, és levette a kalapját.

– Elviszed a senioritát Calazába, és átadod Manuélának. Mondd meg neki még egyszer, hogy az ajtót jól zárja be.

Feleltek azért, hogy el ne szökjön. A legszívesebben magam is azonnal jönnék, de meg kell jelennem az elnök fogadásán. Holnap reggelig úgyis aludni fog. Ha elvitted a senioritát, visszajössz értem, és az elnök háza előtt vársz rám. Megértetted? Tudjátok jól; hogy a jutalom nem marad el. Indulás!

Rosita megvárta, hogy a kocsis az egyik, Druzzia pedig a másik irányba eltűnjön, aztán visszaosont a házba, és eldugta a kertkapu kulcsát.

Amikor ezzel megvolt, az öltözőszobába sietett, és körülnézett. A könyvet a földön hagyta, ahogyan Traude kezéből kiesett, és az ablakot sem csukta be. A

senorának azt kell hinnie, hogy a sárga boszorkány az ablakon át távozott. Egyébként neki semmi köze az egészhez. A német nő eltűnt a házból, a többi meg Druzzia dolga.

A férfi elmagyarázta Rositának, hogy a lány nem szökhet meg a calazai birtokáról, s valószínűleg nem is akar majd eljönni onnan. A senora házába nem térhet vissza, mert a büszke asszony szóba sem állna egy könnyűvérű perszónával. Így aztán a senorita boldog lehet, ha egyáltalán ott maradhat Druzziánál.

A ravasz férfi csak két dolgot felejtett ki a számításból: azt, hogy Traudét a senora úgy szerette, mintha az édes lánya lenne, meg azt, hogy Stemberg szerelmes volt a lányba.

Rosita elhagyta a senora öltözőszobáját, és lement az alagsorba, ahol a cselédek még mindig locsogtak. A szakácsnő egy kis édességet adott nekik, ami csak fokozta a jókedvüket.

Amikor az öregasszony belépett, a lányok zavarba jöttek. Félték az úrnő komornájától, mert tudták, hogy mindenről beszámol a senorának, ami a házban történik. Ma azonban úgy látszott, hogy nem vette észre a tál édességet. Leült az egyik sarokba, és még a beszélgetésben is részt vett. Miután a többiek aludni mentek, ő is visszavonult a kamrájába. Most már azt mondhatja, hogy együtt volt a szolgálókkal, amíg le nem feküdtek. Nem látott, nem hallott semmit, ami összefüggésben lehet Karsten kisasszony eltűnésével.

A senortól kapott pénztárcát bedobta az egyik fiókba. Meg sem számolta, mennyi pénz van benne. Munkája jutalma inkább nyomasztotta, nem tudott neki igazán örülni. Egyelőre nem nyugtatta meg, hogy Karsten kisasszony eltűnt a házból. Úgy gondolta, boldog lesz, ha a sárga boszorkány elmegy, most mégis nehéz volt a szíve.

XVII.

Druzzia az elnöki palotához sietett, amint az autó eltűnt a sötétben Traudéval, és igyekezett feltűnés nélkül elvegyülni a társaságban. Mindenki itt volt, aki csak számított Montevideóban.

A férfi senora Guardát és unokaöccsét kereste a tömegben. Észre is vette őket, és elállta az útjukat, hogy fogadniuk kelljen az üdvözlését.

– Azt hittem, nincs is itt, senor Druzzia – jegyezte meg a senora.

– Drága asszonyom, egy magamfajta egyszerű ember nem kelt feltűnést egy ilyen illusztris társaság forgatagában. Az Ön csillaga annál jobban ragyog. Éppen csak megláttam, hogy erre jönnek Mr. Stemberggel. Nem akartam zavarni – felelte Druzzia. – Hol van az ifjú senorita? Őt is szeretném üdvözölni.

– Karsten kisasszony nincs itt.

– Sajnos, utóbbi látogatásaim során sem önt, sem a senioritát nem volt szerencsém láthatni – mondta Druzzia a maga behízelt hangján.

Stemberget közben megszólította egy úr, s néhány lépést arrébb ment vele. A senora kihasználta az alkalmat, hogy megfeddje birtokszomszédját.

– Senior Druzzia, meg kell mondanom magának, igen kellemetlenül érintett, hogy látogatásaival megzavarta a házam békéjét.

– Tiszteletre méltó seniorám, a legbékésebb ember vagyok a nap alatt. Hát bűn az, ha az ember beleszeret egy ilyen szép, fiatal senioritába?

– Ha az ember észreveszi, hogy az érzéseit nem viszonozzák, vissza kell vonulnia.

– Bocsánat, tisztelt senora, de ki mondta önnek, hogy nem viszonozzák az érzéseimet? Eleinte minden lány vonakodik egy kicsit. Végül aztán csak felkelti az érdeklődésüket az ember, ha nem fárad el túl hamar.

– Ebben az esetben reménytelen a fáradozás.

Druzzia kövér, kéjsóvár képére alantas vágyakozás ült ki.

– Ismerem a nőket. Egy napon, s erre akár fogadok is önnel, a német seniorita szíve az enyém lesz. Önként jön majd el hozzám. Megígérem, hogy addig nem lépem át a háza küszöbét, amíg a szépséges seniorita nem találja meg az utat hozzám.

– Jól van, senior Druzzia.

A férfi különös mosollyal meghajolt. – Örülök, hogy megegyeztünk, senora. Számomra rendkívül fontos, hogy békesség legyen köztünk.

Ebben a pillanatban odalépett hozzájuk Fred. Látta, hogy a senora még mindig a kellemetlen portugállal beszélget, s meg akarta menteni.

– Elisa néni, az egyik üzletfelem és felesége várnak bennünket, hogy együtt étkezzünk. Éppen most jelentették be, hogy tálalva van.

Ezzel karját nyújtotta a seniorának, és elvezette. Druzzia leírhatatlan tekintettel nézett utánuk.

„Most már alibim is van. Ráadásul nekik kell bizonyítaniuk, hogy a német seniorita nem önként jött hozzám” – gondolta.

Fred az egyik kisebb terembe vezette a seniorát.

– Úgy láttam, szívességet teszek, ha megszabadítom ennek a kellemetlen alaknak a társaságától.

– Köszönöm. Csakugyan felettébb ellenszenves. Visszatérésem óta sok kellemetlenséget okozott már nekem.

– Bosszankodnia kellett miatta? Megvívjak vele? – kérdezte Fred harciasan.

– Nem szükséges. Éppen most ígérte meg, hogy a következő hetekben elkerüli a házamat, úgyhogy az elutazásunkig nem látjuk.

– Remélem, el tudja majd viselni a hiányát – tréfálkozott a fiatalember. – Kiderítette már, miért settenkedett a háza körül az utóbbi időben? – kérdezte aztán.

A senora egy pillanatig habozott, csak aztán válaszolt.

– Igen, kiderítettem. De inkább hagyjuk! Szeretném elfelejteni.

Fred kutató pillantást vetett a seniorára. Érezte, hogy valamit elhallgat előle.

Az est további részében Druzzia úgy mozgott a társaságban, hogy a senora és Fred többször is láthassa.

– Ez a kellemetlen alak szemmel láthatóan feladatának tekinti, hogy elrontsa a kedvünket – jegyezte meg a fiatalember.

– Számomra túlságosan jelentéktelen ahhoz, hogy bosszankodjak miatta. Egészen más foglalkoztat.

– A fiára gondol, Elisa. néni?

– Igen, szüntelenül. Sokkal szívesebben ülnék otthon magával és Traudéval, hogy róla beszéljünk. Ehelyett itt unalmas emberekkel unalmas közhelyeket mondunk egymásnak.

– Én is szívesebben lennék Traudéval.

– Szóval még mindig szereti?

– Jobban, mint valaha.

– Időnként azt hittem, lelohadt a láng. Sokszor nagyon tartózkodóan viselkedett vele.

– Azt kellett tennem, hogy állhassam a szavamat.

– Csak a jó szándék vezetett, amikor a becsületszavát vettem.

– Magam sem akartam, hogy másként legyen. Az ember egy pillanat alatt szerelmes lehet, de a házasságot meg kell gondolni. A nőülés komoly dolog. Én is egyetértettem a próbaidővel, hogy megállapítsam, nem szorítja-e ki valaki más Traudét a szívemből. Nem így történt, napról napra jobban beleszerettem. Hát nem elragadó lány?

– De az, Fred. Most már tökéletesen egyetérték a választásával. Ha elképzelem, hogy maga és Traude, a fiam meg Maud, és én, a ti boldog anyátok, akkor végre az örömtől könnyezem, nem pedig a bánattól, mint oly hosszú időn át.

– Csak semmi sírás, Elisa néni! Ne vessen inkább! Egyébként Ernest bácsi is elégedett lesz Maud választásával, ha megtudja, hogy Heinz Rutland az Ön fia.

– Büszkévé tesz, hogy a fiam már akkor megnyerte a tetszését, amikor még csak egyszerű tesztpilótaként dolgozott nála. Maudot kétszeresen is szeretem, mert a fiamat szereti. Csak már láthatnám a gyermekemet, és elmondhatnám neki, hogy mit jelent nekem! Számolom az órákat, Fred. Vajon a viszontlátás egymásra találást is hoz?

– Egészen biztosan, Elisa néni.

– Nem is tudom, mi lett volna velem maga és Traude nélkül.

– Én is tehettem valamit önért?

– Többet, mint gondolná, Fred. Fiatalos lendülete mindig is gyógyír volt a lelkemnek. Most azonban el kell hagynunk ezt a kellemes zugot. Úgy látom, az elnök körútra indult. Mutassuk meg neki még egyszer magunkat, aztán lassan haza is indulhatunk.

Fél óra múlva felkerekedtek. Fred éppen felsegítette a seniorára a kabátját, amikor megjelent mellettük senor Druzzia.

– Máris itt hagyják az ünnepséget, senora? – kérdezte.

Az idős hölgy bólintott, aztán elbúcsúzott. Druzzia azonban velük együtt ment le a széles lépcsőn, és a sofőrje után kiáltott. Meghívott néhány urat a városi házába, hogy még megigyanak egy üveg bort. Mielőtt végleg elbúcsúzott volna, üdvözetét küldte a német senioritának.

– Hogy merészeli ez az alak üdvözetét küldeni Traudénak? – kérdezte Fred, miután Druzzia autója elhajtott.

A senora magában örült, hogy a fiatalember nem tudja, mi mindent merészelt még megtenni Druzzia. Annak aligha lenne jó vége.

Ranzio az előcsarnokban fogadta úrnőjét és a vendéget.

– Kérem, adja át szívélyes üdvözetemet Traudénak, Elisa néni – mondta Fred búcsúzóul.

– Örömmel. Az öltözőszobámban vár. Jó éjszakát, kedves Fred!

A fiatalember átment abba az épületszárnyba, ahol lakott, a senora pedig belépett a lakosztályába. Arra számított, hogy Traudét ott találja a heverőn. Csodálkozva látta, hogy a szoba üres, az ablak pedig tárva-nyitva áll.

– Traude! – szólt be a szomszéd szobákba is.

Nem jött válasz, semmi nem mozdult. Az idős hölgy észrevette a heverő előtt a szőnyegen fekvő könyvet, amelyet Traude elejtett. Felvette, és az asztalra tette.

Lehet, hogy a lány mégiscsak felment a szobájába, mert nagyon későn jöttek haza? Ez nem vallana rá. Valami nyugtalanította a seniorát.

– Mikor jött haza, Ranzio? – kérdezte a férfitől, aki egy pohár vizet hozott be neki éjszakára.

– Negyedórája, senora.

– Láttam Karsten kisasszonyt?

– Nem, nem láttam senkit, csak a két inast, akik ugyancsak nemrégén érkeztek haza.

– Kérem, csukja be az ablakot, Ranzio. Nem értem, miért van nyitva.

A férfi be akarta hajtani az ablakot, de az egyik szárny beleütközött valamibe. Megnézte, mi az, és egy aprócska női cipőt talált. Csodálkozva felemelte.

– Ez a cipő az ablakok között volt, senora.

Az idős hölgy elképedve meredt a cipőre. Utoljára Traude lábán látta. A senora a fejét rázta.

– Ez Karsten kisasszony cipője. Biztosan tudom, hogy ezt viselte ma este, amikor elhagytuk a házat. Hogyan kerülhetett az ablakpárkányra?

A senora kihajolt az ablakon, és észrevette, hogy a teraszon, a lépcső közelében az erős holdfényben valami fehérük.

– Mi az ott, Ranzio? Nézzen utána!

A háznagy kiugrott az ablakon, felemelte a fehér tárgyat, és odavitte az úrnőjének.

– Egy zsebkendő, senora.

Traude zsebkendője volt, a senora azonnal felismerte. Nem tudta, mitől, de hirtelen rossz érzése támadt. Elképzelhetetlen volt, hogy Traude este még kiment a kertbe, és elvesztette a zsebkendőjét. És a cipő? Fél pár cipőben biztosan nem ment el.

– Ranzio, azonnal menjen fel Karsten kisasszony szobájához, és kopogjon hangosan addig, amíg válasz nem érkezik! Ébressze fel Rositát is! Jöjjön le, és segítsen nekem, mert Karsten kisasszony a jelek szerint lepihent.

Ranzio elsietett. A senora Traude cipőjével és zsebkendőjével a kezében fel-alá járkált a szobában. A háznagy hamarosan visszatért.

– Karsten kisasszony nincs a szobájában, senora. Az ágya érintetlen.

– Gyűjtsen villanyt az egész házban, és szölongassa hangosan a kisasszonyt! Közben hívja ide Mr. Stemberget!

Percek alatt az egész ház talpon volt. Fred is sietve érkezett. A senora elmondta neki, mi nyugtalanítja. Rosita is előkerült. Nem aludt még, de álmosnak tette magát. A senora odalépett hozzá.

– Hol van Karsten kisasszony? – kérdezte, mintha kérdésére csak az öreg komorna tudná a választ.

– Honnan tudjam, lelkecském? Biztosan a szobájában.

– Mikor láttad utoljára?

Rosita úgy tett, mintha gondolkodna.

– Akkor, amikor elmentél, lelkecském. Hoztam neki egy kis harapnivalót ide, ebbe a szobába, aztán még kivittem az edényeket. Azt mondta, elmehetek aludni, mert ő megvár téged. Többet nem tudok.

A senora és Fred sápadt arccal összenézett. Végül az idős hölgy törte meg a csendet.

– Nyitva volt ez az ablak, amikor itt hagytad Karsten kisasszonyt?

Fred és a senora észrevették, hogy Rosita arca zavartan, bizonytalanul megrándul. Erre a kérdésre nem készült fel. Félénk pillantást vetett az ablakra.

– Nem... nem tudom.

Fred az öreg komorna elé tartotta a cipőt.

– Ez volt Miss Karstenen, amikor maga az este elhagyta a szobát?

Rosita megint bizonytalankodott.

– Lehetséges.

A senora szigorú tekintettel fürkészte a komornáját. Egyre erősebb lett lelkében a gyanú. Tudta, hogy Rosita gyűlöli Traudét. Hirtelen eszébe jutott Druzzia. Ott volt az elnöki fogadáson, de ők már egy órája megérkeztek, amikor először megpillantotta. Ráadásul nem győzte hangsúlyozni, hogy látta őket belépni az épületbe. Később is állandóan a társaságukat kereste. Az idős hölgy megrémült.

– Vizsgálja át még egyszer a házat és a kertet az inasokkal, Fred! Hagyjon egyedül Rositával, másik ruhát szeretnék felvenni. Aztán várjon a másik szobában, legyen szíves.

Fred elsietett. Miután a senora egyedül maradt Rositával, bezárta az ajtót. Eszében sem volt átöltözni. Szorosan odalépett a komorna elé, és szigorúan ránézett. .

– Most pedig valld be, Rosita, mi történt a távollétem alatt Karsten kisasszonnyal!

Az öreg komorna megdöbbenést színlelt, de a senora jól ismerte, és tudta, hogy komédiázik.

– Mit kellene meggyónnom, galambocskám? Megmondtam, hogy nem tudok semmit. Talán a szeretőjéhez ment, mert nem gondolta, hogy ilyen hamar visszatérsz.

A senora megragadta a karját, és megrázta,

– Mit fecsegsz össze? Hogy merészelsz ilyen gyanúsítást a szádra venni? Senki nem indul el fél pár cipőben. Ugyan miféle szeretőjéhez ment volna?

– Senor Druzzia a szeretője. Ő mondta nékem, hogy a német seniorita nemsokára önként megy el hozzá. Csak egy kicsit még kéreti magát. Miért ne mehetett volna hozzá?

– Hallgass ide, Rosita! Örökre száműzlek és elbocsátalak a szolgálatomból, ha itt és most nem mondod meg az igazat. Hazudsz, a homlokodra van írva. Elő az igazsággal, különben reggel örökre elhagyod a házam.

– Lelkecském, szemem fénye, el akarsz taszítani magadtól a sárga boszorkány miatt, aki téged is elvarázsolt, ahogyan senor Druzziát is elvarázsolta?

– Komolyan beszélek. Ha nem mondod meg azonnal, mi történt Karsten kisasszonnyal, kihívom a rendőröket, és majd ők kihallgatnak. Tudom, mit

tettél, mert találtam valamit, ami elárult. Te tudod, ki nyitotta ki az ablakot, és azt is, hogyan tűnt el a senorita a házból. Beszélj azonnal, különben törvény elé állíttatlak.

Rosita megtört. Elhitte, hogy a senora ellene szóló terhelő bizonyítékot talált. A félelem megoldotta a nyelvét.

– Semmi rossz nem történt, nyugodt lehetsz. Senor Druzzia nem tud nélküle élni, maga mondta nekem. Segíteni akartam annak a bolond lánynak, aki visszautasított egy ilyen remek kérést. Senor Druzzia azt mondta, tegyek altatót a borába, amikor a senora az elnök fogadására megy. Azt ígérte, a lánynak nem lesz semmi baja.

– Folytasd!

Rosita mindent meggyónt, amit tudott.

– Nem kell miatta nyugtalankodnod, jó sora lesz. A senor elhalmozza ajándékokkal, könyörögni fog a szerelméért. Ma este a calazai birtokára vitette az autójával. Holnap reggelig mélyen fog aludni. Látod, semmi rossz nem történt. Én sokkal jobban foglak szolgálni, mint ő tette, és megint elégedett leszel velem.

A komorna a vallomástétel közben térdre rogyott a senora előtt, és meg akarta csókolni a kezét. Úrnője felháborodottan ellökte magától.

– Szörnyeteg vagy, Rosita! Mit tettél azzal a szegény gyerekekkel? Takarodj a szemem elől, takarodj! Látni sem bírlak. Imádkozz, hogy Karsten kisasszonynak semmi baja ne essék, különben Mr. Stemberg megöl. Szégyelled magad! Mit ártott neked az a szegény teremtés? Elvakult gyűlöleted hozta rá a szerencsétlenséget. Tűnj el a szemem elől!

A senora átsietett a szomszéd szobába. Fred ugyanekkor lépett be oda a folyosóról.

– Sehol nem találjuk. Magamon kívül vagyok a félelemtől és az aggodalomtól – hadarta.

– Mindent tudok, Fred, Rosita vallomást tett. Valamit el kell mondanom, amit eddig Traudével félelemből és tapintatból eltitkoltunk maga előtt.

Az idős hölgy sietve előadta, hogyan zaklatta Druzzia a lányt, aki irtózott tőle, s Végül Rosita vallomását is ismertette.

Frednek elkerelkedett a szeme, és a fogát csikorgatta.

– Agyonverem azt a gazembert, mint a veszett kutyát, ha csak a haja szála is görbül Traudénak.

– Rosita szavaiból arra következtethetünk, hogy eddig semmi más nem történt, csupán annyi, hogy Traudét altatóval elkábították. Egyelőre alszik, és nem tudja, hol van. Druzzia azonnal elvált tőle, hiszen ott volt az estélyen. Most pedig, mint hallottuk, néhány úrral a városi házában borozgat.

– Hol lakik az a semmirekellő? Azonnal odamegyek, és követelem,, hogy adja ki Traudét – mondta az ifjú Stemberg indulatosan.

– Nem, Fred, ez nem lenne helyes. Ahogy ismerem, semmit nem mondana magának. Azt a látszatot akarja kelteni, hogy Traude önként ment hozzá. Most már értem, miről beszélt az este.

A senora elmesélte a fiatalembernek a Druzziával folytatott beszélgetése lényegét.

– Meg kell mentenem, mindenáron.

– Ez világos, Fred. De nem úgy, hogy most odamegy. Druzzia alighanem azonnal intézkedne, hogy Traudét vigyék el valahová, ahol nem találják rá. Most tudjuk, hogy a calazai birtokán van. Azonnal oda kell utaznunk, mielőtt Druzzia rájön, hogy felfedezték a rejtkehelyét. Mindenképpen meg kell előzünk, hogy ne találkozhasson Traudéval, miután felébredt. A félelem és az undor elvonná szegény lány esztét. Előbb biztonságban kell tudnunk, csak azután jöhet a számonkérés.

– Mocso! Gazember! Leütöm. Elisa néni, induljunk azonnal!

– Csak azt várja, meg, hogy meleg ruhát vegyek. Ráz a hideg, annyira féltém a gyéreket. Hogyan álljak a fiam elé, ha a hűgát valami éri az oltalmam alatt?

A senora gyorsan elkészült. Fred magához vette a revolverét. Az idős hölgy ragaszkodott hozzá, hogy a sofőrön kívül Ranzio is velük menjen. Talán szükségük lesz az erős és bátor férfira.

Közben hajnali öt óra lett. Autóval két óra alatt juthatnak el Calazába. Ranzio dühbe gurult, amikor megtudta, miről van szó.

– Van egy régi kiegyenlített számlám Druzziával, Talán most elrendezhetem – mondta útközben.

Druzzia néhány évvel korábban elcsábította Ranzio menyasszonyát, s ezzel tönkretette élete boldogságát. A háznagy is magához vett egy pisztolyt. A szeme szikrázott a dühtől, amikor beült a sofőr mellé.

A kocsi örült sebességgel száguldott. A senora Fred mellett ült, aki némán, ökölbe szorított kézzel, összeszorított foggal kémlelte az utat, mintha azzal siettethetné az autót. Csak most fogta fel igazán, mennyire szereti Traudét.

A senora a legszívesebben repült volna. Szüntelenül azon imádkozott magában, hogy Traude meneküljön meg, mielőtt találkozna Druzziával.

XVIII.

Druzzia sofőrje a senora házától azonnal a calazai birtokra hajtott. Ott már mindenki aludni ment, csak Manuéla, Druzzia házvezetőnője volt ébren. Ő fogadta Baptistát.

Már régóta Druzzia szolgálatában állt, és ahogyan a sofőr, ő is cinkosa volt urának a szerelmi kalandokban.

Druzzia szenvedélyesen vágyott azokra a nőkre, akik elutasították, és kalandos úton kellett őket megszereznie. A kalandjaihoz szüksége volt segítségre, Baptiste és Manuéla pedig készségesen támogatta.

Szemlátomást nem először fordult elő, hogy egy nő akarata ellenére érkezett a birtokra. Manuéla mindent a legalaposabban előkészített. Segített Baptistének, és a még mindig mélyen alvó Traudét az egyik első emeleti szobába vitték, egy négyszögletű toronyba, amelynek külön bejárata volt.

A helyiséget fényűzően rendezték be. Valódi keleti szőnyegek, súlyos selyemfüggönyök, elfátyolozott lámpák, selyempárnák alkották a csábító berendezést. A szomszédban egy hasonló pompával berendezett hálószoba helyezkedett el. A toronyszoba egyik oldalán az ablakokat befalazták, a kert felőlieket pedig mindig zárva tartották, és színes üveggel borították, hogy ne lehessen rajtuk belátni. Csak különleges kulccsal lehetett őket kinyitni, ezt pedig Manuéla őrizte.

A házvezetőnő és Baptiste lefektette Traudét egy puha szőrmékkel borított pamlagra. Manuéla gondosan betakarta a lányt egy selyemtakaróval, és alaposan szemügyre vette.

– Finom kis test. Gyönyörű aranyhaja van. Ilyen még nem volt itt – mondta halkán.

– Ez német, nem fogjátok megérteni. Ha felébred, gondoskodj róla, hogy kapjon enni. Úgy lásd el, mint egy hercegnőt, aztán add oda neki az ékszeres kazettát, amelyet a senior küldött. Attól majd jó kedve lesz, mire az úr megérkezik. Feleségül is hajlandó elvenni, ha máshogyan nem kaphatja meg.

– Abból semmi sem lesz, nekem elhiheted, Baptiste. Az úr meg a házasság! Neki mindig más kell. Azonnal megunja, aki kezessé válik. Nekünk persze jobb így, mert ha asszony jönne a házhoz, vége lenne a jó világnak. Meddig fog ez aludni?

– Reggelig biztosan.

– Akkor néhány órára én is ledőlhetek.

– De jól zárd be, nehogy megszökjön!

– Ugyan hogy szökne meg? Itt maradsz éjszakára Calazában?

– Nem, a senort kell kihoznom a városi lakásából.

– Akkor indulj, Baptiste! Én megyek aludni, mert korán kell kelnem.

Traudét hangos kakaskukorékolás ébresztette. Nehéz volt a feje, és álmosán körülnézett. Azt hitte, álmodik. Idegen szobában ébredt.

„Hol vagyok? Hogy kerültem ide?” – kérdezgette magától. Emlékezett, hogy a Senora öltözőszobájában a heverőre dőlt le olvasni. Egyszer csak fáradt lett és elaludt. De hogyan került ebbe az idegen szobába? Hol van egyáltalán?

Már nem álmodott, nem aludt, teljesen éber volt. Felült, letette a lábát a padlóra, és félrehajtotta a selyemtakarót. Ekkor vette észre, hogy csak az egyik lábán van cipő. Hol maradhatott a másik?

Lehajolt, kereste az ágy alatt, kirázta a takarót, de a cipő nem volt sehol. Zavartan maga elé meredt, aztán a rémülettől hangosan felsikoltott. Vele szemben a falon Druzzia életnagyságú festménye függött. Az ablakon besűrűdő sejtelmes, színes fények kísérteties hangulatot adtak a képnek. Traude bénultan nézte a festményt, az élethűre festett szemeket, amelyek most is azzal a rémítő pillantással mérték végig, mint az eredetiek. A lány halántékára szorította a kezét. Csak most vette észre, hogy nagyon rosszul van. Hasogatott a feje, mintha szét akarna szakadni.

Lázasan megpróbált visszaemlékezni arra, hogy mi történt, mielőtt elaludt. Rosita barátságos volt vele, rávette, hogy igya ki a bort, ő pedig holtfáradt lett. Az öreg komorna ezután eltűnt. Ez este volt, most viszont világos nappal van. Hol lehet?

Az ajtóhoz rohant, hogy elmeneküljön.. A zár nem engedett. Kétségbeesetten rángatta a kilincset, ám hiába.

Úzött vadként körülnézett. A szemközti falon még egy ajtót fedezett fel. Odafutott, és hála istennek, ez kinyílt.

Traude bepillantott a szomszédos helyiségbe. Vonzó fészek volt, csupa kellemes csipke és kék selyem. Ennek a szobának az ablakai is színes üvegből készültek, nem lehetett rajtuk kilátni. Egy kerek asztalkán kristálytál állt, benne gyönyörű gyümölcsök és édességek, mellette egy kancsó bor, előtte pedig pazar keretben Druzzia fényképe és egy kis kartonlap silány németségű szöveggel.

„Isten hozott otthonomba, édes galambocskám! Én lenni vágyakozással utánad. Ha nem tudsz várni, amíg jövök, csak üzenj, és repülsz bele karodba. Hamarosan enyém vagy.

Lorenzo Druzziád”

Traude előrehajolva meredt a papírra. Csak annyit fogott fel, hogy Druzzia otthonában, az ő fogságában van.

El innen, el! De hogyan jut ki? Ennek a szobának csak egy ajtaja volt, az pedig abba a helyiségbe vezetett, ahol felébredt. Visszarohant a zárt ajtóhoz, kétségbeesetten rángatta a kilincset, ökölbe szorított kézzel dörömbölt és sikítózott, de az ajtó nem nyílt ki.

A lány az ablakhoz szaladt. Ha az ajtón át nem sikerül elmenekülni, akkor az ablakon keresztül kell megtennie.

Mielőtt azonban odaért volna, kinyílt az ajtó, és Manuéla lépett be. Hatalmas tálcát hozott mindenféle finom falatokkal. Gyorsan becsukta maga mögött az ajtót, pukedlizett, és portugálul jó reggelt kívánt.

Traude már néhány szót megtanult ezen a nyelven.

– Hol vagyok? – kérdezte.

A házvezetőnő letette a tálcát az asztalra, és nevetve a senort ábrázoló festményre mutatott.

– Nála.

– Engedjen ki! Ki akarok menni – kiáltotta a lány.

Manuéla a fejét ingatta, és megint a képre mutatott.

– Ő nem akarja. Maradnia kell.

– Nincs joguk arra, hogy bezárjanak. Hol vagyok?

A házvezetőnő megvonta a vállát, mintha nem értené a kérdést, aztán az ajtóhoz indult.

Traude odarohant, és ki akart szaladni. Manuélának azonban már komoly gyakorlata volt ezekben a dolgokban. Átfogta a lányt, ledobta a díványra, és mielőtt felugorhatott volna, már ki is lépett a szobából és elfordította a kulcsot a zárban.

Traude döbbenetben ült a díványon. Mit tegyen? Hogyan kerül ki innen?

Most már csak ez foglalkoztatta, és nem az, hogy miként került ebbe a szobába. Egyvalami világos volt számára: az, hogy Druzzia fogságában van. Ez elég volt ahhoz, hogy a rémület megbénítsa.

Aztán ismét összeszedte magát, és nyugtalanul fel s alá kezdett járkálni. Pillantása egyszer csak a tálcára esett. A tányér mellett evőeszköz is volt rajta. Felkapta a kést, és eldugta a ruhájában. A legrosszabb esetben fegyverként használhatja. Odaállt Druzzia képe elé, és kényszerítette magát, hogy ránézzen. „Inkább kiszúrom a szemét, mintsem eltűrjem, hogy hozzám érjen” – gondolta.

Nem tudta, mennyi ideig ülhetett így. Akkor riadt fel, amikor egy érkező autó hangja ütötte meg a fülét. Felugrott, és megragadta a kést. Druzzia jött volna meg? Lenne képe behatolni ide? Ó, bárcsak itt lenne Fred! Ő biztosan megakadályozná, hogy bántsák. Vajon tudja-e már, hogy elrabolták? És Elisa néni észrevette-e, hogy eltűnt? Biztosan, amint hazaértek az estélyről. Ám hogyan segíthetnének rajta, ha nem tudják; hova hurcoltatta Druzzia?

Félelemtől reszketve hallgatózott. Nem is sejtette, hogy a senora autója érkezett. Manuéla a motorzajra kilépett a házból, és csodálkozva látta, hogy az úr ismerőse, a szomszédos birtok tulajdonosa, senora Guarda érkezett a kíséretével. A házvezetőnő nem tudta, hogy a német senioritát a senora házából rabolták el, különben nem nevetett volna olyan kedélyesen. Gyanútlanul pukedlizett.

– Jó reggelt, senora! Azt hittem, senor Druzzia érkezett haza.

– Senor Druzzia nincs Calazában? – kérdezte az idős hölgy.

– Nincs. Már hetek óta Montevideóban tartózkodik, de ma vagy holnap biztosan kijön. Megkérdezhetem, mi hozta hozzánk a seniorát?

Stemberg és az idős hölgy fellélegzett. Istennek hála, hamarabb értek ki Calazába, mint Druzzia.

A senora odalépett Manuélához, és parancsolóan ránézett.

– El akarjuk vinni a német senioritát, akit senor Druzzia sofőrje az éjjel idehozott.

A házvezető nő összeresztette, aztán ártatlan, csodálkozó tekintettel válaszolt.

– Itt nincs seniorita. Senki nem jött ide az éjjel, senor Druzzia sofőrje sem.

– Senor Druzziától tudjuk, hogy a senioritát Calazába hozatta.

Manuéla arca ismét megrándult. Most már Ranziót is észrevette. Jól ismerte, és tudta, hogy van egy régi kiegyenlített számlája a seniorral, amelyet szeretne rendezni. Fenyegető arckifejezése elárulta, hogy az uraságok mindent tudnak.

Ranzio is odalépett Fred mellé.

– Mr. Stemberg, ez az asszony kerítőnő, ő segít Druzziának – mondta kifogástalan angolsággal. – Mindent pontosan tud. Ne higgyen az ártatlan képének!

– Köszönöm, Ranzio – válaszolta a fiatalember. Előhúzta a revolverét, a seniorát pedig gyengéden eltolta az útból, – Érthetőbben kell vele beszélnem – mondta, és Manuélára célzott a fegyverrel. – Hol van a seniorita? – kérdezte portugálul.

A házvezető nő jajveszékálni kezdett, és vissza akart menekülni a házba. Ranzio azonban elállta az útját, és ő is pisztolyt fogott rá.

– Hol van a seniorita? – kérdezte.

Manuélának remegett a térde, de még tartotta magát.

– Nem tudom, semmit sem értek.

A senora lefordította Frednek a nő szavait. A fiatalember kihúzta magát.

– Ranzio, tartsa itt ezt a némbert! Én addig kiderítem, hová rejtették Miss Karstent.

A háznagy karon ragadta Manuélát, és rászzegezte a fegyvert.

Fred a seniorához fordult.

– Traudénak itt kell lennie a házban, ez biztos. Kérem, segítsen. Kiáltsa a nevét, amilyen hangosan csak tudja, hátha meghallja. Minden kiáltás után figyelniünk kell, válaszol-e.

– Traude! – kiáltották, ahogyan csak a torkukon kifért.

Annak a szobának az ablaka azonban, amelyben Traude rémulten hallgatózott, az épület hátsó oldalára nyílt. Csak hangfoszlányok jutottak el a füléig. A nevét hallotta volna? Aztán újra, mintha egy férfi és egy nő kiáltozna egyszerre. Halvány remény ébredt benne, és kiabálni kezdett, de a hangja nem ért el az őt keresőig.

A lány az ablakhoz rohant. Odalent emberek vannak, akik talán tudnak rajta segíteni. Ki akarta nyitni az ablakot, de döbbenet láta, hogy kulcs nélkül nem nyílik. Kétségbeesésében felkapott egy széket, és teljes erőből a színes ablaküvegbe vágta. Az ólomüveg csörömpölve kitért. Traude megint segítségért kiáltott.

Hangja most már eljutott az épület másik oldalára, és a lány is felismerte Fred hangját.

– Traude, Traude!

A fiatalember rohanvást megkerülte a házat, átugrott a kerítésen, és közben szüntelenül Traude nevét kiáltozta.

A lány kidugta a kezét az összetört ablakon.

– Ide! Ide! Itt vagyok. Jaj, Istenem, mentsen meg!

Fred már az ablak alatt állt, és felnyújtotta a karját.

– Traude, Traude!

A lány sápadt arccal nézett le rá.

– Mentsen meg!

– Azonnal, Traude, azonnal. Még öt perc türelem, és ott vagyok.

Elindult a ház körül, észrevette a saroktorony bejáratát, és felrohant a lépcsőn. A szoba ajtaját is megtalálta, de kulcs nem volt a zárban. Az ajtó vastag fából készült, nem lehetett betörni.

– Csak türelem, Traude, hozom a kulcsot – kiáltotta Fred hangosan.

– Igen, igen, várok.

A fiatalember leszaladt a lépcsőn, és odalépett a házvezetőnőhöz, aki sápadtan és remegve meredt Ranzio pisztolyára. Fred észrevette, hogy kulcscsomó lóg a kötélyén. Leszakította, és kettesével véve a fokokat, elindult vissza a lépcsőn.

– Azonnal lehozom Traudét! – kiáltotta oda a seniorának. Gyors mozdulatokkal próbálta egyik kulcsot a másik után, míg végre megtalálta az igazit. Közben biztató szavakat mondott Traudénak. A lány a szobában állt, kezét vadul dobogó szívére szorította. Végre kinyílt az ajtó. Mindkettőjük ajkát örömujjongás hagyta el. Fred karjába zárta Traudét.

– Történt veled valami? – kérdezte vadul dobogó szívvel.

A lány a fejét rázta. Megremegett Fred szerelemittas tekintetétől, aztán a karjába ájult. A kiállt izgalmak minden erejét elvették.

A fiatalember ölbe kapta Traudét, és levitte a földszintre. A lépcső alján már várta őket a senora.

– Traude, hála Istennek!

Fred Stemberg nagyon sápadt volt.

– Elisa néni, Traude elveszítette az eszméletét, amikor kiszabadítottam. Gyorsan menjünk vele haza!

Gondosan megágyazott a hátsó ülésen, elhelyezte a lányt, a seniorának is segített a beszállásnál, majd maga is beült.

Ranzio eleresztette Manuélát, és eltette a pisztolyát.

– Most végre nyakatokra küldjük a rendőrséget, neked meg a Druzziádnak, hogy az Isten verje meg! – mondta megvetően, aztán beugrott a sofőr mellé.

A kocsí szélesebben elindult vissza Montevideóba.

Néhány perc múlva Traude ismét magához tért. Kikerekedett szemekkel, de üres tekintettel nézett Fredre. A fiatalember megfogta a kezét, és csókokkal borította.

– Kedves kis Traude, nagyon fosz volt?

A lány összerezent, és a seniorához bújt.

– Nem tudom, hol voltam. Hová vittek?

– Druzzia birtokára.

– Azt sem tudom, hogy kerültem oda.

– Elkábítottak altatóporral, kedvesem.

Traude az idős hölgy vállára hajtotta a fejét.

– Az a rettenetes ember!

– Nyugodj meg, szegény Traude, többé a közeledbe sem kerülhet – vigasztalta senora Elisa.

Végre eleredtek a gyógyító könnyek. Traude minden félelmét kisírta magából. Erezte, hogy Fred tenyerébe fogja a kezét, és újra csókokkal borítja.

Odahaza senora Elisa a saját szobájába kísérte a lányt.

– Úgy, kicsikém, most pedig szerepet cserélünk. Most én ápollak téged. Lepihensz, és néhány óra alatt kialszod magad.

– Te kedves és jó vagy. Sok gondot okoztam neked? Egész éjjel nem aludtál...

– Nem, gyermekem. Kiment az álom a szemünkből, amikor hazaértünk és nem találtunk.

A senora odaült Traude mellé, és részletesen elmesélte neki, mi történt, miközben a lány evett néhány falatot.

– Hála legyen Istennek, hogy Rosita a fenyegetésedre végül vallott. Különben sosem találtatok volna meg.

Remegve odabújt a senioréhoz, és ő is elmondta, mit élt át, miután felébredt. Eszébe jutott a kés, amelyet magához vett, és borzongva előhúzta.

– Nézd, ez volt az egyetlen fegyverem.

– Szegény gyermekem, örülök, hogy nem ezzel kellett megmentened magadat. Most pedig aludj, hogy megnyugodjanak az idegeid.

Traude gyorsan elaludt. A természet megkövetelte, ami járt neki.

A senora csendben elhagyta a szobát.

A szomszéd helyiségben Fred türelmetlenül fel és alá járkált. Amikor a senora belépett, megállt, és kérdően ránézett.

– Hogy van?

– Alszik. Ilyenkor az alvás a legjobb orvosság.

– Csak arra vártam, hogy beszélhessek Önnel, Elisa néni. Most pedig megyek, és kérdőre vonom Druzziát.

– Nem lenne okosabb, ha ezt a feladatot átengednénk a rendőrségnek?

Fred összeszorította a fogát.

– Előbb magam számolok el vele. Belevágok abba a pimasz, hájas képébe, aztán megyek a rendőrségre.

– Legalább Ranziót vigye magával!

– Igen, Ranzio megszolgált ezt az elégtételt. Így ő is kiegyenlítheti a régi számlát.

Az autó még mindig a bejárat előtt állt. Fred és Ranzio sietve beszállt. Éppen jókor érkeztek. Druzzia városi házának a teraszán reggelizett. A kapu előtt várta az autó, amely kivitte volna Calazába.

Fred és Ranzio felment a teraszra. Druzzia elsápadt egy kicsit, de azért álszent mosollyal fogadta őket.

– Mi az oka annak a nagy megtiszteltetésnek, hogy ilyen korán reggel meglátogatnak?

Fred nem válaszolt. Hideg, szigorú pillantással nézett Druzzia szemébe, aztán lovaglóostorával az arcába vágott.

Druzzia hátratántorodott, és ekkor érte el Ranzio ökölcsapása.

– Ezt Panchitáért, a menyasszonyomért – mondta.

A két férfi ugyanúgy távozott, ahogy jött. Druzzia az ámulattól és a fájdalomtól egyelőre tehetetlen volt. Baptiste, a sofőr látta, mi történt az urával. Fenyegetően elállta a két bosszúálló útját, Fred azonban megint felemelte az ostorát.

– Félre az útból, te söpredék!

Ranzio előhúzta a pisztolyát, és Baptistára szegezte. A sofőr ellépett előlük, és az urához rohant.

Fred a háznaggyal a rendőrségre hajtattott, és feljelentést tett.

A rendőrfőnök azonnal jegyzőkönyvet vetetett fel.

– Már régóta figyeljük, és tudjuk, hogy gyakorlott pártfogója volt gyengébb nemnek, de eddig semmit nem tudtunk rábizonyítani. Az áldozatai vagy

szégyellték magukat, és ezért nem tettek feljelentést, vagy hagyták, hogy megfizesse őket. Ezúttal azonban nem úszhatja meg szárazon, megkapja méltó büntetését.

Arra azonban a rendőrfőnök sem vállalkozott, hogy azonnal őrizetbe vesse a senort. Druzzia sietve Calazába ment. Amint Manuélától meghallotta, mi történt, pillanatok alatt úgy döntött, jobb lesz, ha egyelőre külföldre távozik. Mire a rendőrség odaért, a szerelmi fészek már üres volt.

A rendőrfőnök nem akart szégyenben maradni Fred és a senora előtt. Személyesen közölte velük a vizsgálat eredményét.

– Nem menekülhet el előlünk. Egyszer biztosan visszatér, és akkor letartóztatjuk – mondta.

Fredet dühítette, hogy Druzziának sikerült elinalnia.

– Ne bosszankodjék! Én örülök, hogy látnom sem kell. A büntetést amúgy sem ússza meg – nyugtatta a senora.

XIX.

Másnap a két hölgy délig aludt. Traude ismét jól érezte magát, csak kissé ijedt volt még. A senora előreküldte az ebédlőbe, amikor asztalhoz hívták őket. Úgy gondolta, nincs szükség tanúkra, amikor Fred és a lány újra találkozik.

Traude sápadt volt még, de már visszanyerte az önuralmát. Fred megfogta a kezét, és magához húzta.

– Nem akarsz nekem mondani valamit? – kérdezte gyengéden, és elragadtatottan gyönyörködött a lány édes arcában.

– Mr. Stemberg, köszönettel tartozom magának, mert kiszabadított gyalázatos fogságomból.

Traude félénken és tanácstalanul nézett a fiatalemberre, aki egyszerűen átkarolta, és ajkára tapasztotta a száját. Hosszú csókban forrtak össze.

A lány nem védekezett, bár szíve a torkában dobogott. Fred hatalmas sóhajjal engedte el.

– Így, Traude, most már minden világos. Vagy azért még el kell mondanom, hogy nagyon szeretlek?

– Tudom, ma reggeltől megint tudom.

– Hát közben elfelejtetted? – évődött a fiatalember. .

– Nem, csak azt hittem, maga felejtett el szeretni engem.

– Egy percre sem felejtettem el azóta, hogy ismerlek. Elisa nénit aggasztotta, hogy elhamarkodottan döntök. Ezért becsületszavamat vette, hogy három hónapig várok, mielőtt magamhoz láncollak. Ó, Traude, ez kész csapás volt számomra! – sóhajtott mosolyogva Fred. – Amikor a leginkább kordában tartottam magam, s látszólag kimérten, okosan viselkedtem, akkor

volt bennem a legerősebb a vágy, hogy a karomba zárjalak és megcsókoljalak. Istennek hála, letelt a próbaidő! Most már az enyém vagy. És mi vagyok én neked? Még mindig Mr. Stemberg, kis butuskám?

– Nem... te... te az én drága Fredem vagy – felelte a lány odaadóan.

– Szeretsz?

– Nagyon, nagyon szeretlek.

– Már régóta?

– Amióta megismertelek.

– Azóta, hogy a sofőröm majdnem elgázolt?

– Nem sokkal később már éreztem.

– Én is, öt perc múlva, és azonnal nagyon erősen. Nos, megtörtént, Traude...

Megint magához vonta, és újra megcsókolta a lányt.

Elmerülve a boldogságukban, nem vették észre, hogy kinyílt az ajtó és belépett a senora.

Fred átkarolta Traudét, és így léptek az idős hölgy elé.

– Végre a, menyasszonyom, Elisa néni – mondta a fiatalember elégedetten.

– Három hónapig nagyon rendes voltam.

Elisa asszony megölelte a lányt, és kezet nyújtott a fiatalembernek.

– Teljes szívemből kívánok nektek sok boldogságot.

Megérdemlitek egymást. Most már minden rendben van, Traude?

– Az egész boldogságomat neked köszönhetem, Elisa mama. Hogyan háláljam meg?

– Segíts nekem, hogy megnyerjem a fiam szívét. Azzal ezerszeresen meghálálnál mindent, amit érted tehettem. Légy boldog, és adj boldogságot! Ennél szebbet nem kaphatsz az élettől.

– Én is köszönöm önnek a boldogságomat, Elisa néni – mondta a fiatalember.

– Kicsit megnehezítettem a dolgát, Fred, de máától mi is tegeződünk. Nem szeretnék a tisztelt nénikéd maradni, a szívből szeretett nénikéd kívánok lenni. Most már egy család vagyunk.

A beszélgetés során még egyszer szóba került Rosita szerepe Traude elrablásában. A lány szólt néhány jó szót az öreg komorna érdekében.

– Korlátoltságában nem is sejtette, mit tesz velem. A féltékenység elveszi az ember eszét.

– Meg fogok neki bocsátani – mondta Elisa asszony de nem szeretném többé magam mellett tartani. Képes lenne rá, hogy gyűlölje és üldözze a fiamat, csak azért, mert én szeretem. Egyébként életem alkonyát ott szeretném leélni, ahol a fiam él. Ő minden bizonnyal New Yorkban marad, ha elveszi Maudot, mert valószínűleg Ernest Stemberg sem szeretne elválni a lányától.

Majd megkérlek benneteket, téged, kedves Fred, és Ernest bácsit, hogy segítsetek a cégem átalakításában.

– Értem, Elisa néni. És mi lesz ezzel a házszal?

– Eladom. Az elnök épp tegnap este mondta, hogy neki már kicsi a villája, és irigyel ezért a szép nagy házért. Gondolom, örömmel megveszi, ha felkínálom neki. Ranzio velem jöhet, mert odaadó és megbízható emberem.

– Rositával mi történik? – kérdezte Traude.

– Élete végéig jó sora lesz. Az egyik húga családostul a birtokon él és dolgozik. Ott Rosita is otthonra találhat.

– Ez jó megoldás – jelentette ki Fred.

Maud Stemberg éppen az édesapjával reggelizett, amikor megkapta Fred levelét. Gyorsan felnyitotta a borítékot, átfutotta a sorokat, és felpillantott.

– Jó hírt kaptál? – kérdezte az apja.

– A legjobbat, apácska. Fred boldog,

– Akkor biztosan valamilyen butaságot követett. Miért boldog?

– Mert eljegyezte magát.

– Nem megmondtam? Az aranyhajú kisasszonnyal, természetesen, Rutland húgával.

– Kitaláltad.

– Nem volt nehéz dolgom. Vannak még hasonló híreid?

– Csupa kellemes dolog. Elisa néni, Fred és a menyasszonya már úton lehetnek New York felé. De kérlek, olvasd el magad.

Maud átnyújtotta a levelet az édesapjának.

– Örülök, hogy Elisa New Yorkba jön. Legalább lesz egy értelmes ember a családban. Ti, többiek a szerelmek miatt igencsak kiszámíthatatlanok lettetek.

– Olyan képet vágsz, mint egy harapós medve, apa. Az ember azt hihetné, hogy rigolyás vénember lettél, pedig te az én drága apukám vagy;

– Igazán? A te drága apukád. Úgy gondolod, ez kötelez?

Jól van, most át kell mennem Brooklynba. Ha jól sejtem, te pedig íziben elmeséled Rutlandnak a jó híreket.

– El bizony.

– Akkor mondd meg, azt üzenem neki, hogy jöjjön New Yorkba. Üzleti megbeszélőim vannak velem. Mikor érkezik Fred a hölgyekkel?

– A következő napokban biztosan befut a hajójuk.

– Ugyanakkorra rendelem ide Rutlandot. Gondolom, szeretné viszontlátni a hűgát.

– Mondom, hogy te vagy az én drága apukám! Stemberg két keze közé fogta a lánya fejét, és mélyen a szemébe nézett. Maud bátran nyelte a könnyeit, és könnyörögve nézett az édesapjára.

- Te is szeretnél menyasszony lenni?
- Teljes szívemből. Hiszen tudod.
- Nos, majd meglátjuk, találok-e neked vőlegényt. Maud viharosan megcsókolta az édesapját.
- Meg akarsz ölni? – tiltakozott az öregúr.
- Ó, nem, csak köszönetét szeretnék mondani:
- Ugyan miért?
- Tudod te azt.
- Te viszont nem tudod, miféle férfit néztem ki neked A végén még majd nem is tetszik.
- Dehogynem. Biztosan.
- Szóval látatlanba elfogadod?
- Tőled igen.

Így váltak el. Maud egy szerelmes dalt dúdolgatott. Tudta, hogy hamarosan letelik a próbaidő.

A senora a jegyespár kíséretében megérkezett New Ymkhi Ernest Stemberg és a lánya fogadta őket.

Maud és Traude egy ideig szótlánul, fürkészően egymás szemébe nézett, majd átölelték és megcsókolták egymást, mintha régóta mély barátság kötne össze őket. Fred elégedetten karolta át mindkettőjüket.

Ernest Stemberg minden formalitást mellőzve magához vonta Traudét, és csókot nyomott az arcára. „Ugyanolyan rokonszenves, mint a bátyja” – gondolta.

– Meg tudja nekem bocsátani, Mr. Stemberg, hogy elhódítottam Fred szívét? – kérdezte Traude a maga kedves, félénk modorában.

– Más volt vele az elképzelésem, de a fiatalok időnként okosabbak, mint az öregek. Nem így van, Elisa?

– Azok a legokosabb öregek, akik ezt belátják, kedves Ernest.

Egy óra múlva a senora és Ernest Stemberg kettesben üldögélt a férfi dolgozószobájában. A senora kérte, hogy négy szemközt beszélgessenek.

– Kedves Elisám, Fredtől tudom, hogy üzleti ügyeket akarsz velem megbeszélni.

– Nem, Ernest, az még ráér. Azt akartam veled közölni, hogy az első házasságomból született fiam él, és tudom, hol tartózkodik.

– Szívből gratulálok, Elisa. Remélhetőleg olyannak találsz majd a fiadat, amilyennek szeretnéd.

– Tudom, hogy szorgalmas, derék ember lett, akire büszke lehetek.

– Ennek örülök. Kapcsolatba léptél már vele?

– Még semmit nem tud rólam. Azt hiszi, az anyja már nem él. Ebben a hitben nevelték fel.

– Hogy követhettek el ellenetek ekkora bűnt?
– Kicsinyes, szűk látókörű környezetben nőtt fel.
– Nem hagyott ez rajta nyomokat?
– Istennek hála, nem. Végül is vér a véremből. Nem szeretnék üres kézzel a fiam elé állni. Azonnal teljesíteni akarom szíve vágját, amikor végtelenül hosszú évek után viszontlátom. Ehhez kérem a segítségedet.

– Az enyémet? Mit tehetek én?

– Bele kell egyezned, hogy elvegye a lányodat.

Ernest Stenberg csodálkozva felnézett, és a fülét vakargatta.

– Kedves Elisám, ebben nem lehetek a segítségedre. Maud a fejébe vette, hogy ahhoz megy hozzá, akit szeret. Ő pedig az új igazgatómba, Rutlandba szerettet bele. Egyszerű tesztpilótaként kezdett a cégnél, és befészkelte magát alányom szívébe. Amellett az én elismerésem is sikerült kivívnia. Eleinte tiltakoztam a kapcsolatuk ellen, de semmire nem mentem vele. Ezért nem segíthetek neked. A lányom Heinz Rutland felesége lesz, ha e pillanatban Maud még nem is tudja, hogy megkapja a beleegyezésemet.

– Maud tehát a menyem lesz, Ernest. Heinz Rutland ugyanis a fiam.

Az öregúr döbbenetesen nézett a senorára.

– Micsoda? Heinz Rutland a fiad? Honnan sejthettem volna? Az első férjed nevét soha nem hallottam, mivel a válás után megint a lánynevedet használtad. Szóval... a te fiad... pompás ember. Büszke lehetsz rá. Örömmel adom beleegyezésemet a házasságukhoz. Első mérgemben megígértettem vele, hogy soha nem kéri meg Maud kezét. Most nekem kellett volna megkérnem, hogy legyen a vejem. Így azonban sokkal egyszerűbb a helyzet. Te kéred meg a fiad számára Maud kezét, én pedig beleegyezek, Nagyon örülök, Elisa. Egy ilyen öreg embernek már igen kellemetlen, ha be kell ismernie a vereségét.

– Boldog vagyok, hogy így alakult, Ernest, de még egy kérésem lenne. Rendeld a fiamat New Yorkba, amilyen gyorsan csak lehet. A házadban szeretnék vele először találkozni. Csak tőlem tudhatja meg, hogy az anyja vagyok, és ehhez kettesben kell vele lennem.

– Megértem. Nem kell iderendelnem, még ma megérkezik. Lehetővé akartam tenni, hogy találkozhasson a hűgával... meg Maud is nagyon vágyakozva nézett rám.

– Számolom az órákat, amíg viszontláthatom. Majd senora Guardaként mutatsz be neki, a többit pedig átengeded nekem, jó? Maudot is szeretném beavatni. Áthívnád, kérlek?

Az öregúr felemelkedett.

– Jelen lehetek a megbeszélésen? Szeretném látni a lányom arcát, amikor megkéred a kezét a fiadnak.

A senora mosolyogva bólintott. Ernest Stemberg áthívta a lányát a szomszéd szobából.

– Befejeztétek a tárgyalást? – kérdezte Maud.

– Igen, kedvesem – felelte a senora, és magához vonta a lányt -, de veled is szeretnék valamit megtárgyalni. Éppen most kértem meg apádtól a kezedet a fiam számára. Szeretném, ha te lennél a menyem.

– Elisa néni! Megtaláltad a fiadat?

– Igen, Maud, még ma találkozunk. Szeretném közölni veled, hogy szívesen hozzámégy feleségül. Ő szeret téged, édesapád pedig már beleegyezését adta.

– Maud, Elisa néni fia az, akit kiszemeltem férjedül.

A lány kiszakította magát az idős hölgy karjából, és fájdalmas haraggal nézett az apjára.

– Ezt tetted, miközben tudtad, hogy Heinz Rutlandot szeretem, és soha nem leszek senki másé?

– Röviddel ezelőtt azt mondtad, hogy az én ajánlásomra bárkit látatlanban elfogadsz férjednek.

– Nem gondoltam, hogy boldogtalanná akarsz tenni. Annyira hittem benned, hogy nyugodtan mondhattam ilyet. Tudod, hogy a szívem Heinz Rutlandé.

Ernest Stemberg a kezét dörzsölte.

– Elisa éppen Heinz Rutland számára kérte meg a kezedet, és te a felesége leszel.

– Hogy értsem ezt? – kérdezte Maud zavarodottan.

– Heinz Rutland az én fiam – felelte az idős hölgy csendesen.

A lány megkönnyebbülten felsóhajtott, és megint átölelte Elisa asszonyt.

– Jaj, Elisa néni, hogy megijesztettetek! – mondta. – Kérlek, magyarázd el, hogy én is értsem.

Az idős hölgy teljesítette a lány kérését.

– Miután tudtam, hogy szeretitek egymást és csak édesapád beleegyezése hiányzik, én kértem meg tőle Heinznek a kezedet. Ez lesz a fiam számára az első ajándékom. Te is akarsz, Maud?

– Igen, Elisa néni, ezerszer is igen.

– Ígérd meg, hogy nem árulod el, ki vagyok, amíg nem beszéltem veled.

– Megígérem. De most hadd menjek az édesapámhoz, Elisa néni. Neki is van mondanivalóm.

A lány szinte odarepült az öregúrhoz.

– Bocsásd meg, hogy egy pillanatig kételkedtem benned. Ugye, akkor is megadtad volna a beleegyezésedet, ha Heinz Rutland nem Elisa néni fia?

Az apa elérzékenyülten mosolygott.

– Igen, de azért örülök, hogy ő kérte meg neki a kezedet. Különben nekem kellett volna felajánlanom a lányom kezét, és a végén még elutasított volna.

– Soha!

– Ennyire biztos vagy ebben? Remélem, soha nem csalódsz majd benne.

Még egyet s mást megbeszéltek, aztán visszatértek a jegyespárhoz.

– Hála Istennek, megint itt vagytok! – mondta Fred színlelt elkeseredettséggel. – Traude már majdnem ott tartott, hogy ismét Mr. Stembergnek akart szólítani.

Remek hangulatban együtt költötték el az ebédet.

XX.

Egy óra múlva jelentették, hogy megérkezett Heinz Rutland. Elisa asszony holsápadt lett, de erőnek erejével uralkodott magán.

Közben Mr. Stemberg a szomszéd helyiségben üdvözölte Heinzet.

– Brooklynban azt mondták – kezdte Rutland -, hogy ide kell jönnöm.

– Így van, igazgató úr. Magánügyben akartam magával beszélni. Mikor kapott utoljára hírt a hűgáról?

– Körülbelül két hete.

– Közölte magával, hogy hamarosan New Yorkba érkezik?

– Nem, erről nem írt.

– Akkor meglephetem azzal a hírrel, hogy már meg is érkezett. Emiatt rendeltem ide. Bizonyára örül, hogy üdvözölheti.

– A hűgom itt van?

– A szomszéd szobában. Parancsoljon! – Stemberg kinyitotta az ajtót.

Heinz csodálkozva nézett végig az összegyűlteken -, aztán észrevette a hűgát.

– Traude!

A lány odarepült hozzá.

– Heinz, édes bátyám!

Összeölelkezve nézték egymást boldogan. A fiatalember tért magához előbb.

– Bocsássanak meg a viharos üdvözlésért, de már nagyon régen láttuk egymást.

– Bemutathatom a bátyámat? A hölgy az én szeretve tisztelt seniorám, Heinz.

A fiatalember az idős asszony felé fordult, és amikor találkozott a tekintetük, különös érzése támadt.

Traude időt akart adni a seniorának, hogy összeszedje magát. Csak addig várt, amíg Heinz kezét csókolt neki, aztán folytatta:

– A senorának köszönhetem a boldogságomat, Heinz. Fred Stemberg menyasszonya vagyok.

Heinz megilletődve Maudra nézett, akit eddig csak némán üdvözölt. A lány mosolyogva biccentett, mintha azt mondaná: nyugodtan elhíheded, igaz.

Fred odalépett Heinzhez.

– Mr. Rutland, remélem, rám bízza a hűgát. Ószintén szeretjük egymást, és tudjuk, hogy boldogok leszünk együtt. Akar a fivérem lenni? – kérdezte, és megragadta Heinz kezét.

– Ha méltónak tart rá, szívesen – felelte a fiatalember.

– Akkor ezt elrendeztük. Az asztalnál majd pertut iszunk.

Még egyszer kezet ráztak, aztán Heinz ismét senora Guardához fordult.

Elisa asszony egy karosszékben ült, és tágra nyílt szemmel figyelte a fiát. Még mindig holtápadt volt. Heinzet meglepte, hogy ez a most is gyönyörű arc ugyanúgy elbűvöli, mint sok-sok évvel ezelőtt a róla készült fénykép. Valami bizsergette a szívét, még Maud Stemberget is elfelejtette egy pillanatra. A lány izgatottan figyelte anyát és fiát.

– Szabad önnek köszönetet mondanom azért, senora, hogy magához vette és jószágával halmozta el a hűgomat?

Az idős hölgy Heinz felé nyújtotta remegő kezét.

– Nem kell köszönetet mondanía, Traude olyan kedves és drága nekem, mintha a saját lányom lenne. Nagyon sokat tudtunk egymásnak adni. Én... én nagyon örülök, hogy magát is láthatom. Traude sokat mesélt magáról... kimondhatatlanul örülök...

Senora Guarda nem tudta folytatni. A többiek visszafojtották a lélegzetüket. Heinz nem értette, miért áll megrendültén és zavarodottan az idős asszony előtt.

– Eredménnyel jártak a kutatásai? – kérdezte, hogy megtörje a varázst. – Megtalálta a fiát?

A senora nagy nehezen összeszedte magát.

– Eredménnyel, igen. Erről szeretnék magával néhány percet beszélni, ha meghallgat.

Heinz meghajolt.

– Kérem, rendelkezék velem.

– Hagyjatok magamra egy kicsit Mr. Rutlanddal! Ha befejeztük, majd hívlak benneteket – mondta a senora fojtott hangon.

A többiek kimentek. Csak Traude maradt egy pillanatra, és megfogta Heinz kezét.

– Ne feledd, hogy senora Guarda az én szeretett Elisa mamám lett! Ő a legjobb asszony, akivel valaha találkoztam.

A fiatalember mosolyogva megsimogatta a hűga hajját.

– Hogyan felejthetném el, hogy valaki oly sok jót tett veled?

A senora egy székre mutatott, Heinz pedig leült.

– Bocsásson meg nekem, ha kissé terjengős leszek. Traude, gondolom, elmesélte az életem történetét.

– Igen, senora, és a legnagyobb tisztelettel írt önről.

– Tudom. A húga igen kedves teremtés, és mélyen együtt érez velem.

– Ez aligha lehetne másként, senora.

– Szeretném megtudni elítélendőnek tartja-e, hogy az első férjem akarata ellenére visszatértem a színpadra?

– Tudom, hogy istenáldotta tehetség volt, és azt is hallottam, hogy szűk látókörű környezetében rabnak érezte magát. Magam is ilyen környezetben nőttem fel, és bár nem voltam művész, mégis sokszor falakba ütköztem és megsérültem. Ha nem lett volna mellettem Traude, bizonyára kitörök és elmenekülök. A húgom segített elviselni az elviselhetlent. Önnek sokkal több kényszert kellett elviselnie, hiszen a művészetében korlátozták. Felesleges kérdeznie, hogy elítélendőnek tartom-e a döntését.

– Joggal furcsállhatja, hogy ilyen kérdést tettem fel magának. De... rövidesen viszontlátom a fiamat. Annyi idő, mint maga, hasonló környezetből származik... Kíváncsi lennék, hogyan viselkedne a fiam helyében, ha hosszú távollét után találkozna az édesanyjával.

– Én nem vártam volna még, hogy az édesanyám keressen. Amint szabadon rendelkezhettem volna magammal, elindultam volna megkeresni, vagy megírtam volna neki, rettenetesnek tartom, hogy elszakították a gyermekétől, csak mert nem fordított hátat a művészetnek. A férfi, aki öntől elvette a fiát, kicsinyes ember lehetett.

– Heinz Rutland... ez a kicsinyes, keményszívű, szűk látókörű férfi a maga apja, Albert Rutland volt – mondta az idős hölgy csendesen.

– Senora!

– Elisa Rutlandnak hívtak, mielőtt senora Guarda lettem. Heinz... fiam... én vagyok az édesanyád.

Heinz hitetlenkedve nézett az asszonyra.

– Az én édesanyám meghalt! – kiáltotta magánkívül.

– Nem, fiam, az anyád él. Ő volt azon a képen, amelyet apád a tűzbe dobott, és amelyet aztán évekig magadnál hordtál. Anyád itt ül veled szemben, – és sóvárog az után, hogy hallja végre azt a nevet, amelytől megfosztották. Becsaptak téged, kegyetlenül elválasztottak bennünket, és azon fáradoztak, hogy kiirtsák belőled mindazt, amit anyádtól örököltél. Heinz, nem mozdul meg semmi a szívedben szerencsétlen anyád iránt?

A fiatalember érzései súlya alatt térdre rogyott, megragadta az idős nő kezét, és a szemébe nézett.

– Igaz ez? Te vagy az édesanyám?

– Hát nem érzed, fiam? Igen, édesanyád, a te büszke és boldog anyád vagyok, ha elfogadsz annak.

Heinz a senora tenyerébe temette az arcát, és jó ideig nem mozdult.

– Anya! Anya! Embertelenek voltak, akik elválasztottak és elidegenítettek bennünket egymástól.

– A szeretetem hidat verhet a két idegen közé?

Heinz hirtelen átkarolta a seniorát.

– Anya... te sokkal többet szenvedtél, mint én. Szeretném, ha mindezt el tudnám veled feledtetni. Már a fényképed is megmagyarázhatatlanul elbűvölt.

Anya... szeretlek!

Mindketten érezték, hogy a vér kötelékét semmi nem tudja szétszakítani. Fél életet kellett áthidalniuk, de tudták, hogy a szeretetük képessé teszi erre őket. Felemelően boldogító érzés volt az anyának, hogy valóban megtalálta a fiát.

– Nem akartam üres kézzel elébed állni, Heinz, és nem kívánlak önző módon kisajátítani – mondta az idős asszony egy idő után. – Szeretted Maud Stemberget, igaz?

– Igen, anya, szeretem, ahogyan férfi nőt csak szerethet, amikor a másikban saját énjének a kiegészítését látja. A szívem Maudé, az övé pedig az enyém.

– Első ajándékként, amelyet neked adhatok, fogadd el tőlem azt a hírt, hogy Ernest Stemberg neked adja a lánya kezét. Tőle tudom, szavadat vette, hogy soha nem kéred meg Maud kezét. Én megtettem helyetted, ő pedig igent mondott. Gondolom, Maudtól magad akarod hallani a beleegyezését.

– Nagyon jó vagy, anya, köszönöm. Soha nem felejttem el neked.

– A többiek aggódva várják a másik szobában, hogy egymásra találtunk-e. Szeretném behívni őket. – Elisa Guarda kinyitotta az ajtót. – Gyertek, kedveseim! Egy büszke anyának gratulálhattok.

Valamennyien átjöttek, és minden jót kívántak anyának és fiának. Miután a boldog hangzavar elcsendesedett, a senora úgy intézte, hogy Heinz és Maud kettesben maradjon.

A fiatalember dobogó szívvel figyelte édesanyja ügyeskedését, és maga is segített neki.

Végre egymással szemben álltak. Heinz megfogta Maud kezét.

– Nem kérdezem, hogy szeretsz-e. Tudom, hogy így van, ahogyan te is tudod, hogy én szeretlek. Ugye, akkor is az enyém lettél volna, ha nem senora Guarda az anyám?

– Akár tesztpilótáné is lettem volna, Heinz Rutland, ha úgy kellett volna lennie.

A fiatalember szorosán átölelte a lányt, és ajkuk egymásra talált az első hosszú csókban.

Még akkor is így álltak, amikor Mr. Stemberg Elisával a karján a szobába lépett.

– Kedves Elisa, milyennek találod ezt a képet?

– Csodálatosnak – felelte az idős hölgy.

Mindketten átölelték a fiatalokat. A másik jegyespár is bejött.

– Öröm ezt nézni, igaz, Elisa? Mi, öregek egy kicsit még melegedünk a fiatalok szerelmének a tüze mellett. És hogy a kellemes mellett a hasznosat se feledjük, azt javaslom, üljünk asztalhoz.

Az asztal egyik oldalán Fred és Traude ült, a másikon Heinz és Maud. A felső végén foglalt helyet a senora, az alsón pedig Mr. Stemberg. Amikor a pezsgő már a poharakban gyöngyözött, Mr. Stemberg felemelkedett, és megkocogtatta a poharát.

– Boldogan csillogó szemeket látok. Maradjon ez így mindig! Ha valamikor mégis viharok törnének ki, tartsatok össze erősen és hűségesen. Az ember idegenben is megtalálhatja a boldogságát és élete nagy szerencséjét. Erre igyunk! Éljen a szeretet és a szerelem!

VÉGE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Hedwig Courths-Mahler: Im fremden Land

© Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co. Bergisch Gladbach

Hungarian translation © Weirach Wér Vilmos

Fordította: WEIRACH WÉR VILMOS

ISBN 963 8248 52 1 ö

ISBN 963 8068 61 2

Bastei Budapest Kiadói Kft.

1539 Budapest, Pf. 629

Felelős kiadó: Oroszlán László

Felelős szerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Hörömpő Gabriella

Szedés: Bastei Budapest Kft.

Nyomta az Alföldi Nyomda Rt.

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató
A nyomdai megrendelés törzsszáma: 6243.66-14-2
Készült Debrecenben, az 1995. évben